Sfântul prooroc Elisei

(14 iunie)

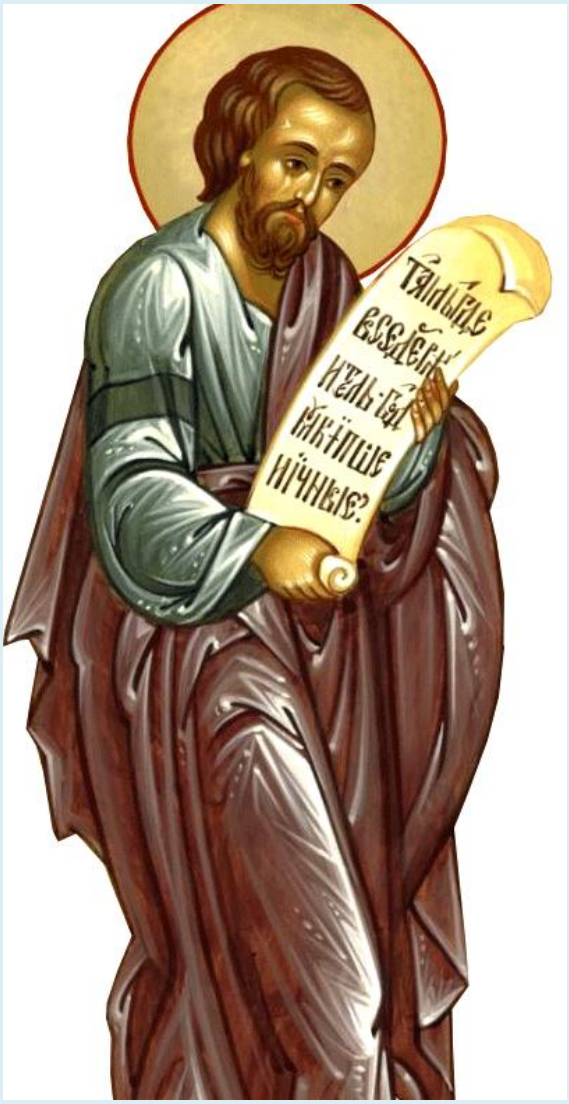

Materiale despre Sfântul prooroc Elisei:

https://archive.org/details/@steaemy?query=Elisei

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-prooroci

***

Sfântul proroc Elisei a fost de neam evreu, fiind fiul lui Şafat, din cetatea Abel-Mehola, dinspre Iordan, şi a trăit cu opt sute de ani înainte de naşterea Mântuitorului Iisus Hristos. A primit darul prorocirii şi a fost ucenicul marelui profet Ilie Tesviteanul. Elisei (ebraică אֱלִישָׁע, Modern Eliša‘, tiberiană ʾĔlîša‘; Dumnezeu este

mântuire, greacă: Ἐλισσαῖος, Elissaios sau Ἐλισαιέ, Elisaie, arabă: اليَسَع Elyasaʿ) este un profet din Biblia ebraică și din Islam unde are numele Al-Yasa. Viaţa sa se află descrisă în Vechiul Testament, în Cartea a patra a Regilor (cap. 2-13). Copilăria şi tinereţea şi le-a petrecut alături de părinţi, ajutând la lucrarea câmpului. Ca proroc, a mustrat pe cei nedrepţi, a certat pe asupritori, a îndreptat şi a vindecat mari suferinţe omeneşti. A îndulcit apele cele amare din Ierihon, a înviat morţi, a curăţat de lepră pe Neeman sirianul, iar după ce a murit, numai atingerea de moaştele lui a înviat pe un mort necunoscut (cf. 4 Regi 13, 21). Prorocul Elisei a întors inimile oamenilor din neamul său la credinţa strămoşilor, a lui Avraam, Isaac şi Iacov.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
Vechiul Testament - Cartea a patra a Regilor 7
Capitolul 2 - Ilie este ridicat la cer. Începutul misiunii lui Elisei 7
Capitolul 3 - Ioram, rege peste Israel 9
Capitolul 4 - Minunile lui Elisei 10
Capitolul 5 - Elisei îl vindecă pe Neeman Sirianul 13
Capitolul 6 - Toporul în apă. Asediul Samariei; foametea din cetate, al cărei sfârşit e anunţat de către Elisei 15
Capitolul 7 - Minunea salvatoare. Sfârşitul asediului 17
Capitolul 8 - Şunamita şi bunurile ei. Elisei şi Hazael. Ioram şi Ohozia, regii lui Iuda 18
Capitolul 9 - Iehu, uns rege peste Israel. Iehu ucide pe regele lui Israel şi pe al lui Iuda 20
Capitolul 10 - Stârpirea neamului lui Ahab şi a cultului lui Baal. Domnia lui Iehu 22
Capitolul 11 - Atalia şi Ioaş 25
Capitolul 12 - Domnia şi moartea lui Ioaş 26
Capitolul 13 - Ioahaz şi Ioaş, regii lui Israel. Moartea lui Elisei 27
În această lună (iunie), ziua a paisprezecea - Sfântul prooroc Elisei şi cel dintru sfinţi părintele nostru Metodie, patriarhul Constantinopolului (Minei) 30
Canon de rugăciune către Sfântul prooroc Elisei 48
Imnografie 56
Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi minunile Sfântului prooroc Elisei 57
Sinaxar - Sfântul proroc Elisei - 14 iunie 75
Sinaxar din 14 iunie 77

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul proroc Elisei; Sfântul ierarh Metodie mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului 82
Sorin Ioniţe - Calendar ortodox - Sfântul proroc Elisei; Sfântul ierarh Metodie mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului 84
Proloagele din 14 iunie 87
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului proroc Elisei 92
Cântare de laudă la prorocul Elisei şi la Neeman căpetenia de oştiri 94
Sfântul Ioan Gură de Aur: Prin dragoste e salvată legătura păcii 96
Părintele Porfirie - Dumnezeu nu are trebuinţă de virtutea noastră, ci de smerenie 104
Orthodoxwiki - Elisei 105
Sfântul prooroc Elisei, azi pomenit (14 iunie): De ce se foloseşte sarea în slujba de sfinţire a fântânilor? 110
Silviu Cluci - Ierihon - cea mai veche cetate din lume 114
Silviu Cluci - Mănăstirea „Sfântul proroc Elisei” din Ierihon 116
Silviu Cluci - Izvorul proorocului Elisei din Ierihon 128
Icoane 129

Evanghelia şi Apostolul zilei

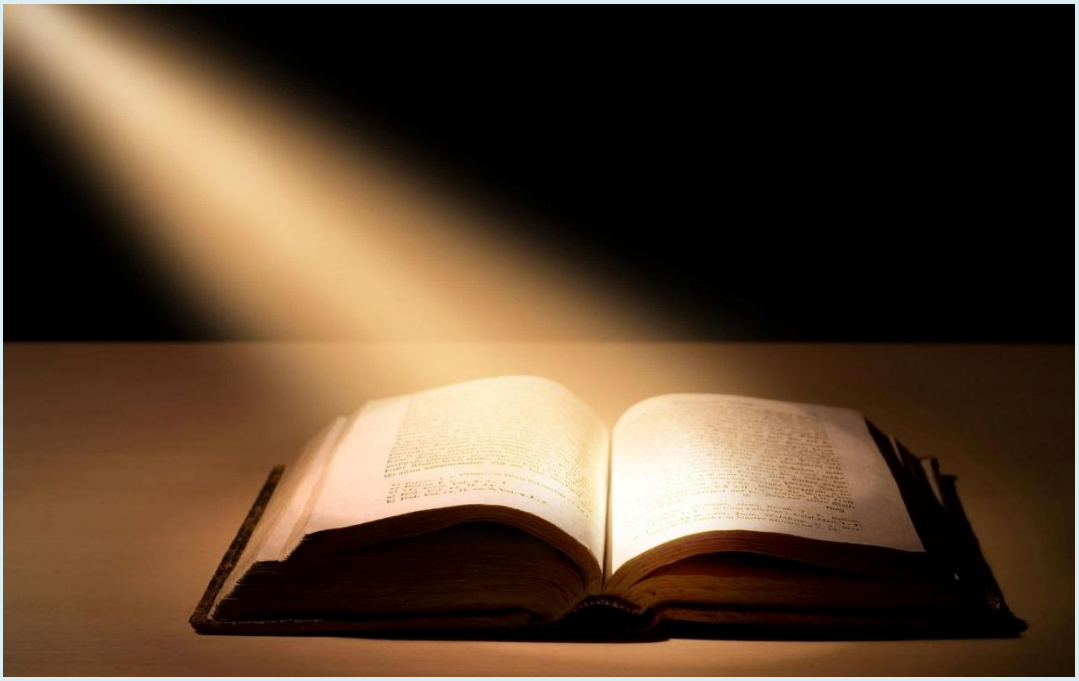

Evanghelia

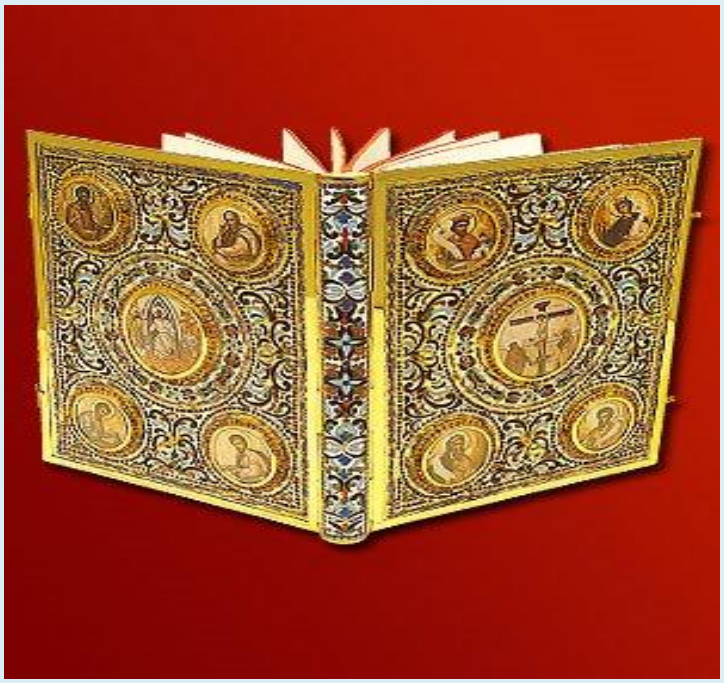

Ev. Luca 4, 22-30

22. Şi toţi Îl încuviinţau şi se mirau de cuvintele harului care ieşeau din gura Lui şi ziceau: Nu este, oare, Acesta fiul lui Iosif?
23. Şi El le-a zis: Cu adevărat Îmi veţi spune această pildă: Doctore, vindecă-te pe tine însuţi! Câte am auzit că s-au făcut în Capernaum, fă şi aici în patria Ta.
24. Şi le-a zis: Adevărat zic vouă că nici un prooroc nu este bine primit în patria sa.
25. Şi adevărat vă spun că multe văduve erau în zilele lui Ilie, în Israel, când s-a închis cerul trei ani şi şase luni, încât a fost foamete mare peste tot pământul.
26. Şi la nici una dintre ele n-a fost trimis Ilie, decât la Sarepta Sidonului, la o femeie văduvă.
27. Şi mulţi leproşi erau în Israel în zilele proorocului Elisei, dar nici unul dintre ei nu s-a curăţat, decât Neeman sirianul.
28. Şi toţi, în sinagogă, auzind acestea, s-au umplut de mânie.
29. Şi sculându-se, L-au scos afară din cetate şi L-au dus pe sprânceana muntelui, pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce în prăpastie;
30. Iar El, trecând prin mijlocul lor, S-a dus.

Apostol

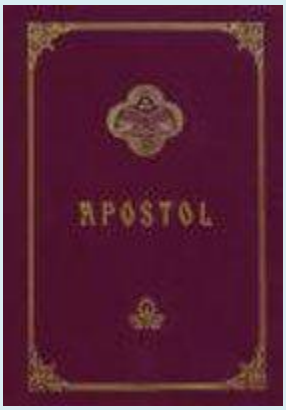

Epistola Sfântului apostol Iacov

Ap. Iacov 5, 10-20
10. Luaţi, fraţilor, pildă de suferinţă şi de îndelungă răbdare pe proorocii care au grăit în numele Domnului.
11. Iată, noi fericim pe cei ce au răbdat: aţi auzit de răbdarea lui Iov şi aţi văzut sfârşitul hărăzit lui de Domnul; că mult-milostiv este Domnul şi îndurător.
12. Iar înainte de toate, fraţii mei, să nu vă juraţi nici pe cer, nici pe pământ, nici cu orice alt jurământ, ci să vă fie vouă ce este da, da, şi ce este nu, nu, ca să nu cădeţi sub judecată.

13. Este vreunul dintre voi în suferinţă? Să se roage. Este cineva cu inimă bună? Să cânte psalmi.
14. Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoţii Bisericii şi să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului.
15. Şi rugăciunea credinţei va mântui pe cel bolnav şi Domnul îl va ridica, şi de va fi făcut păcate se vor ierta lui.
16. Mărturisiţi-vă deci unul altuia păcatele şi vă rugaţi unul pentru altul, ca să vă vindecaţi, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului.
17. Ilie era om, cu slăbiciuni asemenea nouă, dar cu rugăciune s-a rugat ca să nu plouă şi nu a plouat trei ani şi şase luni.
18. Şi iarăşi s-a rugat şi cerul a dat ploaie şi pământul a odrăslit roada sa.
19. Fraţii mei, dacă vreunul va rătăci de la adevăr şi-l va întoarce cineva,
20. Să ştie că cel ce a întors pe păcătos de la rătăcirea căii lui îşi va mântui sufletul din moarte şi va acoperi mulţime de păcate.

Vechiul Testament - Cartea a patra a Regilor

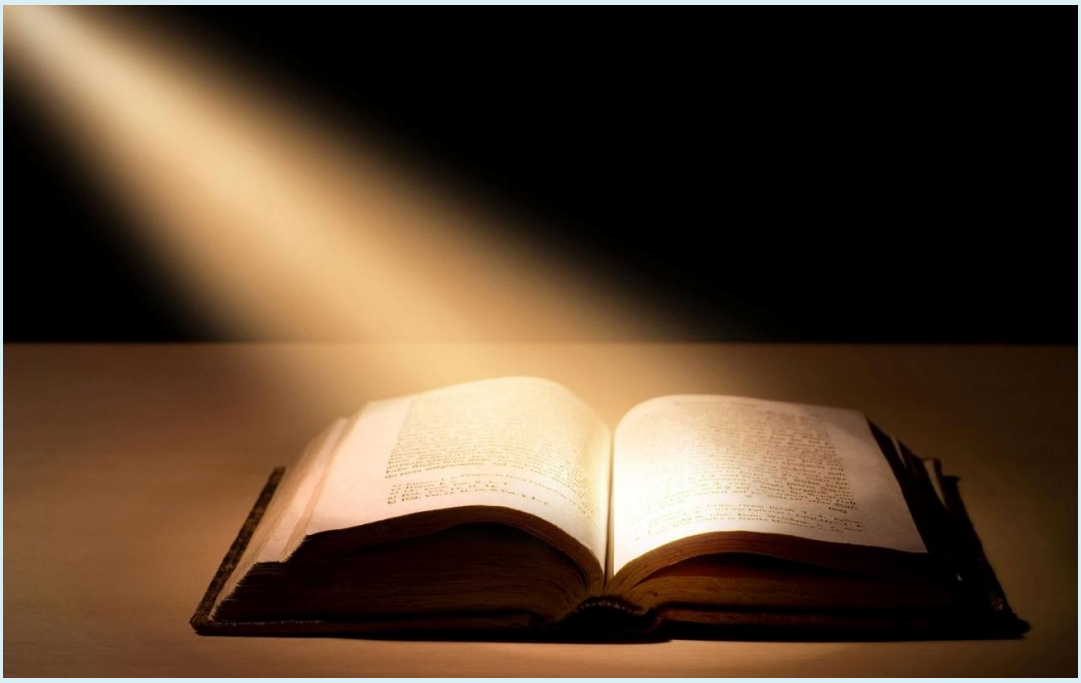

Capitolul 2 - Ilie este ridicat la cer. Începutul misiunii lui Elisei

1. În vremea când Domnul a vrut să înalţe pe Ilie în vârtej de vânt la cer Ilie a plecat cu Elisei din Ghilgal.
2. Şi Ilie a zis către Elisei: "Stai aici, căci Dumnezeu mă trimite la Betel. Iar Elisei a zis: "Cât este de adevărat că Domnul este viu şi cum este viu şi sufletul tău, tot aşa de adevărat este că nu te voi lăsa singur". Şi s-au dus amândoi la Betel.
3. Şi au ieşit fiii proorocilor cei din Betel la Elisei şi au zis către el: "Ştii oare că astăzi Domnul va să ridice pe stăpânul tău deasupra capului tău?" Şi el a zis: "Ştiu şi eu, dar tăceţi!"
4. Atunci Ilie a zis către el: "Elisei, rămâi aici, căci Domnul mă trimite la Ierihon". Iar Elisei a zis: "Cât este de adevărat că Domnul este viu şi viu este şi sufletul tău, tot aşa de adevărat este că nu te voi lăsa singur!"
5. Şi au venit amândoi la Ierihon. Atunci s-au apropiat fiii proorocilor cei din Ierihon de Elisei şi i-au zis: "Ştii oare că Domnul ia pe stăpânul tău şi-l înalţă deasupra capului tău?" Şi el a răspuns: "Ştiu şi eu, dar tăceţi!"
6. A zis Ilie: "Rămâi aici, căci Domnul mă trimite la Iordan!" Iar Elisei a răspuns: "Cât este de adevărat că Domnul este viu şi cum este viu şi sufletul tău, tot aşa de adevărat este că nu te voi lăsa singur!"
7. Şi s-au dus amândoi; s-au dus şi cincizeci din fiii proorocilor şi au stat deoparte în faţa lor, iar ei amândoi şedeau lângă Iordan.

8. Atunci, luând Ilie mantia sa şi strângând-o vălătuc, a lovit cu ea apa şi aceasta s-a strâns la dreapta şi la stânga şi au trecut ca pe uscat.
9. Iar după ce au trecut, a zis Ilie către Elisei: "Cere ce să-ţi fac, înainte de a fi luat de la tine". Iar Elisei a zis: "Duhul care este în tine să fie îndoit în mine!"
10. Răspuns-a Ilie: "Greu lucru ceri! Dar de mă vei vedea când voi fi luat de la tine, va fi aşa; iar de nu mă vei vedea, nu va fi".
11. Pe când mergeau ei aşa pe drum şi grăiau, deodată s-a ivit un car şi cai de foc şi, despărţindu-i pe unul de altul, a ridicat pe Ilie în vârtej de vânt la cer.
12. Iar Elisei se uita şi striga: "Părinte, părinte, carul lui Israel şi caii lui!" Şi apoi nu l-a mai văzut. Şi apucându-şi hainele le-a sfâşiat în două.
13. Apoi, apucând mantia lui Ilie, care căzuse de la acesta, s-a întors înapoi şi s-a oprit pe malul Iordanului.
14. Şi a luat mantia lui Ilie care căzuse de la acesta şi a lovit apa cu ea, zicând: "Unde este Domnul Dumnezeul lui Ilie?" Şi lovind, apa s-a tras la dreapta şi la stânga şi a trecut Elisei.
15. Iar fiii proorocilor cei din Ierihon, văzându-l de departe, au zis: "Duhul lui Ilie s-a odihnit peste Elisei! Şi au ieşi înaintea lui şi i s-au plecat până la pământ, zicându-i:
16. "Iată, la noi, robii tăi, se află cincizeci de oameni voinici; să se ducă să caute pe stăpânul tău, poate l-a dus Duhul Domnului şi l-a aruncat pe vreun munte sau într-o vale". Iar el a zis: "Să nu-i trimiteţi!"
17. Ei însă au stăruit mult pe lângă el şi el, văzând că nu poate scăpa de ei, le-a zis: "Trimiteţi-i!" Şi au trimis ei cincizeci de oameni şi au căutat trei zile şi nu l-au găsit;
18. Întorcându-se apoi aceia la el în Ierihon, unde rămăsese în vremea aceea, a zis către ei Elisei: "Nu v-am spus eu să nu vă duceţi?"
19. Iar locuitorii cetăţii aceleia au zis către Elisei: "Iată aşezarea cetăţii acesteia este bună, după cum poate vedea şi stăpânul nostru, dar apa nu este bună şi pământul este neroditor".
20. Şi el a zis: "Aduceţi-mi o oală nouă şi puneţi sare în ea!"
21. Şi i-au adus şi a ieşit el la fântâna de apă şi, aruncând sarea în ea, a zis: "Aşa zice Domnul: Iată am făcut apa aceasta sănătoasă şi nu va mai pricinui nici vătămare, nici moarte, nici nerodire".
22. Şi s-a făcut apa curată până astăzi, după cuvântul pe care l-a spus Elisei.
23. De acolo s-a dus el la Betel. Şi cum mergea pe drum, au ieşit din cetate nişte copii şi s-au apucat să râdă de el zicând: "Hai, pleşuvule, hai!"
24. Iar el, întorcându-se şi văzându-i, i-a blestemat cu numele Domnului. Atunci, ieşind din pădure doi urşi, au sfâşiat din ei patruzeci şi doi de copii.
25. De aici Elisei s-a dus la muntele Carmelului, iar de acolo s-a întors în Samaria.

Capitolul 3 - Ioram, rege peste Israel

1. Ioram, fiul lui Ahab, se făcuse rege peste Israel în Samaria, în anul al opt-sprezecelea al lui Iosafat, regele Iudei, şi a domnit doisprezece ani.
2. Acesta a făcut lucruri netrebnice în ochii Domnului, dar nu aşa cum făcuse tatăl său şi mama sa, căci el a depărtat stâlpii cu pisanii făcuţi în cinstea lui Baal, pe care-î făcuse tatăl său.
3. Dar de păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care a dus pe Israel în rătăcire, s-a ţinut şi el şi nu s-a lăsat de ele.
4. Meşa, regele Moabului, era bogat în vite şi trimitea regelui lui Israel câte o sută de mii de miei şi câte o sută de mii de berbeci netunşi.
5. Dar când a murit Ahab, regele Moabului s-a răzvrătit împotriva regelui lui Israel.
6. În vremea aceea a ieşit regele Ioram din Samaria şi a numărat tot Israelul;
7. Iar după aceea s-a dus la Iosafat, regele Iudei, să-i zică: "Regele Moabului s-a răzvrătit asupra mea. Vrei să mergi cu mine la război împotriva Moabului?" Iar acesta a zis: "Merg. Cum eşti tu, aşa sunt şi eu; cum este poporul tău, aşa este şi al meu şi cum sunt caii tăi, aşa sunt şi ai mei!"
8. Apoi a zis: "Pe ce drum să mergem?" Iar el a răspuns: "Pe calea pustiului Edomului".
9. Şi a plecat regele lui Israel şi regele Iudei şi regele Edomului şi au înconjurat cale de şapte zile; dar nu era apă pentru oştire şi pentru vitele ce veneau în urmă.
10. Atunci a zis regele lui Israel: "Ah, iată a chemat Domnul pe aceşti trei regi ca să-i dea în mâinile lui Moab".
11. Iar Iosafat a zis: "Nu este oare pe aici vreun prooroc al Domnului, ca să întrebăm pe Domnul prin el?" Şi auzind, unul din slujitorii regelui lui Israel a zis: "Este aici Elisei, fiul lui Safat, care turna apă pe mâini lui Ilie".
12. A zis Iosafat: "El are cuvântul Domnului". Şi s-au dus la el regele lui Israel şi regele Iudei şi regele Edomului.
13. Atunci a zis Elisei către regele lui Israel: "Ce poate fi între mine şi tine? Du-te la proorocii tatălui tău şi la proorocii mamei tale!" Iar regele lui Israel a zis către el: "Ba nu, căci Domnul a chemat aici pe aceşti trei regi ca să-i dea în mâinile lui Moab".
14. Iar Elisei a zis: "Pe cât este de adevărat că Domnul Savaot, Căruia slujesc, este viu, tot aşa este de adevărat că de nu aş cinsti pe Iosafat, regele Iudei, nici nu m-aş uita la tine şi nici nu te-aş vedea!
15. Acum însă chemaţi-mi un cântăreţ!" şi dacă a început acesta a cânta, s-a atins mâna Domnului de Elisei
16. Şi acesta a zis: "Aşa grăieşte Domnul: Faceţi în valea aceasta şanţuri.

17. Căci aşa zice Domnul: Nu veţi vedea vânt, nici ploaie nu veţi vedea, dar valea aceasta se va umplea de apă, din care veţi bea şi voi şi vitele voastre cele mici şi cele mari.
18. Însă acesta este puţin lucru în ochii Domnului. El şi pe Moab îl va da în mâinile voastre;
19. Şi veţi bate toate cetăţile cele întărite şi toate cetăţile însemnate, toţi copacii cei mai buni îi veţi tăia şi toate izvoarele de apă le veţi astupa şi toate ogoarele cele mai bune le veţi strica cu pietre".
20. Dimineaţa însă, când se înălţa darul de pâine, deodată s-a revărsat apă pe drumul dinspre Edom şi s-a umplut pământul de apă.
21. Şi când au auzit moabiţii că vin regii să se bată cu ei, s-au adunat toţi care erau în stare să poarte arme, ba şi cei mai bătrâni şi au stat la hotar.
22. Iar dimineaţa s-au sculat de noapte şi, când a strălucit soarele deasupra apei, moabiţilor li s-a părut din depărtare că apa aceea este roşie ca sângele.
23. Şi au zis: "Acela este sânge. Regii aceia s-au luptat între ei rănindu-se unul pe altul. Acum la pradă, Moabe!"
24. Şi au venit ei spre tabăra israelită. Şi s-au sculat israeliţii şi au început a bate pe moabiţi şi aceştia au fugit de ei, iar ei i-au urmărit mereu şi au bătut pe moabiţi.
25. Cetăţile lor le-au dărâmat şi în toate ogoarele cele mai bune au aruncat fiecare cu pietre şi le-au umplut cu pietre; toate izvoarele de apă le-au astupat şi toţi copacii cei mai buni i-au tăiat; apoi prăştiaşii au înconjurat Chir-Hareşetul şi l-au luat şi n-au lăsat decât numai pietrele.
26. Atunci, văzând regele Moabului că este biruit în război, a luat cu sine şapte sute de oameni, deprinşi la mânuirea sabiei, ca să pătrundă la regele Edomului, dar n-a putut.
27. Deci a luat pe fiul său cel întâi născut, care trebuia să domnească în locul lui, şi l-a adus ardere de tot pe zid. Aceasta a pricinuit o mare mânie asupra israeliţilor şi s-au dus de la el, întorcându-se în ţara lor.

Capitolul 4 - Minunile lui Elisei

1. În vremea aceea o femeie a unuia din fiii proorocilor striga către Elisei, zicând: "Robul tău, bărbatul meu a murit şi tu ştii că robul tău era om cu temere de Domnul. Acum însă iată că au venit datornicii să ia robi pe amândoi fiii mei!"
2. Elisei însă i-a zis: "Ce să-ţi fac? Spune-mi ce ai tu în casă?" Iar ea a răspuns: "Roaba ta n-are în casă nimic, afară de un vas cu untdelemn".
3. A zis Elisei: "Mergi şi împrumută vase din altă parte, pe la toţi vecinii tăi.
4. Ia vase goale cât de multe şi apoi intră şi-ţi încuie uşa după tine şi după fiii tăi; apoi toarnă untdelemn în toate vasele acelea şi pe cele pline dă-le la o parte".

5. Şi ducându-se ea de la dânsul a încuiat uşa după sine şi după fiii săi; şi aceştia îi dădeau vasele şi ea le umplea.
6. Iar dacă s-au umplut vasele, a zis ea către fiul său: "Mai dă-mi un vas". El însă a zis: "Nu mai sunt vase". Şi untdelemnul a încetat să curgă.
7. Şi venind, ea a spus omului lui Dumnezeu, iar acesta a zis: "Du-te şi vinde untdelemnul şi-ţi plăteşte datoriile tale, iar cu ceea ce va rămâne, cu aceea vei trăi tu cu fiii tăi".
8. Într-una din zile a venit Elisei la Şunem şi acolo o femeie bogată l-a poftit la masă şi după aceea, ori de câte ori trecea pe acolo, totdeauna se abătea să mănânce.
9. Şi a zis aceasta către bărbatul său: "Eu ştiu că omul lui Dumnezeu care trece mereu pe aici este sfânt;
10. Să-i facem dar un mic foişor sus şi să-i punem acolo un pat, o masă, un scaun şi un sfeşnic şi, când va veni pe la noi, să se ducă acolo".
11. Venind deci Elisei într-o zi acolo şi intrând în foişor, s-a culcat acolo.
12. Şi a zis către Ghehazi, sluga sa: "Cheamă pe Şunamiteanca aceasta!" Şi a chemat-o şi ea a stat înaintea lui.
13. Apoi a zis lui Ghehazi: "Zi-i: Iată tu te îngrijeşti atâta de noi. Ce să-ţi facem? Nu cumva ai nevoie să vorbim pentru tine cu regele sau cu căpetenia oştirii?" Iar ea a zis: "Nu, căci trăiesc în pace în mijlocul poporului meu".
14. Zis-a iarăşi Elisei către Ghehazi: "Atunci ce să-i fac?" Iar Ghehazi a răspuns: "Iată, n-are nici un copil şi bărbatul ei este bătrân".
15. Şi a zis Elisei: "Cheam-o încoace!" Şi a chemat-o şi ea a stat în uşă.
16. Iar Elisei a zis: "La anul pe vremea asta vei ţine în braţe un fiu". Ea a răspuns: "Nu, omule al lui Dumnezeu şi stăpânul meu, nu amăgi pe roaba ta!"
17. Dar femeia aceea a zămislit şi în anul următor, chiar pe vremea aceea, a născut un fiu, după cum îi spusese Elisei.
18. Crescând acel copil, s-a dus întruna din zile la tatăl său, la secerători.
19. Şi a zis către tatăl său: "Vai, mă doare capul!" Iar acesta a zis către o slugă: "Du-l la mama lui!"
20. Şi l-a luat şi l-a dus la mama lui. Şi a stat pe braţele ei până la amiază şi a murit.
21. Atunci ea s-a dus şi l-a pus în patul omului lui Dumnezeu şi l-a încuiat acolo şi a ieşit.
22. Apoi a chemat pe bărbatul său şi a zis: "Trimite-mi o slugă şi o asină, căci mă duc până la omul lui Dumnezeu şi mă întorc îndată".
23. Bărbatul a zis: "De ce să te duci la el? Astăzi nu este nici lună nouă, nici zi de odihnă". Ea a zis: "Fii pe pace!"
24. Şi punând şaua pe asină, a zis către sluga sa: "Ia-o şi porneşte, dar să nu mă opreşti din mers până nu-ţi voi spune eu!"

25. Şi pornind, s-a dus la omul lui Dumnezeu, în muntele Carmelului. Şi când a văzut-o omul lui Dumnezeu din depărtare, a zis către sluga sa Ghehazi: "Asta este şunamiteanca aceea!
26. Aleargă întru întâmpinarea ei şi întreab-o: Eşti sănătoasă? Şi bărbatul tău e sănătos? Şi copilul tău e sănătos?"
27. Şi ea a răspuns: "Sunt sănătoşi!" Iar dacă a ajuns pe munte la omul lui Dumnezeu, s-a apucat de picioarele lui. Atunci Ghehazi a venit să o dea la o parte; dar omul lui Dumnezeu i-a zis: "Las-o, căci este cu sufletul amărât şi Domnul a ascuns aceasta de mine şi nu mi-a arătat".
28. Iar ea a zis: "Au cerut-am eu fiu de la domnul meu? N-am zis eu oare, nu amăgi pe roaba ta?"
29. Atunci Elisei a zis către Ghehazi: "Încinge-ţi mijlocul tău, ia toiagul meu în mâna ta şi du-te; de vei întâlni pe cineva, să nu-i dai bună ziua, să nu-i răspunzi, şi să pui toiagul meu pe faţa copilului!"
30. Iar mama copilului a zis: "Pe cât este de adevărat că Domnul este viu, cum este viu şi sufletul tău, tot aşa este de adevărat că nu te voi lăsa!"
31. Atunci el s-a sculat şi s-a dus după dânsa. Ghehazi însă s-a dus înaintea lor şi a pus toiagul pe faţa copilului; dar n-a fost nici glas, nici răspuns. Şi a ieşit Ghehazi întru întâmpinarea lui Elisei şi i-a spus, zicând: "Copilul nu se trezeşte!"
32. Intrând Elisei în casă, a văzut copilul mort, întins în patul său.
33. Şi după ce a intrat, a încuiat uşa după sine şi s-a rugat Domnului.
34. Apoi s-a ridicat şi s-a culcat peste copil şi şi-a pus buzele sale pe buzele lui şi ochii săi pe ochii lui şi palmele sale pe palmele lui şi s-a întins pe el şi a încălzit trupul copilului.
35. Sculându-se apoi, Elisei s-a plimbat prin foişor înainte şi înapoi. După aceea s-a dus şi s-a întins iar peste copil. Şi a strănutat copilul de şapte ori şi şi-a deschis copilul ochii.
36. Atunci a chemat pe Ghehazi şi i-a zis: "Cheamă pe şunamiteanca aceea!" Şi acela a chemat-o şi, venind ea, i-a zis: "Ia-ţi copilul!"
37. Iar ea apropiindu-se, a căzut la picioarele lui şi s-a închinat până la pământ. Apoi şi-a luat copilul şi a ieşit.
38. Iar Elisei s-a întors la Ghilgal şi era foamete în pământul acela şi fiii proorocilor şedeau înaintea lui. Şi a zis Elisei slugii sale: "Pune căldarea cea mare şi fierbe ceva pentru fiii proorocilor".
39. Iar unul dintr-înşii, ieşind la câmp să adune verdeţuri, a găsit o buruiană sălbatică, agăţătoare, a cules din ea roade o poală plină şi, venind, le-a aruncat în căldarea cu fiertură, fără să le cunoască.
40. Apoi le-a dat să mănânce. Dar îndată ce au început a mânca, au strigat: "Omul lui Dumnezeu, în căldare este moarte!" şi n-au mai putut să mănânce.

41. Iar el a zis: "Aduceţi făină!" Şi a presărat-o în căldare şi a zis către Ghehazi: "Dă oamenilor să mănânce!" şi n-a mai rămas în căldare nimic vătămător.
42. Tot pe atunci a venit un om din Baal-Şalişa şi a adus omului lui Dumnezeu pârgă de pâine douăzeci de pâini de orz şi grăunţe proaspete de grâu într-un săcuşor. Elisei a zis: "Daţi oamenilor să mănânce!"
43. Iar sluga sa a zis: "Ce să dau eu de aici la o sută de oameni?" Zis-a Elisei: "Dă oamenilor să mănânce; căci aşa zice Domnul: Se vor sătura şi va mai şi rămâne".
44. Şi a dat şi s-au săturat şi a mai rămas, după cuvântul Domnului.

Capitolul 5 - Elisei îl vindecă pe Neeman Sirianul

1. Neeman, căpetenia oştirii regelui Siriei, era om de seamă şi cu trecere înaintea stăpânului său, pentru că prin Domnul dăduse biruinţă sirienilor. Dar acest ostaş vrednic era lepros.
2. O dată sirienii au ieşit în cetate şi între altele luaseră din pământul lui Israel o copilă, care acum slujea la femeia lui Neeman.
3. Aceasta a zis către stăpâna sa: "O, dacă stăpânul meu s-ar duce la proorocul cel din Samaria, de bună seamă s-ar tămădui de lepră".
4. Atunci s-a dus Neeman şi a spus aceasta stăpânului său: "Aşa şi aşa zice fetiţa cea din pământul lui Israel".
5. Iar regele Siriei a zis către Neeman: "Scoală şi du-te şi voi trimite şi eu scrisoare regelui lui Israel". Şi s-a dus Neeman, luând cu sine zece talanţi de argint, şase mii de sicli de aur şi zece rânduri de haine;
6. Şi a dus regelui lui Israel scrisoarea în care zicea: "Împreună cu scrisoarea aceasta, trimit pe Neeman, sluga mea, ca să cureţi lepra de pe el".
7. Când a citit regele lui Israel scrisoarea, şi-a rupt hainele sale şi a zis: "Au doară eu sunt Dumnezeu, ca să omor şi să fac viu, de trimite el la mine, ca să vindec pe acest om de lepră? Iată acum să vedeţi şi să ştiţi că el caută pricină de duşmănie împotriva mea".
8. Când însă a auzit Elisei, omul lui Dumnezeu, că regele lui Israel şi-a rupt hainele sale, a trimis să i se spună regelui: "Pentru ce ţi-ai rupt tu hainele tale? Lasă-l să vină la mine şi vor cunoaşte că este prooroc în Israel".
9. Şi a venit Neeman cu caii şi cu căruţa sa, oprindu-se la poarta casei lui Elisei.
10. Iar Elisei a trimis la el pe sluga sa să-i zică: "Du-te şi te scaldă de şapte ori în Iordan, că ţi se va înnoi trupul tău şi vei fi curat!"
11. Neeman însă s-a mâniat şi a plecat, zicând: "Iată, socoteam că va ieşi el şi, stând la rugăciune, va chema numele Domnului Dumnezeului său, îşi va pune mâna pe locul bolnav şi va curăţi lepra.

12. Au doară Abana şi Farfar, râurile Damascului, nu sunt ele mai bune decât toate apele lui Israel? Nu puteam eu oare să mă scald în ele şi să mă curăţ? Şi aşa s-a întors şi a plecat mânios.
13. Dar slugile lui, apropiindu-se, i-au grăit şi i-au zis: "Stăpâne, dacă proorocul ţi-ar fi zis să faci ceva însemnat, oare n-ai fi făcut? Cu atât mai vârtos trebuie să faci când ţi-a zis numai: Spală-te şi vei fi curat!"
14. Atunci el s-a coborât şi s-a cufundat de şapte ori în Iordan, după cuvântul omului lui Dumnezeu, şi i s-a înnoit trupul ca trupul unui copil mic şi s-a curăţit.
15. Atunci s-a întors la omul lui Dumnezeu cu toţi cei ce-l însoţeau şi, venind, a stat înaintea lui şi a zis: "Iată am cunoscut că în tot pământul nu este Dumnezeu decât numai în Israel! Deci, ia un dar de la robul tău!"
16. Iar Elisei a zis: "Pe cât este de adevărat că Domnul, înaintea Căruia slujesc, este viu, tot atât este de adevărat că nu voi primi".
17. Acela însă îl silea să primească, dar el n-a vrut. Atunci a zis Neeman: "Dacă nu, atunci să dea robului tău pământ cât pot duce doi catâri, pentru că de aici înainte robul tău nu va mai aduce arderi de tot şi jertfe la alţi dumnezei afară de Domnul.
18. Numai iată ce să ierte Domnul robului tău: Când va merge stăpânul meu în templul lui Rimon, ca să se închine acolo, şi se va sprijini de mâna mea, şi mă voi închina şi eu în templul lui Rimon, atunci, pentru închinarea mea în templul lui Rimon, să ierte Domnul pe robul tău la asemenea întâmplare".
19. Elisei i-a răspuns: "Mergi în pace!" Şi el s-a dus.
20. Iar dacă s-a depărtat puţin, Ghehazi, sluga lui Elisei, omul lui Dumnezeu, şi-a zis: "Iată, stăpânul meu n-a vrut să ia din mâna acestui Neeman sirianul ceea ce i-a adus. Pe cât de adevărat că Domnul este viu, aşa este de adevărat că voi alerga după el şi voi lua de la el ceva".
21. Şi a alergat Ghehazi după Neeman, iar Neeman, văzându-l alergând după el, s-a coborât din căruţă înaintea lui şi a zis: "Cu pace vii?"
22. Şi Ghehazi a răspuns: "Cu pace. M-a trimis stăpânul meu să-ţi spun: Iată au venit acum la mine din muntele lui Efraim doi tineri din fiii proorocilor; dă-le un talant de argint şi două rânduri de haine".
23. Şi a zis Neeman: "Ia, rogu-te, doi talanţi de argint". Şi l-a rugat, şi a legat doi talanţi de argint în doi saci şi două rânduri de haine şi le-a dat la două slugi care le-a dus înaintea lui.
24. Iar dacă au ajuns sub deal, le-a luat din mâinile lor şi le-a ascuns în casă. Apoi a dat drumul oamenilor de s-au dus.
25. Când însă a venit şi s-a arătat stăpânului său, Elisei i-a zis: "De unde vii Ghehazi?" Şi El a răspuns: "Robul tău n-a fost nicăieri".

26. Iar Elisei i-a zis: "Au doar inima mea nu te-a întovărăşit când omul acela s-a dat jos din căruţă şi a venit în întâmpinarea ta? Este timpul oare să iau argint şi haine, măslini şi vii, vite mari sau mărunte, robi sau roabe?
27. Să se lipească dar lepra lui Neeman de tine şi de urmaşii tăi în veci". Şi a ieşit Ghehazi de la Elisei alb de lepră ca zăpada.

Capitolul 6 - Toporul în apă. Asediul Samariei; foametea din cetate, al cărei sfârşit e anunţat de către Elisei

1. Atunci au zis fiii proorocilor către Elisei: "Iată, locul unde trăim aici la tine e strâmt pentru noi.
2. Să mergem dar la Iordan şi să luăm de acolo fiecare câte o bârnă şi să ne facem locuinţă acolo".
3. Şi el a zis: "Duceţi-vă!" Iar unul a zis: "Fă milă şi mergi şi tu cu robii tăi!" Şi el a zis: "Merg!" Şi s-a dus cu ei.
4. Şi ajungând la Iordan, s-au apucat de tăiat copaci.
5. Şi când a prăvălit unul o bârnă, i-a căzut toporul în apă şi a strigat acela şi a zis: "Ah, stăpânul meu! Acesta îl luasem împrumut!"
6. A zis omul lui Dumnezeu: "Unde a căzut?" Şi acela i-a arătat locul. Iar Elisei a tăiat o bucată de lemn şi, aruncând-o acolo, a ieşit toporul deasupra. Apoi a zis: "Ia-ţi-l!"
7. Şi acela a întins mâna şi l-a luat.
8. În vremea aceea s-a ridicat regele Siriei cu război împotriva israeliţilor şi s-a sfătuit cu slujitorii săi zicând: "Am să aşez tabăra în cutare sau în cutare loc".
9. Şi a trimis omul lui Dumnezeu la regele lui Israel să i se spună: "Păzeşte-te de a trece prin locul acela; căci acolo s-au ascuns sirienii".
10. Şi a trimis regele lui Israel la locul acela de care-i grăise omul lui Dumnezeu şi-i spusese să se ferească şi s-a păzit de el mereu.
11. Şi s-a neliniştit inima regelui Siriei de întâmplarea aceasta şi, chemând pe slujitorii săi, a zis: "Spuneţi-mi care din ai voştri este în legătură cu regele lui Israel?"
12. Şi răspunzând unul din slujitori, a zis: "Nimeni, stăpânul meu rege. Dar Elisei proorocul, pe care-l are Israel, spune regelui lui Israel până şi cuvintele ce le grăieşti tu în odaia ta de culcare".
13. A zis regele: "Duceţi-vă şi aflaţi unde este, căci am să trimit să-l iau". Şi i s-a spus: "Iată, este în Dotan".
14. Şi a trimis acolo cai şi care şi mulţime de oştire, care au venit noaptea şi au împresurat cetatea.

15. Iar dimineaţa slujitorul omului lui Dumnezeu, sculându-se şi ieşind a văzut oştirea împrejurul cetăţii, Şi caii şi carele; şi a zis slujitorul său către el: "Vai, stăpânul meu! Ce să facem?"
16. El însă i-a zis: "Nu te teme, pentru că cei ce sunt cu noi sunt mai numeroşi decât cei ce sunt cu ei".
17. Şi s-a rugat Elisei şi a zis: "Doamne, deschide-i ochii ca să vadă!" Şi a deschis Domnul ochii slujitorului şi acesta a văzut că tot muntele era plin de cai şi care de foc împrejurul lui Elisei.
18. Iar când au venit asupra lui sirienii, Elisei s-a rugat Domnului şi a zis: "Loveşte-i cu orbire!" Şi Domnul i-a orbit, după cuvântul lui Elisei.
19. Apoi Elisei le-a zis: "Nu este acesta drumul şi nici cetatea nu este aceasta. Dar veniţi după mine şi eu vă voi duce la omul acela pe care-l căutaţi!" Şi i-a dus în Samaria.
20. Iar la intrarea lor în Samaria, Elisei a zis: "Doamne, deschide-le ochii ca să vadă!" Şi le-a deschis Domnul ochii şi au văzut că sunt în Samaria.
21. Şi văzându-i, regele lui Israel a zis către Elisei: "Să-i ucid, părinte?"
22. Iar Elisei a zis: "Să nu-i ucizi. Au doară cu arcul tău şi cu sabia ta i-ai prins ca să-i ucizi? Dă-le pâine şi apă, să mănânce şi să bea şi apoi să se ducă la domnul lor".
23. Şi le-a făcut masă mare şi ei au mâncat şi au băut. După aceea le-a dat drumul şi s-au dus la stăpânul lor. Şi n-au mai venit taberele siriene în ţara lui Israel.
24. După aceea a adunat Benhadad, regele Siriei, toată oştirea sa şi a venit şi a împresurat Samaria.
25. Şi a fost în Samaria foamete mare în timpul împresurării lor, încât un cap de asin se vindea cu optzeci de sicli de argint şi un sfert de căpăţână de ceapă sălbatică se vindea cu cinci sicli de argint.
26. Şi trecând odată regele lui Israel pe zid, o femeie, plângând, i-a zis: "Ajută-mă, domnul meu rege!"
27. Şi regele i-a zis: "De nu te va ajuta Domnul, cu ce te pot ajuta eu? Au doară eu vin de la arie sau de la teascuri?" Apoi i-a zis regele: "Ce ai?" Iar ea a răspuns:
28. "Iată, femeia aceasta mi-a zis: Dă pe fiul tău să-l mâncăm astăzi, iar pe fiul meu îl vom mânca mâine.
29. Şi aşa am fiert noi pe fiul meu şi l-am mâncat; şi a doua zi am zis către ea: Dă acum pe fiul tău să-l mâncăm. Ea însă a ascuns pe fiul său".
30. Şi auzind regele cuvintele femeii, şi-a rupt hainele şi apoi a trecut înainte pe zidul cetăţii, iar poporul a văzut că pe dinăuntru trupul său era îmbrăcat în haină de jale.
31. Apoi a zis regele: "Să mă pedepsească Dumnezeu cu toată asprimea dacă va rămâne azi capul lui Elisei, fiul lui Safat, pe umeri".

32. Elisei însă şedea în casa sa şi bătrânii şedeau împreună cu el. Şi a trimis regele un om al său; dar înainte de a veni cel trimis la el, el a zis către bătrâni: "Ştiţi voi oare că acest fiu de ucigaş a trimis să mi se taie capul? Băgaţi de seamă; când va veni trimisul lui, să încuiaţi uşa şi să-l opriţi la uşă. Dar iată şi zgomotul paşilor stăpânului său se aude în urma lui!"
33. Şi încă grăind el cu ei, a venit la el trimisul şi a zis: "Iată, ce necaz a venit de la Domnul! Ce să mai aşteptăm acum de la Domnul?"

Capitolul 7 - Minunea salvatoare. Sfârşitul asediului

1. Iar Elisei a zis: "Ascultaţi cuvântul Domnului! Aşa zice Domnul: Mâine, pe vremea aceasta, în poarta Samariei o măsură de făină din cea mai bună va fi un siclu şi două măsuri de orz tot un siclu".
2. Slujbaşul de al cărui braţ se sprijinea regele a răspuns: "Chiar dacă Domnul ar deschide ferestrele cerului nici atunci n-ar putea fi una ca aceasta!" Iar Elisei a zis: "Iată aşa ai să vezi cu ochii tăi, dar tu nu vei mânca din acelea!"
3. În vremea aceasta la poarta Samariei se aflau patru oameni leproşi şi ziceau unul către altul: "Ce şedem noi aici şi aşteptăm moartea?
4. De ne vom hotărî să ne ducem în cetate, în cetate e foamete şi vom muri acolo; iar dacă vom şedea aici, tot vom muri. Să ne ducem mai bine în tabăra sirienilor! De ne vor lăsa cu viaţă, vom trăi, de nu, vom muri".
5. Şi s-au sculat ei în amurg, ca să se ducă în tabăra sirienilor. Dar când au ajuns la marginea taberei sirienilor, acolo nu mai era nici un om;
6. Căci Domnul făcuse în tabăra sirienilor să se audă zgomot de care şi nechezat de cai şi zgomot de oştire mare. Şi au zis ei unul către altul: "De bună seamă, regele lui Israel a tocmit să vină împotriva noastră pe regii Heteilor şi ai Egiptului".
7. Şi s-au sculat şi au fugit în amurg şi şi-au lăsat corturile, caii, asinii lor şi toată tabăra cum era şi au fugit, ca să-şi scape viaţa.
8. Ajungând deci leproşii aceia la marginea taberei, au intrat într-un cort şi au mâncat şi au băut şi au luat de acolo argint şi aur şi haine şi s-au dus de le-au ascuns. Şi s-au mai dus şi în alt cort şi au luat şi de acolo şi au ascuns.
9. Apoi au zis unul către altul: "Ceea ce facem, nu facem bine. Ziua aceasta este zi de veste bună. Dacă întârziem şi aşteptăm lumina zilei atunci vina va cădea asupra noastră. Hai deci să vestim casa regelui!"
10. Şi au venit ei şi au strigat pe portarii cetăţii şi le-au povestit, zicând: "Noi am fost în tabăra sirienilor şi iată acolo nu se vedea nimeni şi nu se auzea nimic, ci numai cai legaţi şi corturi cum trebuie să fie".
11. Şi portarii au strigat şi au dat de veste la casa regelui.

12. Şi s-a sculat regele noaptea şi a zis slugilor sale: "Am să vă spun ce fac Sirie cu noi: Ei ştiu că noi suferim de foame şi au ieşit din tabără şi s-au ascuns în câmp, cugetând aşa: Când vor ieşi ei din cetate, îi vom prinde vii şi vom năvăli în cetate".
13. Dar unul din cei ce slujeau înaintea lui a răspuns şi a zis: "Să se ia cei cinci cai rămaşi care mai sunt în cetate (din toată tabăra lui Israel numai atâta mai rămăsese; cealaltă tabără a lui Israel pierise toată) şi să trimitem oameni să vadă".
14. Au luat deci două perechi de cai înhămaţi la căruţe şi a trimis regele pe urma oştirii siriene, zicând: "Duceţi-vă şi vedeţi!"
15. Şi s-au dus după ei până la Iordan şi iată tot drumul era semănat cu haine şi cu lucruri aruncate de sirieni în graba lor şi s-au întors trimişii şi au spus regelui.
16. Atunci a ieşit poporul şi a prădat tabăra siriană şi a fost măsura de făină din cea mai bună un siclu şi două măsuri de orz un siclu, după cuvântul Domnului.
17. Iar regele a luat pe slujitorul acela de mâna căruia se sprijinea şi l-a rânduit de pază la poarta cetăţii; acesta a fost călcat în picioare de popor şi a murit la poartă, cum zisese omul lui Dumnezeu când venise trimisul regelui la el;
18. Pentru că atunci când omul lui Dumnezeu a spus regelui aşa: "Mâine pe vremea aceasta în poarta Samariei două măsuri de orz vor fi un siclu şi o măsură de făină din cea mai bună va fi tot un siclu",
19. Atunci acest slujitor a răspuns omului lui Dumnezeu şi a zis: "Chiar dacă Domnul va deschide ferestrele cerului, nici atunci n-ar putea fi una ca aceasta!" Iar Elisei i-a zis: "Vei vedea-o cu ochii tăi, dar nu vei mânca din ea!"
20. Şi aşa s-a întâmplat cu el: l-a călcat poporul în poartă şi a murit.

Capitolul 8 - Şunamita şi bunurile ei. Elisei şi Hazael. Ioram şi Ohozia, regii lui Iuda

1. În vremea aceea a grăit Elisei cu femeia căreia îi înviase copilul şi i-a zis: "Scoală şi du-te de la casa ta şi trăieşte unde vei putea, căci Domnul a chemat foametea şi aceea va veni asupra pământului pentru şapte ani".
2. Şi s-a sculat femeia aceea şi a făcut după cuvântul omului lui Dumnezeu şi s-a dus ea şi casa sa şi a trăit în pământul filistenilor şapte ani.
3. Iar după trecerea celor şapte ani s-a întors femeia aceea din pământul filistenilor şi a venit să roage pe rege pentru casa sa şi pentru ţarina sa.
4. Tocmai atunci regele vorbea cu Ghehazi, sluga omului lui Dumnezeu, şi a zis: "Povesteşte-mi tot ce este mai însemnat din câte a făcut Elisei!"
5. Şi pe când istorisea el regelui despre copilul înviat de Elisei, a rugat pe rege pentru casa sa şi pentru ţarina sa. Şi a zis Ghehazi: "Stăpânul meu rege, aceasta este chiar femeia aceea şi el este acel fiul al ei pe care l-a înviat Elisei".

6. Şi a întrebat regele şi pe femeie şi i-a povestit şi ea. Atunci regele i-a dat pe unul de la curte, zicând: "Să i se întoarcă toate câte sunt ale ei şi toate veniturile ţarinei din ziua când ea a părăsit ţarina până acum".
7. Şi a venit Elisei în Damasc, când Benhadad, regele Siriei, era bolnav. Şi i s-a spus acestuia şi i s-a zis: "A venit aici omul lui Dumnezeu".
8. Iar regele a zis către Hazael: "Ia în mâna ta un dar şi du-te în întâmpinarea omului lui Dumnezeu şi întreabă pe Domnul prin el, zicând: Mă voi însănătoşi eu, oare, de boala aceasta?"
9. Şi s-a dus Hazael în întâmpinarea lui şi a luat dar în mâna sa din cele mai bune lucruri din Damasc cât pot duce patruzeci de cămile şi a venit şi a stat înaintea feţei lui şi a zis: "Benhadad, fiul tău, regele Siriei, m-a trimis la tine să întreb: Mă voi însănătoşi eu, oare, de. boala aceasta?"
10. Iar Elisei i-a zis: "Du-te şi spune-i: "Te vei însănătoşi!" Cu toate acestea, Domnul mi-a descoperit că el va muri".
11. Şi şi-a îndreptat Elisei privirile spre Hazael şi l-a privit mult, apoi a plâns omul lui Dumnezeu.
12. Şi a zis Hazael. "De ce plânge domnul meu?" Şi el a zis: "Pentru că ştiu ce rău ai să faci tu fiilor lui Israel; tăria lor o vei da focului, pe tinerii lor cu sabia îi vei ucide, pe copiii lor de sân îi vei omorî şi pe cele însărcinate ale lor le vei tăia".
13. A zis Hazael: "Robul tău este câine ca să facă asemenea lucru necugetat?" Şi Elisei a zis: "Domnul mi-a arătat în tine pe regele Siriei".
14. Şi s-a dus Hazael de la Elisei şi a venit la domnul său şi acesta i-a zis: "Ce ţi-a grăit Elisei?" Iar el a zis: "Mi-a grăit că ai să te faci sănătos".
15. A doua zi însă a luat o învelitoare, a udat-o cu apă, a pus-o pe faţa lui şi a murit regele. Şi în locul lui s-a făcut rege Hazael.
16. În anul al cincilea al lui Ioram, fiul lui Ahab, regele lui Israel, în locul lui Iosafat, regele Iudei, s-a făcut rege Ioram, fiul lui Iosafat, regele Iudei.
17. Acesta era de treizeci şi doi de ani când s-a făcut rege.
18. El a domnit în Ierusalim opt ani şi a păşit pe urma regilor lui Israel, cum se purtase casa lui Ahab, pentru că fata lui Ahab era soţia lui Iosafat şi a făcut lucruri rele în ochii Domnului.
19. Cu toate acestea Domnul n-a vrut să piardă pe Iuda pentru David, robul Său, deoarece îi făgăduise că ii va da totdeauna o făclie printre fiii săi.
20. În zilele lui Ioram a ieşit Edom de sub mâna lui Iuda şi ei şi-au pus rege.
21. Şi s-a dus Ioram la Ţair şi împreună cu el s-au dus toate carele lui. Apoi s-a sculat el noaptea şi a lovit pe edomiţii care-l împresuraseră, şi pe căpeteniile carelor, dar poporul a fugit în corturile sale.
22. Edom a ieşit de sub mâna lui Iuda şi a rămas aşa până în ziua de astăzi.
23. Şi tot atunci a ieşit şi Libna. Celelalte fapte pe care le-a făcut Ioram, sunt scrise în cartea faptelor regilor lui Iuda.

24. Şi a răposat Ioram cu părinţii săi şi a fost îngropat cu părinţii săi în cetatea lui David, iar în locul lui s-a făcut rege Ohozia, fiul său.
25. În anul al doisprezecelea al lui Ioram, fiul lui Ahab, regele lui Israel, s-a făcut rege în Iuda Ohozia, fiul lui Ioram, regele Iudei.
26. Ohozia era de douăzeci şi doi de ani când s-a făcut rege şi a domnit un an în Ierusalim. Numele mamei lui era Atalia, fiica lui Omri, regele lui Israel.
27. Ohozia a păşit pe urmele casei lui Ahab şi a făcut rele în ochii Domnului, ca şi casa lui Ahab, pentru că era înrudit cu casa lui Ahab.
28. Şi s-a dus el cu Ioram, fiul lui Ahab, la război împotriva lui Hazael, regele Siriei, la Ramot în Galaad. Atunci au rănit sirienii pe Ioram.
29. Şi regele Ioram s-a întors ca să se vindece în Izrael de rana ce i-o pricinuiseră sirienii la Ramot când se luptase cu Hazael, regele Siriei. Iar Ohozia, fiul lui Ioram, regele Iudei, a venit să-l vadă pe Ioram, fiul lui Ahab, în Izrael, căci acesta era bolnav.

Capitolul 9 - Iehu, uns rege peste Israel. Iehu ucide pe regele lui Israel şi pe al lui Iuda

1. Atunci Elisei proorocul a chemat pe unul dintre fiii proorocilor şi i-a zis: "Încingeţi mijlocul şi ia acest vas cu untdelemn în mâna ta şi du-te la Ramot în Galaad.
2. Iar dacă vei ajunge acolo, caută pe Iehu, fiul lui Iosafat, fiul lui Nimşi, şi, apropiindu-te, porunceşte-i să iasă dintre fraţii lui şi du-l în cămara cea mai dinăuntru.
3. Apoi ia vasul cu untdelemn şi toarnă pe capul lui şi zi: Aşa zice Domnul: Iată te ung rege peste Israel. După aceea deschide uşa şi fugi fără zăbavă".
4. Şi s-a dus tânărul, sluga proorocului, la Ramot în Galaad.
5. Şi ajungând acolo, a văzut pe căpeteniile oştirii şezând şi a zis: "Am un cuvânt către tine, căpetenie!" Şi a zis Iehu: "Către care din noi toţi?" Iar el a zis: "Către tine, căpetenie!"
6. Atunci s-a sculat acesta şi a intrat în casă. Iar tânărul a turnat untdelemn pe capul lui şi i-a zis: "Aşa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Te ung rege peste poporul Domnului, peste Israel.
7. Tu vei nimici casa lui Ahab, stăpânul tău, de la faţa Mea şi vei răzbuna asupra Izabelei sângele robilor Mei, proorocii, şi sângele tuturor slujitorilor Domnului.
8. Toată casa lui Ahab va pieri şi voi stârpi din ai lui Ahab pe tot cel de parte bărbătească, pe cel rob şi pe cel slobod în Israel;
9. Voi face casa lui Ahab ca şi casa lui Ieroboam, fiul lui Nabat şi ca şi casa lui Baeşa, fiul lui Ahia.

10. Iar pe Izabela, câinii o vor mânca în câmpia lui Izrael şi nimeni nu o va îngropa". Apoi tânărul a deschis uşa şi a fugit.
11. După aceea a ieşit Iehu la slujitorii domnului său şi aceştia i-au zis: "E pace? De ce a venit acest necunoscut la tine?" Şi el i-a zis: "Voi cunoaşteţi pe acest om şi de ce a venit". Iar ei au zis: "Nu este adevărat!
12. Spune-ne!" Şi el le-a zis: "Iată el mi-a spus: Aşa grăieşte Domnul: Iată te ung rege peste Israel".
13. Atunci ei s-au grăbit să-şi ia fiecare haina sa şi i-au aşternut-o pe trepte, au trâmbiţat şi au zis: "Iehu s-a făcut rege!"
14. S-a sculat deci Iehu; fiul lui Iosafat, fiul lui Nimşi, împotriva lui Ioram. Ioram însă fusese cu toţi israeliţii la Ramot în Galaad şi-l apărase împotriva lui Hazael, regele Siriei.
15. Iar acum regele Ioram se întorsese la Izrael, ca să se vindece de rănile ce i le pricinuiseră sirienii, când se luptase el cu Hazael, regele Siriei. Şi a zis Iehu: "Dacă sunteţi de părerea mea, să nu iasă nimeni din cetate, ca să dea de veste la Izrael".
16. Apoi a încălecat Iehu pe cal şi s-a dus în Izrael, unde zăcea Ioram, regele lui Israel şi se îngrijea de rănile ce i le pricinuiseră sirienii la Ramot, în timpul luptei cu Hazael, regele Siriei, cel tare şi puternic şi unde venise Ohozia, regele Iudei, ca să cerceteze pe Ioram.
17. În turnul din Izrael stătea un ostaş de strajă. Văzând acesta ceata lui Iehu venind, a zis: "Văd o ceată!" Iar Ioram a zis: "Ia un călăreţ şi trimite-l în întâmpinare, ca să întrebe: Cu pace vii?"
18. Şi s-a dus călăreţul călare în întâmpinarea lui şi a zis: "Cu pace vii?" Iar Iehu a zis: "Ce ai tu cu pacea? Treci în urma mea!" şi straja a dat de veste, zicând: "A ajuns la ei, dar nu se întoarce":
19. Şi a trimis alt călăreţ şi acesta s-a dus la ei şi a zis: "Aşa zice regele: Cu pace vii?" Iar Iehu a zis: "Ce ai tu cu pacea? Treci în urma mea!"
20. Şi a vestit straja, zicând: "A ajuns la ei, dar nu se întoarce. Şi mersul parc-ar fi al lui Iehu, fiul lui Nimşi, pentru că merge nebuneşte".
21. Atunci Ioram a zis: "Înhamă!" Şi au înhămat la carul lui: Şi a ieşit Ioram, regele lui Israel şi Ohozia; regele Iudei, fiecare în carul său, în întâmpinarea lui Iehu şi s-au întâlnit cu el în ţarina lui Nabot izraeliteanul.
22. Şi când a văzut Ioram pe Iehu, a zis: "Cu pace, Iehu? Iar el a zis: "Ce pace, când sunt atâtea desfrânările Izabelei, mama ta, şi vrăjitoriile ei?"
23. Şi întorcându-se Ioram să fugă, a zis către Ohozia: "Vânzare, Ohozia!
24. Iar Iehu şi-a întins arcul cu mâna sa şi a lovit pe Ioram între umeri şi săgeata a trecut prin inima lui şi el a căzut în carul său.
25. Şi a zis Iehu către Bidcar, căpetenia oştirii: "Ia-l şi-l aruncă în ţarina lui Nabot izraeliteanul, căci adu-ţi aminte că atunci când mergeam eu şi cu tine călări în urma lui Ahab, tatăl său, Domnul a rostit împotriva lui proorocia aceasta:

26. Adevărat, am văzut ieri sângele fiilor lui, zice Domnul, şi Mă voi răzbuna pe tine în ţarina aceasta. Deci ia-l şi-l aruncă în ţarină, după cuvântul Domnului".
27. Iar Ohozia, regele lui Iuda, văzând aceasta, a fugit pe drum spre casa ce se afla în grădină. Dar Iehu a alergat după el, zicând: "Ucide-ţi-l şi pe el în car!" Şi l-au lovit pe înălţimea Gur, care vine lângă Ibleam. Şi a fugit Ohozia la Moghido şi a murit acolo.
28. Iar slujitorii lui l-au dus la Ierusalim, l-au îngropat în mormânt cu părinţii lui, în cetatea lui David.
29. Ohozia se făcuse rege în Iuda în anul al unsprezecelea al lui Ioram, fiul lui Ahab.
30. Apoi Iehu a venit în Izrael. Iar Izabela, fiind înştiinţată de aceasta, şi-a uns faţa, şi-a împodobit capul şi privea de la fereastră.
31. Iar când a intrat Iehu pe poartă, ea a zis: "Zimri, ucigaşul stăpânului său, va avea el oare pace?"
32. Şi ridicându-şi el faţa sa şi privind spre fereastră, a zis: "Cine, cine este cu mine?" Atunci s-au plecat spre el doi sau trei eunuci;
33. Şi el le-a zis: "Aruncaţi-o jos!" Şi au aruncat-o şi a ţâşnit sângele ei pe zid şi pe caii care au călcat-o în picioare.
34. După aceea a venit Iehu de a mâncat şi a băut şi a zis: "Căutaţi pe ticăloasa aceea şi îngropaţi-o, căci e fiică de rege!"
35. Şi s-au dus să o îngroape, dar n-au mai găsit nimic din ea, decât numai ţeasta, picioarele şi palmele mâinilor.
36. Şi s-au întors şi i-au spus. Iar el a zis: "Aşa a fost cuvântul Domnului, rostit prin robul Său Ilie Tesviteanul, zicând: În ţarina Izrael câinii vor mânca trupul Izabelei;
37. Şi va fi trupul Izabelei în ţarina Izrael ca gunoiul pe ogor, încât nimeni nu va zice: Iată ea e Izabela!"

Capitolul 10 - Stârpirea neamului lui Ahab şi a cultului lui Baal. Domnia lui Iehu

1. Ahab avea în Samaria şaptezeci de fii. Şi a scris Iehu scrisori şi le-a trimis la Samaria căpeteniilor cetăţii, bătrânilor şi celor ce creşteau pe copiii lui Ahab,
2. Zicând: "Când va ajunge scrisoarea aceasta la voi, la care se află şi fiii domnului vostru, precum şi care şi cai, cetatea întărită şi arme,
3. Să alegeţi pe cel mai bun şi mai vrednic dintre fiii domnului vostru şi să-l puneţi pe tronul tatălui său şi să vă luptaţi pentru casa domnului vostru".
4. Aceştia însă s-au speriat cumplit şi au zis: "Iată, doi regi nu i-au putut sta înainte; cum dar vom sta noi?"

5. Şi căpetenia casei domneşti, căpeteniile cetăţii, bătrânii şi cei ce creşteau pe copiii regelui au trimis la Iehu să-i spună: "Noi suntem robii tăi şi ce ne vei zice, aceea vom face; nu vom pune pe nimeni rege, ci fă ceea ce-ţi place".
6. Şi le-a scris Iehu scrisoare a doua oară şi le-a zis: "De sunteţi ai mei şi de vă supuneţi cuvântului meu, atunci ridicaţi capetele fiilor domnului vostru şi veniţi la mine în Izrael, mâine pe vremea aceasta". Fiii regelui erau în număr de şaptezeci şi-i creşteau oameni de vază ai cetăţii.
7. Când a ajuns la ei scrisoarea, ei au luat pe fiii regelui şi i-au junghiat pe toţi cei şaptezeci, au pus capetele în panere şi le-au trimis la el în Izrael.
8. Şi venind trimisul, i-a adus ştire şi a zis: "S-au adus capetele fiilor regelui". Iar el a zis: "Aşezaţi-le până dimineaţă în două grămezi la poartă".
9. Şi ieşind el dimineaţa a stat şi a zis către tot poporul: "Voi nu sunteţi vinovaţi. Iată eu m-am sculat împotriva stăpânului meu şi l-am ucis.
10. Dar pe aceştia cine i-a omorât? Să ştiţi deci că nimic din ceea ce a spus Domnul împotriva casei lui Ahab n-a rămas neîmplinit. Domnul a făcut ce zisese prin robul Său Ilie".
11. Şi a omorât Iehu pe toţi cei ce rămăseseră din casa lui Ahab în Izrael şi pe toţi cei mari ai lui şi pe cei de aproape ai lui şi pe preoţii lui, încât n-a scăpat nici unul.
12. Apoi sculându-se, a plecat să meargă la Samaria. Dar în drumul său, ajungând la Bet-Eched, adică la Colibele Păstorilor,
13. Iehu a întâlnit pe fraţii lui Ohozia, regele Iudei, şi le-a zis: "Cine sunteţi voi?" Iar ei au răspuns: "Noi suntem fraţii lui Ohozia şi ne ducem să aflăm de sănătatea fiilor regelui şi a fiilor reginei".
14. Şi el a zis: "Prinde-ţi-i de vii!" Şi i-au prins de vii şi i-au junghiat la fântâna de lângă Colibele Păstorilor. Aceia erau patruzeci şi doi de oameni şi n-a mai rămas nici unul din ei.
15. Apoi plecând de acolo, s-a întâlnit cu Ionadab, fiul lui Recab, care venea în întâmpinarea lui, şi l-a salutat şi a zis: "Inima ta este ea oare cum este inima mea către inima ta?" Iar Ionadab a zis: "Da". "De este aşa, dă-mi mâna!" Şi i-a dat mâna şi l-a ridicat la el în car,
16. Zicând: "Hai cu mine, ca să vezi râvna mea pentru Domnul". Şi l-a aşezat în car.
17. Şi ajungând în Samaria, a ucis pe toţi cei ce rămăseseră din ai lui Ahab în Samaria şi aşa a stârpit neamul lui cu totul, după cuvântul Domnului ce-l rostise prin Ilie.
18. Apoi a adunat Iehu tot poporul şi a zis: "Ahab a slujit puţin lui Baal; Iehu însă îi va sluji mai mult.
19. Deci chemaţi la mine pe toţi proorocii lui Baal, pe toţi slujitorii lui şi pe toţi preoţii lui, şi nimeni să nu lipsească, pentru că am să fac o jertfă mare lui Baal. Tot

cel ce va lipsi nu va rămâne cu viaţă". Iehu însă a făcut aceasta cu gând viclean, ca să stârpească pe slujitorii lui Baal.
20. Şi a zis Iehu: "Vestiţi o zi de sărbătoare în cinstea lui Baal!"
21. Şi au vestit, iar Iehu a trimis în tot Israelul de au venit toţi slujitorii lui Baal şi n-a rămas nici unul care să nu fi venit. După aceea au intrat în templul lui Baal şi s-a umplut templul de la un capăt la celălalt.
22. Atunci a zis Iehu către păstrătorul veşmintelor: "Adu veşminte pentru toţi slujitorii lui Baal". Şi acela le-a adus veşminte.
23. Apoi a intrat şi Iehu cu Ionadab, fiul lui Recab, în templul lui Baal şi a zis slujitorilor lui Baal: "Căutaţi şi vedeţi nu cumva se află printre voi careva din slujitorii Domnului, pentru că aici trebuie să fie numai slujitorii lui Baal singuri".
24. Apoi s-au apropiat ei să facă jertfele şi arderile de tot. Iar Iehu a pus afară optzeci de oameni şi le-a zis: "Sufletul aceluia căruia îi va scăpa careva din oamenii pe care vi-i voi da în mâini, va fi în locul celui scăpat".
25. Iar după ce s-a isprăvit arderea de tot, Iehu a zis către oştenii săi şi către căpeteniile lor: "Duceţi-vă şi-i ucideţi şi să nu scape nici unul". Oştenii şi căpeteniile i-au lovit cu ascuţişul sabiei şi i-au aruncat acolo.
26. Apoi s-au dus în cetate unde era capiştea lui Baal, au scos idolii din capiştea lui Baal şi i-au ars;
27. Şi au sfărâmat chipul cel cioplit al lui Baal şi au dărâmat capiştea lui Baal şi au făcut din ea loc de necurăţenii până în ziua de astăzi.
28. Astfel a stârpit Iehu pe Baal din pământul lui Israel;
29. Iar în ce priveşte păcatele lui Ieroboam, feciorul lui Nabat, care a dus pe Israel în ispită, de la acestea nu s-a depărtat nici Iehu; nu s-a lepădat de viţeii de aur, din Betel şi Dan.
30. Şi a zis Domnul către Iehu: "Pentru că tu cu plăcere ai făcut ceea ce era drept în ochii Mei şi ai îndeplinit împotriva casei lui Ahab tot ceea ce aveam la inima Mea, feciorii tăi până la al patrulea neam vor şedea pe tronul lui Israel".
31. Dar Iehu nu s-a silit să umble din toată inima după legea Domnului Dumnezeului lui Israel şi nu s-a abătut de la păcatele lui Ieroboam, care a dus pe Israel în ispită.
32. În zilele acelea a început Domnul să taie părţi din pământul lui Israel şi Hazael a lovit hotarele lui Israel,
33. Pustiind la răsărit de Iordan tot pământul Galaadului, al lui Gad, al lui Ruben şi al lui Manase, începând de la Aroer, care vine lângă Arnon, şi Galaadul şi Vasanul.
34. Celelalte fapte ale lui Iehu, tot ce a făcut el, precum şi vitejiile lui sunt scrise în cartea faptelor regilor lui Israel.
35. Şi a răposat Iehu cu părinţii săi în Samaria, iar în locul lui s-a făcut rege Ioahaz, fiul său.

36. Iar timpul domniei lui Iehu peste Israel, în Samaria, a fost de douăzeci şi opt de ani.

Capitolul 11 - Atalia şi Ioaş

1. Atalia, mama lui Ohozia, văzând că fiul său a murit, s-a sculat şi a stârpit tot neamul regesc.
2. Dar Ioşeba, fiica regelui Ioram, sora lui Ohozia, a furat pe Ioaş, fiul lui Ohozia, dintre fii regelui care trebuiau ucişi şi l-a dus pe ascuns în odaia de dormit, împreună cu doica lui, şi l-a ascuns de Atalia şi n-a fost ucis.
3. Acesta a stat ascuns împreună cu ea în templul Domnului şase ani, în care timp a domnit peste ţară Atalia.
4. Iar în anul al şaptelea a trimis Iehoiada de au luat sutaşi din gardă şi din oştire şi i-au adus la el în casa Domnului. Aici a făcut cu ei legământ, luând de la ei jurământ în templul Domnului şi apoi le-a arătat pe fiul regelui,
5. Şi le-a dat ordin, zicând: "Iată ce să faceţi! A treia parte din voi, din cei ce veniţi în ziua de odihnă, veţi face strajă la casa domnească,
6. A treia parte la poarta Sur şi a treia parte la poarta gărzii, străjuind casa, ca să nu fie vreo vătămare;
7. Iar două părţi din voi, din cei plecaţi în ziua de odihnă, veţi face strajă la templul Domnului pentru rege.
8. Şi veţi înconjura pe rege din toate părţile, având fiecare arma sa în mână; cine va intra în rânduri, acela să fie ucis; şi veţi fi pe lângă rege şi când va ieşi şi când va intra".
9. Şi au făcut ostaşii tot ce le-a poruncit preotul Iehoiada. A luat fiecare pe oamenii săi cei ce intrau de servici şi cei ce ieşeau din servici în ziua de odihnă şi au venit la preotul Iehoiada.
10. Iar preotul a împărţit sutaşilor suliţele şi scuturile regelui David care erau în templul Domnului.
11. Şi s-au aşezat oştenii, fiecare cu arma în mână, împrejurul regelui, de la dreapta templului până la stânga lui şi până la jertfelnic.
12. Apoi au scos pe fiul regelui, au pus pe capul lui coroana şi podoabele regeşti şi astfel l-au uns şi l-au făcut rege, bătând din palme şi strigând: "Trăiască regele!"
13. Auzind Atalia glasul poporului ce striga, s-a dus în templul Domnului.
14. Pe când se uita ea, iată regele stătea la locul de sus, după obicei, iar lângă rege stăteau cântăreţii şi trâmbiţaşii şi tot poporul ţării se veselea şi suna din trâmbiţe. Atunci Atalia şi-a rupt veşmintele sale şi a strigat: "Vânzare, vânzare!"
15. Dar preotul Iehoiada a dat poruncă sutaşilor, care cârmuiau oştirea, şi le-a zis: "Scoateţi-o din rânduri şi pe cel ce se va duce după ea ucideţi-l cu sabia", căci preotul zisese: "Să nu o ucideţi în templul Domnului".

16. Deci i-au făcut loc de a trecut pe poarta cailor, spre casa domnească, şi au ucis-o acolo.
17. Şi a încheiat Iehoiada legământ între Domnul şi între rege şi popor, ca acesta să fie poporul Domnului, precum şi între rege şi popor.
18. Şi s-a dus tot poporul ţării în capiştea lui Baal de a stricat jertfelnicele lui şi chipurile lui le-au sfărâmat cu totul, iar pe Matan, preotul lui Baal, l-a ucis înaintea jertfelnicului, şi preotul Iehoada a aşezat strajă în templul Domnului.
19. Apoi a luat pe sutaşi cu garda şi oştirea şi tot poporul ţării şi au petrecut pe rege din templul Domnului şi au venit pe drumul ce trece pe poarta gărzii, la casa regelui şi s-a urcat pe tronul regesc.
20. Apoi s-a vestit poporului ţării şi cetatea s-a liniştit. Pe Atalia au omorât-o cu sabia în casa domnească.
21. Ioaş era de şapte ani când a fost făcut rege.

Capitolul 12 - Domnia şi moartea lui Ioaş

1. Astfel s-a făcut Ioaş rege în anul al şaptelea al lui Iehu şi a domnit în Ierusalim patruzeci de ani.
2. Ioaş a făcut fapte plăcute în ochii Domnului în toate zilele sale, cât l-a povăţuit preotul Iehoiada;
3. Numai înălţimile nu le-a desfiinţat, căci poporul tot mai aducea jertfe şi tămâieri pe înălţimi.
4. Deci a zis Ioaş către preoţi: "Tot argintul dăruit, care se aduce în templul Domnului: argintul de la trecători, argintul adus pentru răscumpărarea sufletului, după preţuirea hotărâtă, şi tot argintul cât îl lasă pe cineva inima să-l aducă în templul Domnului,
5. Să-l ia preoţii pentru ei, fiecare de la cunoscutul său, şi să repare stricăciunile casei oriunde s-ar afla".
6. Însă până la anul al douăzeci şi treilea al regelui Ioaş preoţii n-au reparat stricăciunile templului Domnului.
7. De aceea regele Ioaş a chemat pe preotul Iehoiada şi pe ceilalţi preoţi şi le-a zis: "De ce nu reparaţi stricăciunile templului Domnului? Deci să nu mai luaţi de acum argintul de la cunoscuţii voştri, ci să-l daţi pentru repararea stricăciunilor templului Domnului".
8. Şi s-au învoit preoţii să nu mai ia argintul pe care-l va da poporul pentru repararea stricăciunilor templului Domnului.
9. Atunci a luat preotul Iehoiada o ladă, i-a făcut o deschizătură în partea ei de deasupra şâ a pus-o lângă jertfelnic, în partea dreaptă, pe unde intra poporul în templul Domnului. Şi preoţii care stăteau de pază la prag puneau acolo tot argintul ce se aducea în templul Domnului.

10. Şi când vedeau că s-a strâns argint mult în ladă, venea vistiernicul regelui şi arhiereul şi scoteau argintul găsit în templul Domnului şi-l legau în saci.
11. Argintul aşa socotit îl dădeau în primirea celor rânduiţi să facă lucrările la templul Domnului, iar aceştia îl cheltuiau cu dulgherii şi meşteşugarii care lucrau la templul Domnului,
12. Cu zidarii şi pietrarii, precum şi cu cumpărarea lemnului şi a pietrelor de cioplit, cu repararea stricăciunilor la templul Domnului şi cu tot ce trebuia pentru întreţinerea templului Domnului.
13. Dar din argintul adus în templul Domnului nu s-au făcut pentru templul Domnului vase de argint, cuţite, cupe pentru turnare, trâmbiţe, nici tot felul de vase de aur şi de argint.
14. Ci argintul care intra în templul Domnului se dădea lucrătorilor ca să săvârşească lucrul şi să-l întrebuinţeze la repararea templului Domnului.
15. Şi nu se cerea socoteală de la oamenii cărora li se încredinţa argintul ca să-l împartă celor ce făceau lucrările, pentru că aceştia se purtau cinstit.
16. Însă argintul ce se plătea pe jertfa pentru vină şi argintul ce se plătea pe jertfa pentru păcat nu se ducea în templul Domnului, ci acesta era al preoţilor.
17. Atunci s-a ridicat Hazael, regele Siriei, şi a pornit cu război împotriva cetăţii Gat şi a luat-o. Şi şi-a pus Hazael în gând să meargă şi asupra Ierusalimului.
18. Însă Ioaş, regele Iudei, a luat toate lucrurile dăruite, pe care le dăruiseră templului Domnului Iosafat, Ioram şi Ohozia, părinţii lui, regii Iudei, precum şi cele ce erau dăruite de el şi tot aurul ce s-a găsit în vistieria templului Domnului şi a casei regeşti şi le-a trimis lui Hazael, regele Siriei, şi acesta s-a retras din Ierusalim.
19. Celelalte despre Ioaş şi despre toate cele ce a făcut el sunt scrise în cartea faptelor regilor lui Iuda.
20. În urmă s-au sculat slugile lui şi au făcut răzvrătire împotriva lui şi au ucis pe Ioaş, în casa Milo, pe calea spre Sela.
21. Şi l-au ucis slugile sale Iozacar, fiul lui Şimeat, şi Iozabad, fiul lui Şomer. Şi el a murit şi l-au îngropat cu părinţii lui în cetatea lui David. Şi în locul lui s-a făcut rege Amasia, fiul său.

Capitolul 13 - Ioahaz şi Ioaş, regii lui Israel. Moartea lui Elisei

1. În anul al douăzeci şi treilea al lui Ioaş, fiul lui Ohozia, regele lui Iuda, s-a făcut rege peste Israel în Samaria Ioahaz, fiul lui Iehu, şi a domnit şaptesprezece ani.
2. Acesta a făcut rele în ochii Domnului şi a umblat în păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care a dus pe Israel în ispită şi nu s-a lăsat de ele.
3. De aceea s-a aprins mânia Domnului asupra lui Israel şi l-a dat pentru totdeauna în mâna lui Hazael, regele Siriei, şi în mâna lui Benhadad, fiul lui Hazael.

4. Atunci s-a rugat Ioahaz Domnului şi Domnul l-a auzit, pentru că vedea necazul izraeliţilor şi cum îi strâmtora regele Siriei.
5. Şi a dat Domnul israeliţilor izbăvitor şi au ieşit de sub mâna sirienilor şi au trăit fiii lui Israel în cetăţile lor ca şi mai înainte.
6. Dar tot nu s-au depărtat de păcatele casei lui Ieroboam, care a dus pe Israel în ispită, ci au umblat în ele şi Aşera a rămas mai departe în Samaria,
7. Lui Ioahaz nu-i rămăsese din oştire decât numai cincizeci de călăreţi, zece care şi zece mii de pedestraşi, căci îi nimicise regele Siriei şi-i prefăcuse în pulbere de călcat cu picioarele.
8. Celelalte ştiri despre Ioahaz, despre vitejiile lui şi despre tot ceea ce a făcut el, sunt scrise în cartea Cronicilor regilor lui Israel.
9. Apoi a răposat Ioahaz cu părinţii săi şi l-au îngropat în Samaria, iar în locul lui s-a făcut rege Ioaş.
10. În anul al treizeci şi şaptelea al lui Ioaş, regele Iudei, s-a făcut rege peste Israel în Samaria Ioaş, fiul lui Ioahaz, domnind şaisprezece ani.
11. Şi a făcut fapte netrebnice înaintea Domnului şi nu s-a abătut de la toate păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care a dus pe Israel în ispită, ci a umblat în ele.
12. Celelalte ştiri despre Ioaş, tot ceea ce a făcut el, isprăvile lui, războiul avut cu Amasia, regele Iudei, sunt scrise în cartea Cronicilor regilor lui Israel.
13. Apoi a adormit Ioaş cu părinţii săi, iar pe scaunul lui s-a suit Ieroboam. Ioaş a fost îngropat în Samaria, lângă regii lui Israel.
14. În vremea lui Ioaş s-a îmbolnăvit Elisei de o boală de care apoi a şi murit. Atunci a venit la el Ioaş, regele lui Israel şi, plângând deasupra lui, a zis: "Părinte, părinte, carul lui Israel şi călăreţul lui!"
15. Iar Elisei a zis către el: "Ia un arc şi nişte săgeţi! "
16. Şi a luat regele un arc şi nişte săgeţi. Apoi Elisei a zis către regele lui Israel: "Pune mâna pe arc!" şi a pus regele mâna pe arc, şi şi-a pus şi Elisei mâinile sale pe mâinile regelui,
17. Şi a zis: "Deschide fereastra dinspre răsărit!" Şi regele a deschis-o. Şi a zis Elisei: "Săgetează!" şi a săgetat regele. Elisei a zis: "Aceasta este săgeata izbăvirii ce vine de la Domnul şi săgeata izbăvirii de sirieni, căci vei bate pe sirieni cu desăvârşire, la Afec".
18. Apoi iarăşi a zis Elisei: "Ia nişte săgeţi!" şi regele a luat. Şi a zis Elisei către regele lui Israel: "Loveşte în pământ!" Şi a lovit de trei ori şi s-a oprit.
19. Iar omul lui Dumnezeu s-a mâniat pe el, şi a zis: "Trebuia să loveşti de cinci sau de şapte ori, căci atunci ai fi bătut cu desăvârşire pe sirieni; acum însă vei bate pe sirieni numai de trei ori".
20. Apoi a murit Elisei şi l-au îngropat, iar în anul următor au intrat în ţară cete de moabiţi.

21. Dar iată, odată, când îngropau un mort, s-a întâmplat ca cei ce-l îngropau să vadă una din aceste cete şi, speriindu-se, au aruncat mortul în mormântul lui Elisei. Căzând acela, s-a atins de oasele lui Elisei şi a înviat şi s-a sculat pe picioarele sale.
22. Iar Hazael, regele Siriei, a strâmtorat pe israeliţi în toate zilele lui Ioahaz.
23. Domnul însă S-a milostivit asupra lor de i-a iertat şi S-a întors spre ei pentru legământul Său cel încheiat cu Avraam, Isaac şi Iacov şi n-a voit să-i piardă, nici nu i-a lepădat de la faţa Sa, până astăzi.
24. După ce a murit Hazael, regele Siriei, în locul lui a fost făcut rege Benhadad, fiul său.
25. Atunci Ioaş, fiul lui Ioahaz, a luat înapoi din mâinile lui Benhadad, fiul lui Hazael, cetăţile pe care le luase acela cu război din mâinile tatălui său, Ioahaz. De trei ori l-a bătut Ioaş şi a întors cetăţile lui Israel.

În această lună (iunie), ziua a paisprezecea - Sfântul prooroc Elisei şi cel dintru sfinţi părintele nostru Metodie, patriarhul Constantinopolului (Minei)

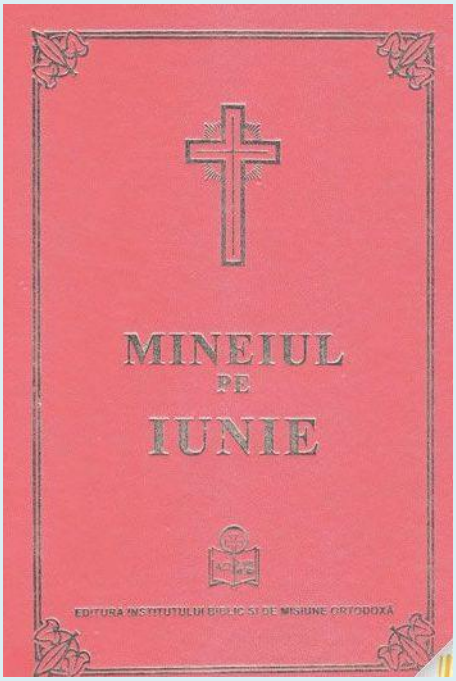

La Vecernie

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., Stihirile pe 6, ale proorocului 3 şi ale ierarhului 3.

Stihirile proorocului, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Bucură-te, Eliseie prea înţelepte, căci tu curăţindu-ţi cugetul de dezmierdările trupului, ai primit luminile Duhului mărite, şi le-ai împărtăşit şi celorlalţi tuturor, şi cu totul te-ai arătat în chip luminos. Pentru aceasta te-ai sălăşluit lângă Lumina cea neapusă, rugându-te totdeauna pentru noi cei ce le lăudăm pe tine.

Pe tine Eliseie fericite, lăsându-te râvnitorul Ilie, luminat cu darul său îndoit, cu adevărat s-a arătat căruţaş în văzduh, căruia asemănându-te prin dar ai încetat curgerile râului, şi ai trecut, cu bucurie fiind luminat şi slăvind pe Hristos.

Dăruit-ai odinioară somanitencei celei credincioase fiu de făgăduinţă, pe care murind l-ai înviat, ca un prooroc dumnezeiesc, cu sfinţenie minunându-te. Şi iarăşi arătat ai primenit cu sare, apele cele neroditoare spre rodire, şi cu darul Duhului, celui ce lucrează toate, ai săvârşit foarte nenumărate minuni; pentru aceasta te lăudăm, fericite.

Alte **Stihiri** ale ierarhului, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Întărirea adevărului şi reazemul credinţei, şi părtinitor dogmelor te ştim pe tine. Ajutor bunei credinţe, şi locaş curăţiei şi vas ales de bună mireasmă a Duhului, şi comoară foarte mare a învăţăturilor, şi temelie Bisericii lui Hristos, descoperitorule de cele sfinte, Metodie.

Făcutu-te-ai organ de sineţi mişcat, răsunând cu suflările Preasfântului Duh, căci cu limba ta cea cu glas de foc, ai grăit ca un tunet cele dumnezeieşti, şi ai ars neghinele vrăjmaşilor celor cu credinţă rea, care nu se închină chipului Domnului şi Dumnezeului nostru, şi al prea curatei Maicii Lui, celor închipuite din vopsele materialnice.

Alesu-te-ai a fi în cetele preoţilor, şi întru adunările sihaştrilor, şi în danţurile mucenicilor, stând cu tărie până la sânge pentru Hristos, înfruntând nebunia judecătorului celui fărădelege. Şi din porunca împăratului celui fărădelege fiind băgat în mormânt, te-ai păzit nevătămat, părinte cugetătorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Proorocule propovăduitorule al lui Hristos, de scaunul slavei niciodată nu te desparţi, şi la fiecare bolnav stai de faţă pururea. Şi cu cei de sus slujind, lumea o binecuvântezi pretutindenea fiind mărit, cere curăţire sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit Rodul vieţii, ţie ne rugăm: Roagă-te Stăpână cu Sfinţii apostoli şi cu toţi Sfinţii, să se miluiască sufletele noastre.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: A treia zi ai înviat…

Dacă Te-a văzut prea curata spânzurat pe Cruce, tânguindu-se ca o Maică, striga: Fiul meu şi Dumnezeul meu! Prea dulcele meu Fiu! Cum suferi patimă de ocară.

Stihoavna din Octoih, şi această **Stihiră** a ierarhului, glasul al 4-lea, facere a lui Fotie patriarhul:

Stih: Preoţii Tăi Doamne, se vor îmbrăca întru dreptate.

Cu veselie se împodobeşte astăzi Biserica lui Dumnezeu, cu bucurie strigând: Luminatu-mi-s-a frumuseţea mai mult decât toată cetatea; căci iată odorul cel mare al arhiereilor, măritul Metodie, şi-a făcut călătoria către Cer. Veniţi dar iubitorilor de prăznuire, adunarea ortodocşilor, ca înconjurând împreună dumnezeiescul sicriu, şi luând dintr-însul mulţime de vindecări, să ne rugăm, ca să ceară de la Hristos Dumnezeu, să se mântuiască lumea de tot eresul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

Cu laude să cinstim credincioşilor, pe ramurile cele înalte ale proorocilor, şi pe luminătorii cei prea luminaţi ai lumii, pe Ilie şi pe Elisei, şi cu cântare să strigăm lui Hristos: Milostive Doamne, prin rugăciunile proorocilor Tăi dă poporului Tău iertare de păcate şi mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Cele cereşti te laudă pe tine, Maică nenuntită ceea ce eşti plină de dar, şi noi prea slăvim naşterea ta cea neurmată, de Dumnezeu Născătoare, roagă-te, să se mântuiască sufletele noastre.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: Mucenicii Tăi Doamne...

Junicea cea nespurcată, văzând viţelul său spânzurat pe lemn de bunăvoie, tânguindu-se cu jale, striga: Vai mie prea iubite Fiule? Ce Ţi-a răsplătit Ție adunarea nemulţumitorilor iudei? Vrând să mă lipsească pe mine de Tine Fiule întru-tot iubite.

Troparul, glasul al 4-lea: Cel ce a fost înger în trup temeiul proorocilor, al doilea mergător înainte al venirii lui Hristos, Ilie măritul, care a trimis de sus lui Elisei dar, bolile goneşte, şi pe cei leproşi curăţeşte. Pentru aceasta şi celor ce-l cinstesc pe dânsul, le izvorăşte tămăduiri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al ierarhului, glasul al 8-lea*

Îndreptătorule al Ortodoxiei, învăţătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu şi al curăţiei şi luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Metodie, înţelepte, cu învăţăturile tale pe toţi i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

La Utrenie

Canoanele din Octoih unul cu Irmosul pe 6, şi ale sfinţilor, două pe 8.

Canonul prooroculuI Elisei

facere a lui Ioan monahul

Cântarea 1-a

Irmos: Să cântăm Domnului celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a proslăvit.

Bucură-te, Eliseie care ai arătat pe pământ vieţuire întocmai cu îngerii, vieţuind în trup ca un fără de trup.

Păzindu-ţi proorocule ochiul sufletului cel fără materie, cu raza Duhului, te-ai învrednicit a vedea cele viitoare.

Cere de la Dumnezeu Eliseie vindecare, celor ce bolesc, şi curăţire greşelilor, celor ce curat te laudă.

A Născătoarei

Să cântăm Domnului, celui ce bine a voit să Se întrupeze fără de sămânţă din Fecioară, spre scăparea şi izbăvirea noastră.

Alt Canon, al ierarhului Metodie

Cântarea 1-a

Irmos: Veniţi popoarelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a eliberat din robia egiptenilor; că S-a Prea slăvit.

Mântuieşte-mă de răpirea, de jaful şi de robia păcatului, îndurătorule, şi îndreptându-mă către pocăinţă, răpeşte-mă către dragostea ta după vrednicie.

Râu de viaţă având inima ta înţelepte, te-ai făcut ca o gârlă Bisericii lui Dumnezeu, fiind plin de învăţături, şi adăpând faţa ei, părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Uimindu-te tu de dragostea înfrânării, ai strămutat săltările patimilor, şi materia trupului către vârful nepătimirii, părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Iată tu Fecioară prea curată, zice Isaia, zămislind fără sămânţă în pântecele tău, pe Îngerul Sfatului celui mare, L-ai şi născut, şi ai rămas după naştere prea curată.

Canonul proorocului Elisei

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi, şi pe Tine te laudă duhul meu.

Dumnezeiescul Ilie arătat fiind proorocit cu grai, te-a uns pe tine prooroc, de Dumnezeu insuflate mărite Eliseie.

Darul Sfântului Duh cel îndestulat, şi-a aflat odihnă, şi S-a sălăşluit întru tine, Eliseie pururea pomenite.

Aflându-te pe tine Stăpânul, că ţi-ai ogorât brazda sufletului cu ostenelile, a semănat întru tine darul cel proorocesc, Eliseie.

A Născătoarei

Pe tine te avem toţi creştinii scăpare, şi zid al nostru, şi pe tine te prea slăvim fără tăcere, ceea ce eşti nenuntită.

Alt Canon, al ierarhului Metodie

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi...

Cu căldura minţii şi cu râvna credinţei făcându-te căpetenie părinţilor, împotrivirea eresurilor, care era ca o uşă a iadului, o ai sfărâmat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind viaţa ta sfinţită, şi cuvântul tău dumnezeiesc, şi lucrarea prea mărită cu Dumnezeirea, a învistierit în inima ta suişuri de privire adevărată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Naşterea cea străină, ieşirea cea minunată, se sălăşluieşte în pântecele Fecioarei, şi firea care s-a alunecat de înşelăciune, dintru stricăciune o ai ridicat.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cela ce prin lemn ai omorât păcatul, şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, celor ce Te lăudăm pe Tine.

Condacul ierarhului, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Luminând Biserica cu dogmele bunei credinţe, ai risipit ceaţa eresurilor, descoperitorule de cele sfinte Melodie, propovăduind tuturor, să închipuiască pe Hristos.

Sedealna, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Cu dumnezeiască mai-nainte vedere, te-a tras pe tine marele Ilie ucenic, înţelepte Eliseie, arătându-te prooroc luminat de Duhul. Pentru aceasta astăzi prăznuim prea sfântă pomenirea ta, cu cuget de bună credinţă cinstindu-te pe tine, împreună cu dânsul, mărite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a ierarhului, glasul al 4-lea*

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Ca soarele cel mare, cu strălucirile dogmelor şi ale minunilor, luminezi totdeauna plinirea lumii, învăţătorule de cele cereşti, prea fericite Metodie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a praznicului sau a Născătoarei

Întinzându-ţi mâinile cele prea curate, Fecioară Maică, acoperă pe cei ce nădăjduiesc la tine, şi strigă către Fiul tău: Hristoase, dă tuturor mila Ta.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşeaua, dacă a văzut spânzurat pe Cruce, pe Cel ce L-a născut negrăit, cu tânguire a strigat: Prea dulce Fiule! Cum pătimeşti cu trupul voind ? Cela ce eşti fără de moarte.

Canonul proorocului Elisei

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale, şi am proslăvit Dumnezeirea Ta.

Duhul cel Preasfânt te-a arătat pe tine tăietor de toată rădăcina a toată răutatea şi săditor de toată bunătatea, Eliseie prea fericite.

Cel ce cunoaşte mai-nainte cele viitoare, şi cheamă cele ce n-au fost ca şi cum ar fi, cunoscându-te mai-nainte vrednic, te-a rânduit pe tine mai-nainte proorocule Elisei.

Adunarea bunătăţilor urma vieţii tale, proorocule. Pentru aceea prăznuiesc acum popoarele şi mulţimile întru pomenirea ta.

A Născătoarei

Preacurată Fecioară roagă pe Dumnezeu, pe care L-ai născut, ca să dăruiască lăudătorilor tăi iertare greşelilor.

Alt Canon, al ierarhului Metodie

Cântarea a 4-a

Irmos: Te laud pe Tine, căci cu auzul am auzit, Doamne şi m-am înspăimântat că ai venit până la mine căutându-mă, pe mine cel rătăcit. Pentru aceea prea măresc marea pogorâre a Ta cea către mine, Mult Milostive.

Cu sudori ai semănat nevoinţele, în holda pocăinţei şi a privirii şi secerând spicul nepătimirii, te-ai sălăşluit în pământul celor blânzi, şi pururea prăznuieşti cu cei fără de trup, Metodie.

Mânecând întru rugăciuni ai zămislit întru inima ta frica lui Dumnezeu, şi ai născut turmei tale hotare de dogme, prin Duhul, prin care îngrădind eresurile, se lăţeşte pământul Ortodoxiei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aprinzându-ţi alegerea voirii tale, cu untuldelemn al facerii de bine, te-ai făcut candelă neadormită săracilor, prea fericite. Pentru aceea ţi-a pricinuit ţie Hristos intrarea cămării de Mire împreună cu fecioarele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dumnezeiescul Cuvânt încăpând fără de sămânţă în pântecele tău Preacurată, iese asemenea la chip cu neamul omenesc fără de schimbare; drept aceea pentru milostivirea Sa, a şi pricinuit zidirii dumnezeiască înnoire din nou.

Canonul proorocului Elisei

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi Doamne cu poruncile Tale, şi cu braţul Tău cel înalt, pacea Ta dă-o nouă, Iubitorule de oameni.

Cine va povesti bunătăţile tale cele din fapte? Şi suişurile Duhului, cine va putea să le vestească, proorocule al lui Dumnezeu?

Aflând adâncimea darurilor lui Dumnezeu, Eliseie, ai izvorât proorocii dumnezeieşti, şi tămăduiri sufletului şi trupului, celor ce se apropie de tine.

Mormântul nu a acoperit acum isprăvile bunătăţilor tale Eliseie, ci de toţi se vestesc, lăudându-se.

A Născătoarei

Roagă pururea pe Fiul tău şi Dumnezeul nostru prea curată Marie, cea neispitită de nuntă, ca să trimită credincioşilor mare milă.

Alt Canon, al ierarhului Metodie

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorule al veacurilor, Doamne, povăţuieşte-ne cu lumina poruncilor Tale; că afară de Tine pe alt dumnezeu nu ştim.

Lepădând dezmierdarea, ţi-ai hrănit sufletul cu înfrânare, având hrană rugăciunile cele neîncetate, şi cugetarea cea dumnezeiască, care înalţă pe smerenie.

Tu înţelepte ai ţesut haina Bisericii în faptă, întru care întărind a se cinsti chipul lui Hristos, cu credinţă ai luminat dogmele Ortodoxiei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu dumnezeiasca putere a lui Hristos goneşti laţurile eresurilor, şi înjugând turma cu legătura dumnezeieştii dragoste, o păzeşti nemişcată întru nădejde, şi întru credinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine Preacurată toţi te avem părtinire, şi negreşită ancoră nădejdii, şi ţinere şi acoperământ, şi zid şi pod, care duce la împărăţie.

Canonul proorocului Elisei

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele, şi mă ridică dintru adâncul răutăţilor, rogu-mă. Căci către Tine am strigat, şi mă auzi Dumnezeul mântuirii mele.

Mintea ta este curată, cuvântul tău prea limpede, că din izvorul cel curat curgeri de ape netulburate izvorăsc, ca să arate cele ascunse ale tale, fericite proorocule.

Suferit-ai prea lăudate nedespărţindu-te de învăţătorul tău, şi văzându-l făcând călătorie străină, te-ai înălţat cu dragoste făcându-te înălţat împreună cu dânsul, fericite Eliseie.

Văzând Eliseie pe învăţătorul tău că se ridică de la pământ, în căruţă cu patru cai de foc ai bunătăţilor, te-ai uimit, dar ai primit moştenire cojocul împreună cu darurile.

A Născătoarei

Cu rugăciunile tale prea curată Născătoare de Dumnezeu, să ne mântuim de cumplitele greşeli şi să dobândim dumnezeiasca strălucire, a Fiului şi Dumnezeului, Celui ce S-a întrupat din tine netâlcuit, prea curată.

Alt Canon, al ierarhului Metodie

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor...

Făcându-te jertfă şi jertfitor, te-ai plecat pe sineţi lui Dumnezeu prin credinţă, şi păzeşti înnoirea săvârşirii slujbei tale.

Mutându-te acum de la pământ către slava cea fără de materie, prin curăţirea rugăciunii tale celei cu osârdie, tămăduieşte sufletul meu, care este împresurat de spinii patimilor, cuvioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu dumnezeiasca strălucire a înţelegerilor tale răzuind grosimea Scripturii, te-ai făcut condei degrab scriitor, Metodie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nepriceperea acoperă naşterea ta, căci minunat ai aplecat pe Cel fără de trup Fecioară, şi ai hrănit cu lapte pe Cel fără materie, şi în braţe ai purtat, pe Cel ce te-a zidit.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamne, pentru biruinţă, mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, Mireasă pururea Fecioară!

Îndoit dar luând de la Duhul, prooroc minunat te-ai arătat tuturor marginilor, pe cei ce te laudă pe tine mântuindu-i din primejdii, şi dăruind darul minunilor tale, celor ce aleargă la tine cu credinţă, şi strigă: Bucură-te, proorocule minunate.

Icos: Soarele dreptăţii strălucind întru luminat sufletul tău, a gonit dintr-însul toată negura păcatului, şi te-a arătat pe tine prooroc prea luminat. Pentru aceasta şi noi strigăm aşa:
Bucură-te, cel ce nimic nu ai cinstit mai întâi decât pe Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce ai junghiat două perechi de boi ai tăi, de a mâncat norodul.
Bucură-te, cela ce ţi-ai părăsit toată averea ta;
Bucură-te, cela ce te-ai îmbogăţit cu bogăţie nefurată.
Bucură-te, că ai urmat Unsului, celui ce te-a chemat pe tine;
Bucură-te, că ai luat de la dânsul daruri.
Bucură-te, că ai luat cojocul lui Ilie;
Bucură-te, că degrab ai despărţit apa;

Bucură-te, că neudat ai trecut apele.
Bucură-te, păzitorule a multor suflete;
Bucură-te, cela ce ai cunoscut cunoştinţa cea ascunsă.
Bucură-te, cela ce şi după ce ai murit te-ai văzut ca un viu;
Bucură-te, proorocule minunate.

Sinaxar

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea Sfântului prooroc Elisei.

Stih: Pe Ilie caii, iar pe Elisei darul cel îndoit,
În loc de cai, îngerii la Cer l-au suit.
Întru această lună întru a paisprezecea zi,
Elisei din viaţă se săvârşi.

Acesta a fost fiu lui Safat, din Aelmut, din pământul lui Ruvim, şi la acesta se făcu semn, căci, când s-a născut el în Galgala, junicea cea de aur, ce era în Silom, a zbierat tare, cât s-a auzit şi în Ierusalim. Deci a zis preotul pentru arătare, că prooroc s-a născut astăzi în Ierusalim, care va strica cele cioplite, şi va zdrobi cele vărsate. Şi a făcut Dumnezeu multe semne prin mâna proorocului Elisei. Deci murind, a fost îngropat în Samaria, în Sevastopoli.

Acesta a proorocit pentru venirea Domnului, şi a vindecat apele din Ierihon, care erau sterpe şi sărate, zicând: ***Acestea zice Domnul: Vindeca-voi apele acestea, şi se vindecară.*** Deci a înviat şi morţi, şi a curăţit de lepră pe Neeman Sirul, şi făcu de se umplu de lepră Ghiezi sluga lui, pentru iubirea de argint a lui, şi pentru neascultare. Şi mort fiind, a înviat pe un mort, şi a despărţit curgerea Iordanului, lovindu-l cu cojocul lui Ilie, încă şi alte multe minuni a făcut.

Tot în această zi, pomenirea celui dintru Sfinţi părintelui nostru Metodie, arhiepiscopul Constantinopolului

Stih: Metodie făclie Bisericii fiind,
Mutându-se din cele de jos la ceruri este călătorind.

Acest sfânt şi mare arhiereu al lui Hristos, Metodie, a fost pe vremea lui Teofil iconomonahul. Deci înfruntând şi mustrând rătăcirea eresurilor şi a hulitorilor de icoane, cu dovediri înţelepţeşti, şi cu mărturii din Scriptură, şi îndreptând pe la bisericile lui Dumnezeu ortodoxa credinţă, şi pătimind multe nevoi de la eretici, închinându-se cinstitelor şi sfintelor icoane, a adormit în veci, izbăvire de scârbe

nouă cerând. Şi se face prăznuirea lui în sfânta casă, întru care zac cinstitele sale moaşte, care este înlăuntrul bisericii celei mari a Sfinţilor şi atotlăudaţilor apostoli.

Tot în această zi prea cuvioasa Iulita, care cu pace, s-a săvârşit.

Stih: Pe Iulita o scoate din trup cu adevărat,
Cuvântul lui Dumnezeu cel ce pentru noi cu trup s-a arătat.

Tot în această zi, cuviosul Nifon cel ce a sihăstrit în muntele Atonului, la anul o mie trei sute treizeci, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Nifon prin lapte s-a arătat cu trezvire,
Căci prin trezvia gândului a trecut din vieţuire.

Tot în această zi, Sfântul sfinţitul mucenic Chiril episcopul Gortinei, celei din ostrovul Ciprului.

Stih: Chiril al Gortinei deşi bătrân se vedea fiind,
Însă tânără inimă către sabie era având.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul proorocului Elisei

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti, au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală, şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Luat-ai fericite Elisei de la învăţătorul tău daruri îndoite întru Duhul Sfânt, şi întru Dânsul fiind purtat de Dumnezeu, strigai: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Toată viaţa şi darul cel îndestulat al învăţătorului tău ai câştigat, arătându-te odor fecioriei, şi cântând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Trecut-ai apa Iordanului, care o ai lovit, aducându-ţi aminte de învăţătorul tău, şi o ai trecut cu urme neudate, strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

A Născătoarei

Bucură-te, Fecioară prea curată, că ai născut lumii pe Dumnezeu cu trup, care mântuieşti din rătăcire, pe cei ce cu credinţă te prea slăvesc pe tine, adevărată Născătoare de Dumnezeu, Stăpână prea curată.

Alt Canon, al ierarhului Metodie

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur defăimându-l de trei ori fericiţii tineri, văzând Chipul lui Dumnezeu Cel Viu şi Neschimbat, prin mijlocul focului cântau: toată zidirea cea înfiinţată să laude pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Pahar înţelepciunii te-ai arătat, înţelepte, plin de bunătăţi, şi chemându-ţi turma cu propovăduirea vieţuirii tale celei prea înalte, o ai îndreptat, cugetătorule de Dumnezeu părinte, şi împreună cu dânsa strigai: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu cinste ai ajuns părinte la locaşurile şi la săvârşirile celei de acolo, şi te veseleşti şi te bucuri împreună cu Domnul tău. Pentru aceasta te cinstim, prea fericite, strigând Celui ce te-a mărit: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu bărbăţia minţii fiindu-ţi; mijlocul încins, părinte Metodie, şi în toată viaţa fiind împodobit cu haina credinţei, ai alergat la ospăţul împărăţiei celei de sus, strigând: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fără de tată iese din tine, Cel fără de Maică din Tatăl, şi semnele curăţiei păzindule nevătămate, a arătat naştere fără de sămânţă, şi feciorie nespurcată, căci întru tine se înnoiesc legile firii.

Canonul proorocului Elisei

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Domnul cel ce S-a prea slăvit în muntele cel sfânt, şi în rug prin foc a arătat lui Moise taina naşterii pururea Fecioarei, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Fost-ai sare dumnezeiască întru Duhul Sfânt, purtătorule de Dumnezeu Eliseie, şi cu sare ai vindecat apele cele sterpe, strigând: Pe Domnul lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Oprind răutatea cea fără viclenire a copiilor celor tineri, i-ai dat pe dânşii mâncare la fiarele mâncătoare de sânge, Eliseie proorocule, strigând: Pe Domnul lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Spălându-se Neeman în Iordan, şi curăţindu-se de lepră prin Elisei, însemna dumnezeiasca curăţire a Botezului, strigând: Pe Domnul lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

A Născătoarei

Pe Domnul cel ce este în sânurile Tatălui celui necuprins de minte, şi negrăit S-a arătat la toţi în braţele Maicii celei neispitite de nuntă, lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Alt Canon, al ierarhului Metodie

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu care s-a...

Arătându-te tu înţelepte în casa lui Dumnezeu, ca un măslin foarte roditor, ai uns inimile săracilor cu untuldelemn al facerii de bine, şi cu desfătarea înfrânării, şi sufletului tău i-ai aprins făclie luminată.

Luminând podoaba ierarhiei cu lumina faptelor tale, te-ai arătat ţiitor de cheia curăţiei şi desfătare a înfrânării şi cu adevărat învăţător rugăciunilor, şi cale pocăinţei, şi lege vieţii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Vremea cea de căire pune înaintea ta roada pocăinţei, şi te îngrozeşte de tăierea smochinului celui neroditor, suflete al meu teme-te de blestem, şi hrăneşte pe Hristos cu bună rodirea bunătăţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu uita glasul rugătorilor tăi, ceea ce eşti părtinitoare înfricoşată, şi prin mijlocirile tale răpeşte-i din tot necazul şi de toată îngrozirea, căci rugăciunea ta cea de Maică, pleacă pe Dumnezeu.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi Îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul prooroculuI Elisei

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărturisim pe tine Fecioară curată, cei mântuiţi prin tine, cu cetele cele fără de trupuri, slăvindu-te pe tine.

Milostivindu-te către somaniteanca, care striga şi se tânguia, i-ai înviat copilul, pierzând moartea în urma dezlegării stârpirii, fericite.

Prin viaţa ta cea îmbunătăţită, cu cuvântul adevărului se îndrepta viaţa, şi cuvântul se întărea cu Duhul, mărite proorocule.

Odihnindu-te acum fericite Eliseie, întru săvârşire, prea fericite, roagă-te, să ne învrednicim noi mântuirii sufletelor noastre.

A Născătoarei

Stăpâne Mântuitorul meu, negrăit ai lucrat mântuirea mea, prin amândouă firile Tale, cu singură voirea de însăşi stăpânitoare.

Alt Canon, al ierarhului Metodie

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

Veştejit-ai părinte meşteşugirile şi săgeţile vrăjmaşului, cu focul înfrânării, şi cu jăratecul curăţiei arzând nebunia trupului cea de materie, cu adevărat te-ai învrednicit de lumina cea de acolo, Metodie.

Nicicum lepădându-te pentru slăbiciunea trupului, te-ai nevoit din destul întru cele dumnezeieşti, nici nu ai ales bătrâneţile, văzând mai-nainte Scaunul celui vechi, precum a zis Daniil, ci ai trecut cu vederea slăbiciunea întru osteneli, părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Petrecând în ceata patriarhilor, cânţi cântarea îngerilor împreună cu dânşii: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Tatăl cel născător, Fiul cel născut, şi Duhul, care este fără despărţire, Treime Sfântă, slavă Ţie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mireasă şi Maică Fecioară, mulţimile îngerilor se roagă Fiului tău; primeşte-mă şi pe mine, ceea ce eşti nădejdea credincioşilor, şi dă pace lumii, şi biruinţă iubitorilor de Hristos conducătorilor noştri, şi mântuire nouă celor ce te lăudăm pe tine.

Irmosul: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Luminânda:

Podobie: Cela ce ai împodobit Cerul...

Din plugar te-ai arătat prooroc, o Eliseie! Şi primind cojocul lui Ilie, ai tras şi duhul lui îndoit, şi cu dânsul împreună te cinstim pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Altă **Luminândă:**

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum

învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Ridicându-te ca soarele de la răsărit, ai apus la apusuri prin nevoinţe, şi acum ai luminat lumea cu învăţăturile tale prea înţelepte părinte Metodie, de Dumnezeu purtătorule, roagă-te pentru noi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Noi întru tine ne lăudăm Născătoare de Dumnezeu, şi către Dumnezeu te avem părtinire, tinde mâna ta cea nebiruită, şi sfărâmă pe vrăjmaşii noştri, trimite slugilor tale ajutor de la Cel Sfânt.

Stihoavna din Octoih.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Răsărit-a steaua bunei credinţe, de la apusul soarelui celui văzut marele între ierarhi Metodie, şi risipind ceata celor cu credinţă rea, s-a odihnit la răsăritul cel adevărat al Soarelui dreptăţii, lui Hristos Dumnezeului nostru; şi acolo petrecând cu dumnezeieştile cete, cele fără de trupuri, şi stând înaintea Scaunului Treimii, ca un cuvios, ca un mucenic, ca un preot, ca un patriarh, cu fapta şi cu privirea, ne cere nouă mare milă, celor ce cu credinţă săvârşim sfântă pomenirea lui.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Podobie: A treia zi ai înviat...

Pocăinţă nu ai câştigat, suflete nepocăite. Ce te zăboveşti? Tăierea morţii se apropie, şi sfârşitul ca un fur soseşte; ci aleargă căzând la Născătoarea de Dumnezeu.

A Crucii, a Născătoarei

Văzându-Te răstignit Hristoase ceea ce Te-a născut, striga: Ce taină străină este aceasta ce văd, Fiul meu? Cum mori spânzurându-Te pe lemn cu trupul? Dătătorule de viaţă.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul prooroc Elisei

Canon de rugăciune către Sfântul prooroc Elisei (14 iunie):

https://www.academia.edu/103436995/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2ntul_prooroc_Elisei_14_iunie_

https://archive.org/details/canon_20230616

***

Canon de rugăciune la Sfântul proroc Elisei - 14 iunie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=bqWTywJxGkA

***

Troparul Sfântului prooroc Elisei, glasul al 4-lea: Cel ce a fost înger în trup, temeiul proorocilor, al doilea Înaintemergător al venirii lui Hristos, Ilie măritul, care a trimis de sus lui Elisei dar, bolile goneşte şi pe cei leproşi curăţeşte. Pentru aceasta şi celor ce-l cinstesc pe el, le izvorăşte tămăduiri.

&&&

facere a lui Ioan monahul

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Bucură-te, proorocule Elisei care te-ai arătat întocmai cu îngerii, vieţuind în trup ca fiind fără de trup.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Păzindu-ţi, proorocule, ochiul sufletului cel fără materie, cu raza Duhului, te-ai învrednicit a vedea cele viitoare.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cere de la Dumnezeu, Elisei, vindecare pentru cei ce bolesc şi curăţire de greşeli, pentru cei ce curat te laudă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să cântăm Domnului, celui ce bine a voit să Se întrupeze fără de sămânţă din Fecioară, spre scăparea şi izbăvirea noastră.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti Lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dumnezeiescul Ilie lămurit fiind proorocit cu grai, te-a uns pe tine prooroc, de Dumnezeu insuflate, mărite Elisei.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Darul Sfântului Duh cel îndestulat ţi-a aflat odihnă şi s-a sălăşluit întru tine, Sfinte Elisei, pururea pomenite.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aflându-te pe tine Stăpânul, că ţi-ai ogorât brazda sufletului cu ostenelile, a semănat întru tine harul cel proorocesc, Sfinte Elisei.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine te avem toţi creştinii scăpare şi zid al nostru şi pe tine te prea slăvim fără tăcere, Ceea ce eşti nenuntită.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Duhul cel Preasfânt te-a arătat pe tine tăietor de toată rădăcina a toată răutatea şi săditor de toată bunătatea, Elisei prea fericite.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce cunoaşte mai dinainte cele viitoare şi cheamă cele ce n-au fost ca şi cum ar fi, cunoscându-te mai dinainte vrednic, te-a rânduit pe tine mai dinainte, proorocule Elisei.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adunarea virtuţilor urma vieţii tale, proorocule. Pentru aceea prăznuiesc acum popoarele şi mulţimile întru pomenirea ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Preacurată Fecioară roagă pe Dumnezeu, pe carele L-ai născut, ca să dăruiască celor ce te laudă pe tine iertare de greşeli.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt, pacea Ta dă-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cine va povesti virtuţile tale cele din fapte? Şi suişurile Duhului cine va putea să le vestească, proorocule al lui Dumnezeu?

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aflând adâncimea darurilor lui Dumnezeu, Elisei, ai izvorât proorocii dumnezeieşti şi tămăduiri sufletului şi trupului pentru cei ce se apropie de tine.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mormântul nu a acoperit acum isprăvile virtuţilor tale, proorocule Elisei, ci toţi le vestesc, lăudându-le.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Roagă pururea pe Fiul tău şi Dumnezeul nostru, prea curată Marie, cea neispitită de nuntă, ca să trimită credincioşilor mare milă.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog ridică-mă din adâncul răutăţilor. Căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mintea ta este curată, cuvântul tău prea limpede, că din izvorul cel curat şuvoaie de ape netulburate izvorăsc, ca să arate cele ascunse ale tale, fericite proorocule.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Suferit-ai, prea lăudate, nedespărţindu-te de învăţătorul tău şi văzându-l făcând călătorie străină, te-ai înălţat cu dragoste, făcându-te înălţat împreună cu dânsul, fericite Elisei.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzând, proorocul Elisei, pe învăţătorul tău că se ridică de la pământ în carul cu cei patru cai de foc ai virtuţilor, te-ai uimit, dar ai primit moştenire cojocul împreună cu darurile.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu rugăciunile tale, prea curată Născătoare de Dumnezeu, dă să ne mântuim de cumplitele greşeli şi să dobândim dumnezeiasca strălucire, a Fiului şi Dumnezeului, Cel ce S-a întrupat din tine în chip de netâlcuit, prea curată.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară!

Îndoit har luând de la Duhul, prooroc minunat te-ai arătat tuturor marginilor, pe cei ce te laudă pe tine izbăvindu-i din primejdii şi dăruind harul minunilor tale celor ce aleargă la tine cu credinţă şi strigă: Bucură-te, proorocule minunate.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luat-ai, fericite Elisei, de la învăţătorul tău daruri îndoite întru Duh Sfânt şi întru dânsul fiind purtat de Dumnezeu, strigai: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toată viaţa şi harul cel îndestulat al învăţătorului tău ai câştigat, arătându-te odor fecioriei şi cântând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trecut-ai apa Iordanului, pe care o ai lovit, aducându-ţi aminte de învăţătorul tău şi o ai trecut cu urme neudate, strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Bucură-te, Fecioară, prea curată, că ai născut lumii pe Dumnezeu cu trup, care izbăveşti din rătăcire pe cei ce cu credinţă te prea slăvesc pe tine cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, Stăpână prea curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Domnul, cel ce S-a prea slăvit în muntele cel sfânt şi în rug prin foc a arătat lui Moise taina naşterii pururea Fecioarei, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fost-ai sare dumnezeiască întru Duhul Sfânt, purtătorule de Dumnezeu Elisei şi cu sare ai vindecat apele cele sterpe, strigând: pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Oprind răutatea cea fără viclenie a copiilor celor tineri, i-ai dat pe dânşii mâncare la fiarele mâncătoare de sânge, Elisei proorocule, strigând: pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Spălându-se Neeman în Iordan şi curăţindu-se de lepră prin Elisei, însemna dumnezeiasca curăţire a Botezului, strigând: pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe Domnul cel ce este în sânurile Tatălui celui Necuprins de minte şi în chip de negrăit S-a arătat la toţi în braţele Maicii celei neispitite de nuntă, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărturisim pe tine Fecioară curată, noi cei mântuiţi prin tine, cu Cetele cele fără de trup slăvindu-te pe tine.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Milostivindu-te către somaniteanca ce striga şi se tânguia, i-ai înviat copilul, pierzând moartea în urma dezlegării stârpirii, fericite.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin viaţa ta cea îmbunătăţită, cu cuvântul adevărului se îndrepta viaţa şi cuvântul se întărea cu Duhul, mărite proorocule.

Stih: ***Sfinte proorocule Elisei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Odihnindu-te acum, fericite Elisei, întru săvârşire, roagă-te, prea fericite, să ne învrednicim noi de mântuirea sufletelor noastre.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fecioară prea curată, cu cuviinţă dumnezeiască ai născut pe Cuvântul Întrupat şi ai rămas Fecioară. Drept aceea cu glasuri netăcute şi cu credinţă neîndoită, strigăm ţie: Stăpână, Bucură-te.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Cu dumnezeiască mai-înainte vedere, te-a tras pe tine marele Ilie ucenic, înţelepte Elisei, arătându-te prooroc luminat de Duhul. Pentru aceasta astăzi prăznuim prea sfântă pomenirea, ta, cu cuget de dreaptă credinţă cinstindu-te pe tine, împreună cu dânsul, mărite.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Întinzându-ţi mâinile cele prea curate, Fecioară Maică, acoperă pe cei ce nădăjduiesc la tine şi strigă către Fiul tău: Hristoase, dăruieşte tuturor mila Ta.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Mieluşeaua, dacă a văzut spânzurat pe Cruce pe cel pe care L-a născut în chip de negrăit, cu tânguire a strigat: Preadulce Fiule, cum pătimeşti cu trupul voind, cel ce eşti fără de moarte?

Imnografie

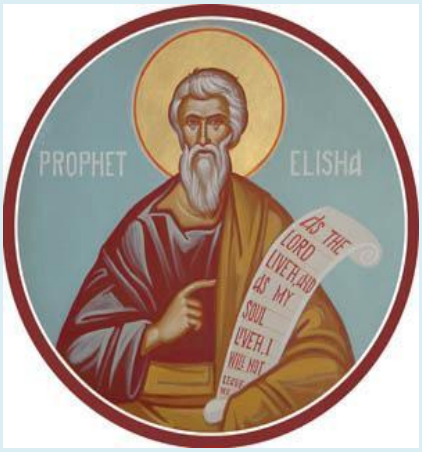

Condacul Sfântului prooroc Elisei: Îndoit har luând de la Duhul, prooroc minunat te-ai arătat tuturor marginilor, pe cei ce te laudă pe tine izbăvindu-i din primejdii şi dăruind harul minunilor tale celor ce aleargă la tine cu credinţă şi strigă: Bucură-te, proorocule minunate.

Troparul Sfântului prooroc Elisei: Cel ce a fost înger în trup, temeiul proorocilor, al doilea Înaintemergător al venirii lui Hristos, Ilie măritul, care a trimis de sus lui Elisei dar, bolile goneşte şi pe cei leproşi curăţeşte. Pentru aceasta şi celor ce-l cinstesc pe el, le izvorăşte tămăduiri.

(Video) Troparul Sfântului proroc Elisei - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-prooroc-elisei-tropar

Troparul în greacă al Sfântului proroc Elisei:
https://doxologia.ro/video/slujbe/alte-slujbe/troparul-sfantului-prooroc-elisei

Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi minunile Sfântului prooroc Elisei

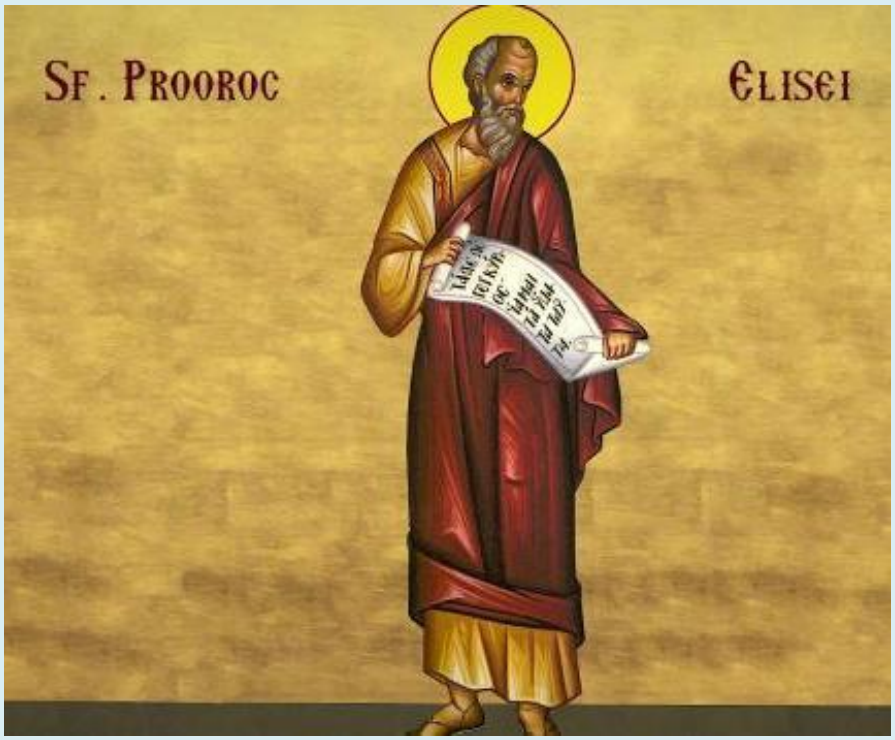

Cuvant Ortodox - Sfântul prooroc Elisei - 14 iunie:
https://www.youtube.com/watch?v=-N5c6oH-EqU&list=PLQe0QKKQ08KHwD6N3zGwPi6zI9gxi24qy&index=42

***

Sfântul prooroc Elisei era de neam din cetatea Avelmeula şi fiul lui Safat, care se trăgea din seminţia lui Ruvim. El, de la naştere s-a arătat mare făcător de minuni; pentru că la naşterea lui era o juncă de aur în Siloam, căreia israelitenii, care se întorseseră spre închinarea de idoli, îi aduceau jertfele lor şi i se închinau ca unui Dumnezeu; acea viţeluşă fiind fără de suflet, în ceasul naşterii lui Elisei a mugit aşa de tare, încât s-a auzit până la Ierusalim glasul ei.

De acest lucru minunându-se toţi foarte mult, un preot oarecare, fiind plin de Duhul Sfânt, a zis: *"Astăzi s-a născut un mare prooroc al lui Dumnezeu, care va strica pe idolii cei ciopliţi şi va sfărâma pe cei puternici".*

După ce Elisei s-a făcut bărbat desăvârşit, îşi petrecea viaţa sa în curăţia fecioriei, pentru a fi mai plăcut lui Dumnezeu. El a fost chemat la proorocie în acest fel: ***Elisei ara pământul cu douăsprezece perechi de boi, iar Sfântul prooroc Ilie era la Horeb, vorbind cu Dumnezeu. Şi i-a poruncit lui Ilie să se ducă şi să facă***

prooroc în locul său pe Elisei. Sfântul Ilie, ducându-se, a găsit pe Elisei arând, şi, punând cojocul său pe dânsul, i-a spus voia Domnului, adică să fie prooroc în locul său. Deci, i-a poruncit să meargă după dânsul; şi Elisei, lăsând îndată toate, a urmat cu osârdie Sfântului Ilie, proorocul lui Dumnezeu; dar l-a rugat să-i dea voie să se ducă acasă, ca să se binecuvânteze de tatăl şi de maica sa. Şi Ilie i-a dat voie să se ducă. El, ducându-se, a luat o pereche de boi cu care ara singur şi, înjunghiindu-i, a tăiat şi plugul de lemn şi făcând foc cu el, a fript carnea şi a pus-o înaintea oamenilor şi a prietenilor care s-au întâmplat acolo şi, ospătându-i, a luat binecuvântare de la tatăl său şi de la mama sa; apoi a alergat în urma lui Ilie şi-i slujea, învăţând de la dânsul vederea multor taine ale lui Dumnezeu.

Astfel s-a făcut prooroc cu darul lui Dumnezeu nu mai puţin decât Sfântul Ilie, povăţuitorul şi învăţătorul său.

Când Dumnezeu a voit să ia pe robul Său Ilie în nor de foc cu căruţa sa spre cer şi să-l mute în Rai, Ilie a zis lui Elisei să-i spună ce dar voieşte să ceară de la Dumnezeu, pe care să-l mijlocească Sfântul Ilie cu rugăciunea sa. "Cere, a zis el, ce vrei să-ţi fac, mai înainte până ce nu voi pleca de la tine. "

Elisei nu a cerut oarecare lucruri vremelnice, pământeşti, că nu-i trebuia nimic pe pământ, căci lăsase toate pentru Dumnezeu; ci, fiind sărac cu duhul şi cu lucrul, n-a cerut nici sănătate trupului, nici lungime de zile, pentru că nu dorea petrecere lungă în această viaţă vremelnică; ci, aşteptând să moştenească viaţa cea veşnică, a cerut îndoit darul Sfântului Duh, care era în Sfântul Ilie: ***"Să fie, zicea el, Duhul cel din tine îndoit în mine"***, adică darul proorociei şi al facerii de minuni. Pe oamenii cei rătăciţi de la Dumnezeu şi duşi în urma idolului Baal să-i înveţe cu cuvântul proorocesc, iar cu facerea de minuni să întărească cele grăite şi să-i întoarcă iarăşi la Dumnezeul cel adevărat.

Deci el şi-a câştigat cererea, pentru că Ilie a grăit către dânsul: ***Dacă mă vei vedea când voi pleca de la tine, ţi se va împlini dorinţa.*** Pe când mergeau şi vorbeau, s-a văzut o căruţă cu cai de foc. Acea căruţă s-a aşezat între amândoi şi a luat pe Ilie cu vifor spre cer.

Elisei, văzându-l că se depărtează de la el, a strigat: ***"Părinte, părinte, carul şi caii lui Israil!"*** Dar Elisei n-a mai văzut căruţa aceea de foc care luase pe Sfântul Ilie, că se dusese în înălţime, departe de la ochii lui; apoi a început a plânge după dânsul, ca după părintele său, rupându-şi hainele. Şi din înălţime a căzut de la Sfântul Ilie cojocul, care se lăsase lângă dânsul; iar el l-a luat spre mângâierea

necazului său şi spre semnul darului cel îndoit câştigat de la Ilie şi ţinea la el ca la o vistierie scumpă sau ca la o cinstită porfiră împărătească. ***Prin acel cojoc, ca şi Ilie mai înainte, a făcut această minune: Elisei, voind să treacă râul Iordan, a lovit apa cu cojocul şi s-a despărţit în două şi a trecut ca pe uscat!***

Văzând aceasta fiii proorocilor, care petreceau în Ierihon, au zis unul către altul: *Iată duhul lui Ilie se odihneşte în Elisei.* Apoi, venind, i s-au închinat lui.

***

Sfântul Elisei s-a dus la Ierihon, voind să petreacă acolo câtăva vreme; şi oamenii cetăţii au zis către dânsul: Stăpâne, viaţa cetăţii noastre este bună, precum o vezi; însă apele sunt rele, de aceea şi pământul este neroditor.

Sfântul Elisei a zis către dânşii: ***Aduceţi-mi un vas nou de apă şi turnaţi sare într-însul.*** Făcând oamenii aceasta, el a luat vasul, s-a dus la izvoarele apelor, a turnat sarea acolo şi a zis: ***Aşa grăieşte Domnul: Tămăduit-am apele acestea şi de acum nu va mai fi într-însele moarte şi nerodire.*** Şi s-au tămăduit apele Ierihonului după cuvântul lui Elisei.

***

După aceasta Sfântul Elisei s-a dus de la Ierihon în cetatea Betil, ai cărei locuitori se lepădaseră de Dumnezeu şi se închinau idolilor.

Dacă s-au apropiat de cetate, copiii cei mici care ieşiseră din cetate să se joace, văzând că vine sfântul prooroc, care era pleşuv la cap, au început a-l batjocori, zicând: Hai, pleşuvule, hai!

Sfântul, trecând de dânşii, s-a uitat înapoi şi, văzându-i că alergau în urma lui şi strigau aceeaşi batjocură, i-a blestemat în numele Domnului. Atunci au ieşit din dumbravă două ursoaice şi au sfâşiat patruzeci şi doi dintr-înşii, iar ceilalţi abia au scăpat fugind în cetate. Proorocul lui Dumnezeu a adus asupra acelor copii această pedeapsă cu dreaptă judecată, pe de o parte pedepsind şi tăind batjocora lor, ca nu venind în vârstă bărbătească să fie mai răi cu obiceiul; iar pe de alta, făcându-le răsplătire părinţilor lor pentru închinarea de idoli. Deci îi învăţa, ca să-şi crească copiii cu pedepsire, să ştie să se teamă de Dumnezeu şi să cinstească cu cucernicie pe slujitorii Lui.

De aici, sfântul s-a dus la muntele Carmelului şi de acolo s-a întors în Samaria.

***

În vremea aceea s-au ridicat israelitenii cu război împotriva moabitenilor, pentru o pricină ca aceasta: împăratul moabitenilor, al cărui pământ era foarte bogat şi avea cirezi de dobitoace, dădea dajdie împăratului lui Israil, în toţi anii, o sută de mii de miei şi tot atâţia berbeci cu lâna lor. Murind Ahav, împăratul lui Israil, Mosa, împăratul moabitenilor, s-a depărtat de Israil şi a încetat a mai da dajdia obişnuită.

Atunci Ioram, fiul lui Ahav, cel ce împărăţea peste Israil în Samaria, şi care ţinea de păgânătatea tatălui său, a adunat puterea oştilor sale, chemând în ajutor şi pe plăcutul lui Dumnezeu, Iosafat împăratul Iudeii din Ierusalim, luând asemenea şi pe împăratul Edomului. După rânduiala lui Dumnezeu, era în rândul ostaşilor şi Sfântul prooroc Elisei. Mergând la cei trei împăraţi şapte zile cu oştile lor, nu aveau apă pentru ei şi pentru dobitoacele lor şi toţi sufereau de sete. Ioram, împăratul lui Israil, a zis cu suspine: "Ne-a adunat pe noi Domnul, trei împăraţi, ca să ne dea în mâinile lui Moab".

Dar împăratul Iudeii, Iosafat, a zis: "Nu este între ostaşi vreun prooroc al Domnului, ca prin el să ne mântuim?"

O slugă a împăratului lui Israil a răspuns: "Este Elisei, fiul lui Safat, care a fost sluga proorocului Ilie şi care turna apă pe mâinile lui".

Iar împăratul Iosafat a grăit către Elisei: "Într-acel bărbat este Cuvântul Domnului".

Deci, aceşti trei împăraţi au mers la Sfântul Elisei şi l-au rugat să se roage Domnului, doar i se va descoperi despre ei.

Sfântul Elisei a zis către împăratul Ioram: ***"Mergi la proorocii lui Ahav, tatăl tău şi al mamei tale, Isabela, şi îi întreabă, să-ţi spună de cele ce vă vor fi vouă".***

Iar Ioram a zis cu smerenie către ei: "Pentru aceasta ne-a adunat pe noi Domnul ca să ne dea în mâinile lui Moab?"

Elisei i-a zis lui: "Viu este Domnul puterilor, Căruia îi stau înainte, că de n-aş fi cinstit pe împăratul Iosafat, plăcutul lui Dumnezeu, n-aş fi ţinut seama de tine şi nici n-aş fi căutat spre tine, care eşti închinător de idoli. Dar să aduceţi la mine un cântăreţ".

Atunci ei au adus un cântăreţ, anume Levit, care ştia a cânta bine psalmii lui David.

Cântând Levit cântările psalmilor, s-a făcut mâna Domnului, adică Duhul Sfânt peste Elisei, şi a zis: ***"Săpaţi acum pâraie şi gropi adânci, că aşa zice Domnul: "Nu veţi vedea nici vânt, nici ploaie, iar râurile şi gropile se vor umple de apă şi veţi bea voi, oamenii şi dobitoacele voastre! Pe Moab îl va da Domnul în mâinile voastre şi veţi birui puterea lui; veţi strica toate cetăţile cele tari, veţi tăia toţi pomii cei roditori, veţi astupa şi veţi pustii tot pământul moabitenilor".***

Aceste cuvinte prooroceşti s-au împlinit toate, întocmai; fiindcă a doua zi, în vremea jertfei pe care Iosafat, dreptcredinciosul împărat al Ierusalimului, în toate dimineţile o aducea lui Dumnezeu prin mâinile preoţilor. Deci, toate popoarele au văzut că prin porunca lui Dumnezeu curgea apă pe calea Edomului, care a curs mai întâi în ceata lui Iosafat, apoi în celelalte, încât se umplură de apă toate gropile, pâraiele şi văile, umplându-se tot ţinutul acela de apă. Deci, bând toţi şi răcorindu-se, au mers asupra lui Moab; şi au lovit oştile lui cu mare rană, robind şi pustiind tot pământul acela - după cuvântul proorocului lui Dumnezeu - şi s-au întors cu veselie la locurile lor.

***

După aceasta, o văduvă, care fusese soţia unuia din fiii proorocilor, a strigat către Elisei: "Robul tău şi bărbatul meu pe care tu îl ştii bine, a murit. El a fost rob şi temător de Domnul; dar acum vine un datornic la care bărbatul meu a fost împrumutat, şi nimic nu poate să ia de la mine, fiind săracă; deci, acela voieşte să ia în robie pe cei doi fii ai mei, pe care, în mângâierea văduviei mele, îi am ca pe luminile ochilor". Astfel striga acea femeie către proorocul lui Dumnezeu. Unii zic că femeia aceea a fost soţia proorocului Avdie, care a fost rânduitor al casei lui Ahav şi care a ascuns o sută de prooroci ai lui Dumnezeu dinaintea sabiei împărătesei Isabela, hrănindu-i la vreme de foamete şi cheltuind cu ei toată averea sa. Acela a fost nevoit să se împrumute; dar, murind, a lăsat femeia şi copiii în grija lui Dumnezeu, poruncindu-le să aibă nădejde către Domnul.

Sfântul prooroc Elisei, având milă de dânsa şi de fiii săi, i-a zis: ***"Femeie, ce voieşti să-ţi fac? Spune-mi ce ai în casa ta?"***

Iar ea i-a zis: "În casa mea nu este nimic, decât numai puţin untdelemn într-un vas".

Şi a zis sfântul către dânsa: ***Du-te acasă şi cere de la vecinii tăi multe vase deşarte şi, închizându-te în casă cu fiii tăi, toarnă din untdelemnul pe care-l ai prin toate vasele şi le vei afla pline.***

Deci, plecând, femeia a făcut aşa. A cerut vase şi, ducându-le în casă, a închis uşa după sine şi a turnat din vasul său în cele împrumutate; iar fiii, apropiindu-se, turnau şi-i dădeau vasele; astfel ca untdelemnul nu lipsea din vasele ei şi curgea ca dintr-un izvor. După ce s-au umplut toate vasele, a zis femeia către fiii ei: Acum nu mai este nici un vas deşert. Alergând femeia cu bucurie, a spus aceasta omului lui Dumnezeu.

Şi a zis către ea Elisei: ***Du-te şi vinde untdelemnul şi plăteşte datoriile celor ce ţi-au împrumutat; iar din untdelemnul rămas să te hrăneşti cu fiii tăi.***

***

Într-o zi, Sfântul prooroc Elisei trecea prin cetatea Soman, şi acolo l-a oprit o femeie cinstită, ca să mănânce pâine în casa ei; deci, acea femeie a ospătat pe omul lui Dumnezeu cu osârdie.

Proorocul Elisei de multe ori umbla prin cetatea aceea, când mergea de la Carmel la Iordan, de la Galgala la Ierihon, sau se întorcea de acolo la Carmel; deci, tot-deauna se abătea la casa acelei femei să mănânce pâine; pentru că era drept-credincioasă şi îmbunătăţită.

Şi a zis acea femeie către bărbatul său: Am cunoscut că acel om al lui Dumnezeu, care trece adeseori prin cetatea aceasta, este sfânt. Deci, să-i facem un foişor mic şi să-i punem un pat, scaun şi fereastră, ca, abătându-se din drum la noi, să-şi aibă odihna sa. Deci, s-a făcut astfel; aşa că Sfântul Prooroc, de câte ori i se întâmpla să meargă în cetatea aceea, găzduia acolo.

Într-o vreme, omul lui Dumnezeu, odihnindu-se într-acel foişor ce era făcut pentru dânsul, se gândea în sine cu ce ar putea mulţumi pe acea femeie primitoare de străini; pentru că vedea bunătatea ei cea mare. De aceea a zis către Ghehazi, sluga sa: Cheamă pe sunamiteanca aceasta la mine. Chemând-o pe ea sluga, omul lui Dumnezeu a zis către dânsa: ***"Minunată primire de oaspeţi ne-ai făcut nouă! Deci, cu ce să-ţi răsplătim ţie? Nu ai vreo trebuinţă de ajutor de la împărat, de vreun boier sau voievod?"***

Atunci ea a răspuns: "Eu nu am nici un fel de nevoie; pentru că eu petrec în pace în poporul meu!"

După ce a ieşit de la dânsul femeia, sfântul a zis către Ghehazi: ***"Cu ce să mulţumim pe această femeie pentru facerile ei de bine?"***

Iar Ghehazi a zis către dânsul: "Iată, ei nu au copii, iar bărbatul ei este bătrân; deci, roagă-te lui Dumnezeu pentru dânsa, să-i dea ei un moştenitor".

Atunci, plăcutul lui Dumnezeu a făcut multe rugăciuni pentru dânsa către Dumnezeu şi, primind încredinţarea, a zis către sluga sa: ***Cheamă la mine pe sunamiteanca. Deci, chemând-o pe ea sluga şi intrând iarăşi la omul lui Dumnezeu, acesta a zis către dânsa: Într-această vreme şi în acest ceas vei zămisli un fiu!***

Iar ea, închinându-se, a zis: Mă rog ţie, stăpânul meu, nu mă amăgi pe mine roaba ta!"

Iar sfântul o sfătuia să creadă cuvântul cel nemincinos. După aceea, femeia a zămislit şi, împlinindu-se vremea, a născut un fiu şi îl hrănea pe el.

Pruncul crescând, într-un an, la vremea secerişului a ieşit la tatăl său şi la secerători; şi, zăbovind puţin acolo, a zis către tatăl său: "Mă doare capul!"

Atunci tatăl a zis slugii sale: "Du-l pe el la maică-sa".

Copilul a zăcut pe genunchii maicii sale până la amiază, când a şi murit. Atunci dânsa, luând copilul mort, s-a suit cu el în foişorul proorocului şi l-a pus pe pat, apoi ieşind a închis uşa. Ea chemând pe bărbatul său, nu i-a spus nimic despre moartea fiului lor, ci l-a rugat pe el, zicând: Trimite la mine pe o slugă şi o asină, ca să mă duc la omul lui Dumnezeu în Carmel şi îndată mă voi întoarce.

Bărbatul ei a zis către dânsa: "Pentru ce vrei să te duci la dânsul, că acum nu este lună nouă, nici sâmbăta - pentru că numai în acele zile se aduna poporul la Sfântul Prooroc Elisei, pentru prea mărirea lui Dumnezeu şi pentru învăţătură.

Atunci femeia a zis: Măcar că nu este nici sâmbăta, nici lună nouă, însă eu mă voi duce. Şi s-a dus cu sârguinţă.

Dar, pe când se apropia de muntele Carmelului, omul lui Dumnezeu a cunoscut venirea ei şi a zis lui Ghehazi: ***"Iată, vine sunamiteanca; aleargă întru întâmpinarea ei şi-i zi: "Pace ţie".***

Atunci, întâmpinând-o pe ea, i-a zis: "Pace ţie, pace bărbatului tău şi pruncului tău".

Iar ea a zis: "Pace".

Deci femeia, alergând la Sfântul Elisei, a căzut înaintea lui şi i-a apucat picioarele; iar Ghehazi s-a apropiat de ea, vrând să o dea în lături.

Dar Elisei i-a zis: ***"Ia-o pe ea, că sufletul ei este întristat acum; pentru că Domnul a tăinuit de mine supărarea ei şi nu mi-a spus-o mai dinainte".***

Atunci femeia a zis: "Au doar eu am cerut fiu de la Domnul meu? Au nu tu singur, domnul meu, mi l-ai dăruit pe el de la Dumnezeu, iar eu ţie am zis: "Nu mă amăgi pe mine roaba ta? Iată dar că fiul meu acum a murit!"

Omul lui Dumnezeu s-a umplut de milă pentru dânsa şi a poruncit lui Ghehazi să ia toiagul lui şi să-l pună peste pruncul cel mort.

Dar mama pruncului, nemulţumindu-se cu aceasta, a zis către sfântul prooroc: "Viu este Domnul şi viu este sufletul tău, că nu mă voi duce de la tine".

Deci, Sfântul Elisei, sculându-se, a mers în urma ei; iar Ghehazi, apucând înainte, a pus toiagul pruncului, dar nu era în el nici glas, nici suflare.

Atunci Ghehazi, întorcându-se, a întâmpinat pe omul lui Dumnezeu şi i-a spus lui, că nu s-a sculat pruncul. Deci, ajungând în cetate Sfântul Prooroc Elisei, s-a dus la casa femeii şi s-a suit în foişor, unde pruncul cel mort era pus în patul lui. Sfântul Elisei, intrând înăuntru, a închis uşa şi s-a rugat Domnului, după aceea s-a suit şi s-a culcat peste prunc, şi punându-şi gura sa peste gura lui, ochii săi peste ochii lui, mâinile sale peste mâinile lui, gleznele sale peste gleznele lui, şi suflând peste dânsul, s-a încălzit trupul pruncului; apoi, sculându-se proorocul şi umblând prin odaie încoace şi încolo, s-a suit şi s-a aplecat peste prunc, până de şapte ori şi astfel i-a deschis ochii.

Apoi Elisei, chemând pe Ghehazi i-a zis lui: ***"Cheamă la mine pe sunamiteancă".***

Ghehazi, chemând-o pe ea, Elisei a zis către dânsa: ***"Ia-ţi pe fiul tău".*** Deci, femeia căzând la picioarele omului lui Dumnezeu şi, închinându-se lui până la pământ, a luat pruncul viu şi a plecat, bucurându-se şi lăudând pe Dumnezeu.

***

După aceea, proorocul lui Dumnezeu, Elisei, sculându-se de acolo, s-a dus la Galgala, pe unde, demult, poporul israelitean a intrat în pământul făgăduinţei, trecând râul Iordanului.

Sfântul Elisei a zăbovit în Galgale multă vreme, fiind în pământul acela foamete mare, iar fiii proorocilor, care erau ucenicii lui, petreceau lângă dânsul, urmând vieţii lui celei plăcute lui Dumnezeu, întru curăţie şi necâştigare, după asemănarea călugărilor celor din Legea nouă.

Petrecerea omului lui Dumnezeu cu ucenicii lui era la un loc deosebit şi liniştit; şi a zis una din slugile sale: "Să pui o căldare mare pe foc, ca să fierbi fiertura fiilor proorocilor", căci erau ca la o sută de bărbaţi. Şi, ieşind unul dintre dânşii să adune verdeţuri sălbatice, a adunat un rod asemenea cu strugurii, care se numea colocuntidi, amari fără de măsură; de aceea, unii din ei au numit-o fierea pământului; fiind şi vătămător vieţii omului rodul acela, deşi doctorii îl obişnuise ca doctorii; iar de ar mânca cineva dintr-însul peste măsură, moare.

Acela care l-a adus, neştiind puterea cea vătămătoare a rodului acela, a cules haina sa plină şi a pus-o în căldare, ca să fiarbă. După ce fiertura aceea a fost pusă înaintea fiilor proorocilor şi au început a mânca din ea, au simţit amărăciunea împreună cu vătămarea, şi au strigat către dânsul, zicând: "Omule al lui Dumnezeu, ce ai făcut? În căldare este moarte". Atunci ei nu au mai mâncat, pentru că nu le era lor cu putinţă. Dar Sfântul Elisei le-a poruncit să toarne în căldare puţină făină; nu că cum ar goni vătămarea aceea cu făină, dar cu aceea acoperea facerea lui de minuni. Şi s-a îndulcit fiertura aceea, iar vătămarea s-a prefăcut în doctorie, încât toţi mâncând s-au săturat şi au rămas sănătoşi.

***

După aceea, a venit la proorocul lui Dumnezeu oarecare bărbat iubitor de Dumnezeu din cetatea Valsalisa şi a adus 20 de pâini de orz, pe care l-a secerat întâi.

Elisei, omul lui Dumnezeu, a poruncit să pună pâinile acelea înaintea celor ce vieţuiau împreună cu dânsul; iar sluga lui a zis către el: "Aceste puţine pâini, nu ajung la o sută de bărbaţi".

Sfântul i-a zis: ***"Pune-le înaintea lor să mănânce, că aşa zice Domnul: Vor mânca şi le va prisosi".*** Şi aşa a fost. Au mâncat şi s-au săturat, o sută de bărbaţi şi au rămas multe fărâmituri, după cuvântul Domnului cel zis prin gura proorocilor.

***

În zilele acelea, era la împăratul Siriei un boier din cei puternici, adică voievod a toate puterile ostăşeşti, cu numele Neeman, mare bărbat înaintea stăpânului său, viteaz şi bine norocit în războaie; însă era foarte lepros, încât nu se găseau doctori, ca să-l poată tămădui.

Odată, au ieşit din Siria nişte ostaşi voinici şi au răpit o fată tânără din pământul lui Israil şi au adus-o femeie lui Neeman, voievodul lor. Acea tânără auzise de la părinţii săi despre Sfântul prooroc Elisei şi despre minunile cele mari ale lui Dumnezeu, care se făceau cu rugăciunile lui.

Aceea a zis stăpânei sale: "Dacă stăpânul nostru s-ar duce la Elisei, proorocul lui Dumnezeu cel din Samaria, ar fi bine, că acel prooroc l-ar curăţi de boală".

Femeia lui Neeman i-a spus bărbatului său cuvintele acelei copile, zicând: "Acestea îmi spune tânăra, care este din pământul lui Israil".

Atunci Neeman s-a dus la împăratul lui Israil şi l-a rugat să-l lase să se ducă în Samaria la proorocul lui Dumnezeu cel din neamul lui Israil, pentru tămăduire. Împăratul, nu numai că nu l-a oprit să se ducă acolo, dar i-a dat şi o scrisoare din partea lui către Ioram, împăratul lui Israil, fiul lui Ahav. Atunci Neeman a luat zece talanţi de argint, şase mii de galbeni şi zece rânduri de haine frumoase pentru schimbat, ca toate acestea să le dăruiască lui Dumnezeu.

Deci, s-a dus în pământul lui Israil şi a dat împăratului scrisoarea de la împăratul său, în care era scris astfel: "Când vei primi această scrisoare a mea, să ştii că am trimis la tine pe Neeman, sluga mea, ca să-l curăţi de lepra lui".

Împăratul Ioram, citind scrisoarea împăratului Siriei, s-a supărat foarte tare şi şi-a rupt hainele, zicând: *"Eu sunt Dumnezeu ca să-l pot omorî şi să-l înviez? Iată, el a trimis la mine pe acest bărbat lepros să-l curăţ. De aici puteţi vedea, că acesta caută pricini cu mine, ca să poată ridica război asupra mea".*

Sfântul prooroc Elisei, aflând de aceasta, că împăratul s-a supărat şi şi-a rupt hainele, a trimis la dânsul, zicând: ***"Împărate, pentru ce te-ai supărat şi ţi-ai rupt hainele? Să vină Neeman la mine şi să cunoască că în Israil este proorocul lui Dumnezeu!"***

Ducându-se Neeman cu caii şi cu caretele, a stat lângă uşile casei lui Elisei; iar sfântul a trimis pe sluga sa să-i spună: Du-te şi te scaldă de şapte ori în Iordan, că ţi se va curăţi trupul şi te vei vindeca de lepră.

Neeman s-a mâniat şi s-a dus, zicând: "Eu credeam că va ieşi afară şi, stând lângă mine, va chema numele Dumnezeului său, va pune mâna pe rănile mele şi îmi va curăţi lepra; însă el îmi porunceşte să mă duc la Iordan. Nu sunt oare mai bune râurile Damascului, Avana şi Farfara, decât Iordanul şi decât toate apele lui Israil ca să mă spăl într-însele şi să mă curăţ?" Zicând aceasta, a plecat mânios din Samaria. Dar slugile l-au sfătuit să nu calce porunca proorocului lui Dumnezeu, zicându-i: Dacă ţi-ar fi grăit proorocul vreun cuvânt mare, n-ai fi făcut porunca lui? El ţi-a spus să faci numai acest lucru mic: să te speli în Iordan şi te vei curăţi, şi tu nu voieşti să asculţi?

Atunci Neeman a primit sfatul slugilor sale şi, apropiindu-se de râul Iordan, s-a dat jos din caretă, s-a afundat în Iordan de şapte ori, după cuvântul omului lui Dumnezeu, şi s-a făcut trupul lui ca de copil, curăţindu-se de stricăciune; apoi s-a întors iar la Sfântul Elisei împreună cu toată suita lui.

Neeman, stând înaintea sfântului, a zis: Acum am cunoscut că nu este Dumnezeu în tot pământul, fără numai în Israil. Deci primeşte de la robul tău aceste daruri pe care ţi le-am adus. Şi Neeman i-a dat proorocului lui Dumnezeu aurul, argintul şi hainele.

Sfântul Elisei, văzând acestea, i-a zis: ***Viu este Domnul, Căruia îi stau înainte, că nu voi lua nimic.***

Însă Neeman silea pe prooroc să ia cele aduse; însă el nu l-a ascultat, nici nu a luat nimic.

Atunci Neeman a zis către dânsul: Dacă nu voieşti să iei nimic de la mine, atunci dă-mi tu mie, robului tău, o sarcină de pământ galben de acesta, cât voi putea duce cu două perechi de catâri, ca, ducându-l la casa mea, să facă din el altar Domnului Dumnezeului lui Israil; căci de acum robul tău nu va mai aduce jertfe şi arderi întregi la alţi zei, ci numai unui Dumnezeu Cel adevărat.

Sfântul Elisei nu l-a oprit să ia ce a cerut şi l-a eliberat cu pace.

Ducându-se Neeman de la Elisei, omul lui Dumnezeu, Ghehazi, sluga sfântului, a zis în sine: "Stăpânul meu a făcut hatâr lui Neeman sirianul, de n-a luat nimic din darurile aduse! Viu este Domnul, că voi alerga în urma lui şi-i voi lua ceva!"

Deci, Ghehazi, sculându-se, a alergat după Neeman şi, văzându-l că vine în urma lui, s-a uitat din caretă. Ghehazi i-a zis: "Pace ţie."

Neeman i-a răspuns asemenea şi lui: "Pace!"

Ghehazi a zis iar: "Stăpânul meu m-a trimis la tine, zicând: Acum au venit la mine doi tineri din fiii proorocilor de la muntele lui Efrem, să dai pentru ei un talant de argint şi două rânduri de haine".

Neeman a zis: "Iată doi talanţi de argint şi hainele." Apoi Neeman a pus doi talanţi în două pungi şi două rânduri de haine şi le-a dat la două slugi ale sale pe care le-a trimis cu Ghehazi.

Venind el seara când se întuneca la locul său cu acele lucruri, le-a luat din mâinile slugilor şi, eliberându-i, le-a ascuns în casa sa. Apoi el singur s-a dus şi a stat în faţa stăpânului său.

Sfântul Elisei a zis către dânsul: ***"Unde ai fost, Ghehazi?"***

El a răspuns: "Nu am fost nicăieri".

Sfântul Elisei a zis către dânsul: ***"Inima mea a fost cu tine, şi a văzut cum s-a uitat bărbatul din careta lui în întâmpinarea ta, cum ai luat de la dânsul argintul şi hainele. Oare cu acel argint voieşti să cumperi grădini, saduri de măslini, vii, oi, boi, slugi şi slujnice? Pentru aceasta, lepra lui Neeman să se lipească de tine şi de seminţia ta în veci!"***

Şi a plecat Ghehazi din faţa lui Elisei înleprosat ca zăpada.

***

Într-o vreme, fiii proorocilor au zis către Elisei: "Iată, locul unde petrecem noi în preajma ta este strâmt. Deci, să mergem acum la Iordan, să luăm de acolo fiecare bărbat câte o bârnă şi să ne facem locaşuri, ca să petrecem acolo".

Sfântul le-a zis: ***"Mergeţi".***

Iar unul i-a zis cu blândeţe: "Părinte, să mergi şi tu cu slugile tale! Omul lui Dumnezeu, sculându-se, a mers cu ei.

Deci, ajungând la Iordan, tăiau lemnele; iar unul din ei, pe când tăia o bârnă, toporul a ieşit din coadă şi a căzut în apă. Acela a strigat: "O, Domnul meu, acest topor l-am împrumutat de la altul!"

Omul lui Dumnezeu a întrebat: ***"Unde a căzut toporul?"***

Acela i-a arătat locul.

Sfântul a tăiat un lemn şi l-a aruncat acolo în apă, şi fierul a ieşit deasupra. Sfântul a zis către tăietor: ***"Ia-l tu singur".*** Iar el, întinzându-şi mâna, l-a luat.
Atât de mare era puterea acestui sfânt bărbat, încât şi greutatea cea firească a fierului putea să o prefacă într-o uşurinţă ca aceea, ca securea de fier să plutească deasupra apei, ca o frunză căzută din pom. El vedea şi pe cele depărtate, ca şi cum s-ar face aici înaintea ochilor.

***

Pentru că, de multe ori, împăratul Siriei, luptându-se contra lui Israil, se sfătuia cu slugile sale, zicând: "Să trecem prin cutare sau cutare loc şi să pândim pe împăratul lui Israil".

Iar Sfântul Elisei, văzând mai înainte aceea, trimitea la împăratul lui Israil, zicând: ***"Fereşte-te să nu mergi prin cutare loc, căci acolo te pândesc sirienii!"*** Împăratul a trimis acolo să ştie de este adevărat. Deci, înştiinţându-se că este aşa, se păzea cu dinadinsul, trimiţând pe ostaşii săi care năvăleau fără de veste asupra sirienilor şi-i băteau.

Aceasta a fost nu o dată, nici de două ori, ci de mai multe ori. Deci, s-a tulburat sufletul împăratului Siriei de cuvântul acesta, şi a chemat pe slugile sale şi le-a zis: "Pentru ce nu-mi spuneţi cine este cel care înştiinţează tainele mele împăratului lui Israil şi mă dă în mâinile lui?

Unul din slugile lui a zis: "Stăpânul meu, împărate, nu de la noi se face aceasta, ci proorocul Elisei cel din Israil spune împăratului său toate cuvintele, orice ai grai în ascuns în cămara ta".

Împăratul Siriei a zis: "Mergeţi ca să aflaţi unde este proorocul acela ca, trimiţând oastea, să-l aduc la mine".

Ei i-au răspuns: "El acum petrece în Dotaim". Împăratul a trimis acolo cai, căruţe şi putere mare şi, sosind noaptea, a înconjurat cetatea. Dimineaţa, sculându-se sluga lui Elisei, a ieşit şi, iată, puterea sirienilor înconjurase cetatea cu mulţime de cai şi căruţe.

Atunci sluga a zis către Elisei: "O, stăpâne, ce vom face?"

Sfântul Elisei a răspuns: ***"Nu te teme, căci mai mare putere este cu noi decât cu ei".*** Elisei s-a rugat lui Dumnezeu şi a zis: ***Doamne, deschide acum ochii slugii tale, ca să vadă puterea Ta!*** Dumnezeu a deschis ochii slugii şi a văzut muntele plin de cai şi de căruţe de foc împrejurul lui Elisei; Iar Sfântul Elisei cu sluga sa a ieşit din cetate împotriva sirienilor.

Deci, Elisei s-a rugat Domnului şi a zis: ***Pedepseşte, Doamne, cu orbirea, pe acest neam străin!*** Şi Domnul i-a pedepsit cu orbirea, după cererea lui Elisei. Apoi el a zis către ei: Nu este aceasta calea, nici cetatea la care mergeţi; ci veniţi după mine, că eu vă voi duce la bărbatul acela pe care-l căutaţi. Deci, i-a dus în Samaria; şi, după ce au intrat în Samaria, Elisei s-a rugat, zicând: ***Doamne, deschide-le ochii să vadă unde sunt.***

Domnul le-a deschis ochii şi au văzut că sunt în mijlocul Samariei. Împăratul s-a înştiinţat de ei şi i-a văzut. Atunci el a întrebat pe Elisei: Părinte, oare porunceşti să-i lovesc cu bătaia?

Sfântul a răspuns: ***Să nu-i ucizi, căci nu i-ai adus tu pe aici, nici nu i-ai biruit cu armele tale! Ci, dă-le lor hrană şi băutura ca să mănânce şi să bea şi după aceea trimite-i la stăpânul lor.*** Deci, împăratul le-a dat spre ospătare, bucate multe; şi ei au mâncat şi au băut şi s-au dus liberi la împăratul lor, care nu a mai încercat să vină din Siria pe pământul lui Israil.

***

După aceasta, trecând multă vreme, Venedad, împăratul Siriei, ridicând război împotriva lui Ioram, împăratul lui Israil, a adunat toată oastea sa şi, venind, a înconjurat cetatea Samaria, cea de scaun a împăraţilor lui Israil, unde era şi proorocul Elisei.

În cetate era atunci foamete mare, încât oamenii cei săraci îşi mâncau copiii lor. Odată împăratul lui Israil umblând pe zidul cetăţii, o femeie a strigat la el, zicând: "Împăratul meu, mântuieşte-mă pe mine!"

Împăratul i-a răspuns: "De nu te va mântui Domnul, apoi eu cum te voi mântui pe tine? Oare din arie sau din călcătoare îţi voi da hrană?

Spune ce-ţi trebuie?" Ea a început a se plânge contra prietenei sale, zicând: "Această femeie mi-a zis: "Dă-mi pe fiul tău, fiind prunc, să-l mâncăm astăzi, iar mâine îl mâncăm pe al nostru!" Deci, am fript pe fiul meu şi l-am mâncat. A doua zi am zis: "Dă-mi pe fiul tău să-l mâncăm!" Iar ea a ascuns pe fiul ei!"

Împăratul, când a auzit cuvintele acelei femei, şi-a rupt hainele şi s-a mâniat foarte asupra proorocului lui Dumnezeu, căci cu sfatul său l-a oprit pe el să nu se supună împăratului Siriei şi să nu dea cetatea în mâinile lui; ci să aştepte ajutor de la Dumnezeu. Împăratul a zis: "Aceasta să-mi facă mie Dumnezeu şi aceasta să-mi adauge, dacă capul lui Elisei va mai fi la locul lui!" Şi îndată a trimis pe un călău ca să taie capul proorocului.

Deci omul lui Dumnezeu şedea în casa sa şi bătrânii lui Israil şedeau cu el. Sfântul a zis către bătrâni: ***"Au nu ştiţi că împăratul Ioram, fiul ucigaşului Ahav, care a ucis fără de vină pe Navutia, acela a trimis pe acest călău, ca să vină să-mi taie capul? Deci, întăriţi bine uşile şi nu-l lăsaţi aici, până ce va veni după el însuşi stăpânul lui care l-a trimis. Ascultaţi, oare nu se aude sunetul picioarelor stăpânului în urma lui?"***

Grăind sfântul acestea, împăratul a ajuns pe acel călău trimis; căci îndată s-a căit de acel cuvânt al său şi alerga degrabă el însuşi în urma trimisului, ca să nu se săvârşească acea poruncă rea a lui; pentru că ştia că Elisei proorocul este sfânt şi nevinovat şi este de bună trebuinţă împărăţiei lui Israil, căci a făcut mult bine la mulţi. Împăratul, venind la proorocul lui Dumnezeu, a zis: "Atâta răutate s-a pornit de la Domnul asupra noastră, încât nu ştiu ce mai aştept? Deci, voi da cetatea împăratului Siriei, şi mă voi închina lui ca să nu murim cu toţii de foame; pentru că este mai bine să fim robi lui, decât să pierim de foame, împotrivindu-ne".

Sfântul Prooroc Elisei a zis către împărat şi către toţi cei ce erau acolo: ***"Ascultaţi cuvântul Domnului: Mâine, în ceasul acesta, în părţile Samariei măsura de făină de grâu va fi un siclu, şi două măsuri de orz vor fi un siclu".***

Şi a răspuns voievodul, pe a cărui mână se odihnea împăratul, şi a zis către Elisei: "De ar deschide Dumnezeu jgheaburile cereşti şi tot nu ar fi aşa!"

Iar Elisei i-a zis: ***"Iată, tu vei vedea aceasta cu ochii; însă din pâinea aceea nu vei mânca".***

Potolindu-se puţin, împăratul s-a dus la palat.

În noaptea aceea, rugându-se Elisei, proorocul lui Dumnezeu, pentru eliberarea cetăţii, Domnul a trimis tulburare în tabăra sirienilor; pentru că le-a făcut un zgomot de armă şi a zis unul către altul: "Iată am ridicat asupra voastră pe împăratul lui Israil, pe împăratul Hateului, şi pe împăratul Egiptului, venind asupra noastră cu puterea lor".

Deci s-au umplut sirienii de frică mare şi au zis: "Să fugim de aici". Şi, sculându-se noaptea cu împăratul lor, au fugit lăsând corturile, caii, catârii şi toate cele ce erau în tabăra lor, scăpând numai sufletele lor. În noaptea aceea, patru bărbaţi leproşi şedeau lângă porţile cetăţii şi ziceau unul către altul: "Pentru ce noi aşteptăm să murim şezând aici? De vom intra în cetate, vom muri de foame pentru că acolo este foamete. De vom sta aici, asemenea vom muri; deci, să intrăm în tabăra sirienilor şi, de ne vor lăsa vii, vii vom fi; iar de ne vor omorî, vom muri. Deci, în viaţa aceasta nu vom răbda mai multă pătimire, căci este mai bine să murim de sabie decât de foame".

Astfel sfătuindu-se, s-au sculat şi au intrat în tabăra sirienilor, fiind noapte. Intrând în tabără şi trecând prin mijloc şi neaflând nici un om, s-au mirat. După aceea, au intrat într-un cort unde au mâncat, au băut şi au luat de acolo aur, argint şi haine pe care le-au ascuns.

Întorcându-se, au intrat în alt cort şi au luat de acolo ce au voit şi cât au putut ascunde. Apoi au zis între ei: "Nu facem bine, pentru că ziua aceasta este zi de bună vestire, iar noi tăcem. Şi de vom petrece până la lumina dimineţii, ne vom afla vinovaţi păcatului; deci, să mergem în cetate să spunem şi împăratului".

Ducându-se la porţile cetăţii, au spus păzitorilor: "Am intrat în tabăra sirienilor şi n-am aflat nici un om, nici glas de om, decât numai caii şi catârii legaţi, şi corturile cu toate bogăţiile ce sunt într-însele".

Iar portarii ce păzeau, au spus aceasta în casele împărăteşti. Împăratul, sculându-se noaptea, a zis către slugile sale: "Eu vă voi spune meşteşugul sirienilor, pe care ei acum ni l-au făcut nouă. Ei au înţeles că noi suntem flămânzi; deci, ieşind din conacul lor, s-au ascuns în sat, socotind: "Ei vor ieşi din cetate flămânzi şi îi vom prinde vii, după aceea vom intra în cetatea lor". Deci, slugile au sfătuit pe împărat să trimită ca să afle adevărul. Împăratul lui Israil a trimis doi călăreţi care, intrând în tabără şi neaflând pe nimeni, au alergat în urma sirienilor până la Iordan. Toată

calea aceea era plină de haine şi de arme pe care le aruncaseră sirienii, fugind de frică.

Întorcându-se, trimişii au spus împăratului şi la toată cetatea tot ce văzuseră. Atunci, ieşind tot poporul, au jefuit toate corturile sirienilor şi a fost măsura de grâu un siclu şi două măsuri de orz iarăşi un siclu, după cuvântul Domnului. Iar împăratul a pus pe voievodul cel mai înainte zis, pe ale cărui mâini se odihnea, spre a păzi porţile cetăţii. Pe când acela se îndrepta să nu se îngrămădească poporul la porţi, l-au călcat popoarele şi a murit, precum a zis omul lui Dumnezeu, Elisei; pentru că acel voievod n-a crezut Cuvântul lui Dumnezeu, cel zis prin gura proorocului, pentru îndestularea pâinii, ci a răspuns împotrivă, zicând: "Măcar şi jgheaburile cereşti de ar deschide Domnul, tot nu va fi aşa".

Era minunat acest mare plăcut al lui Dumnezeu şi în alte fapte şi daruri proorocești, precum se scrie pe larg în cărţile împăraţilor.

***

O foamete de şapte ani, ce era să fie în pământul lui Israil, a spus-o mai înainte. Moartea lui Venadad împăratul a ştiut-o mai înainte, iar lui Azail i-a spus mai înainte despre luarea împărăţiei. Pe Iehu, unul din boierii lui Israil, l-a uns la împărăţie şi l-a ridicat spre pierderea casei lui Ahav, cea urâtă de Dumnezeu şi închinătoare de idoli, care a şi ucis pe doi împăraţi închinători de idoli, pe Ioram al lui Israil şi pe Ohozie al Iehudeei, nepotul împăratului Iosafat şi care nu a urmat unchiului său, ci s-a abătut la păgânătate. A ucis încă şi pe Izabela, acea spurcată femeie a lui Ahav; iar mama lui Ioram a ucis pe toţi slujitorii şi vrăjitorii lui Baal. În toate acestea, avea ajutor dreapta credinţă şi rugăciunile Sfântului Prooroc Ilie.

După moartea lui Iehu a împărăţit în Israil Ioahaz, fiul lui, apoi Ioas, nepotul lui. Pe vremea împărăţiei aceluia, s-a îmbolnăvit de moarte în Samaria omul lui Dumnezeu, Elisei, fiind la adânci bătrâneţi.

Şi a venit la dânsul Ioas, regele lui Israil, spre cercetare şi, plângând deasupra lui, a zis: "Părinte, părinte carul lui Israil şi călăreţul lui!"

Şi i-a zis Elisei: ***"Ia un arc şi o săgeată şi deschide fereastra cea dinspre răsărit, încotro se află Siria, şi pune o săgeată în arcul cel întins".***

Împăratul a făcut aceasta; iar proorocul lui Dumnezeu, punându-şi mâinile sale pe ale împăratului, a zis: ***"Dă drumul săgeţii spre Siria".*** Şi împăratul a făcut aşa.

Iar proorocul a zis: ***"Această săgeată este mântuirea Domnului şi vei birui pe sirieni".***

Şi iar a zis împăratului: ***"Ia nişte săgeţi!"*** Şi împăratul a luat.

Şi a zis către el proorocul: ***"Loveşte în pământ".*** Şi a lovit împăratul de trei ori şi a stat. Atunci s-a scârbit asupra lui omul lui Dumnezeu şi a zis: ***"Dacă ai fi lovit de cinci sau de şapte ori, ai fi călcat Siria până în sfârşit, iar acum o vei birui numai de trei ori".***
Astfel proorocind Sfântul Elisei, a murit şi s-a îngropat cu cinste.

Dar nu numai în viaţă a făcut multe minuni, ci şi după moarte era făcător de minuni; pentru că, în acel an, s-a întâmplat lucrul acesta. Ducând pe un mort în cetatea Samariei la îngropare, deodată ostaşii de la Moav au năvălit tâlhăreşte în pământul acela. Iar îngropătorii, văzând de departe pe ostaşi venind, au aruncat pe acel mort în mormântul lui Elisei şi au fugit în cetate. Deci corpul celui mort, căzând peste oasele lui Elisei, îndată a înviat şi a stat pe picioarele sale; apoi, ieşind din groapă, a alergat în cetate. Astfel că, şi după moarte, Dumnezeu a prea mărit pe plăcutul său.

Pentru acel lucru, se cuvine Dumnezeului nostru de la toţi slavă, cinste şi închinăciune, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sinaxar - Sfântul proroc Elisei - 14 iunie

https://www.trinitas.tv/sfantul-proroc-elisei-14-iunie-2/

***

Sfântul profet Elisei, unul dintre cei mai cunoscuți profeți, a trăit în cel de-al nouă-lea secol î.Hr. Numele său înseamnă în limba ebraică „Dumnezeu este mântuirea”.

Profetul Elisei s-a născut într-o familie înstărită în Abel Meholah situat în Valea Iordanului. Tatăl său se numea Shaphat. Era încă tânăr atunci când profetul Ilie a primit îndemn de la Dumnezeu să îl cheme la slujire. Citim în Cartea a treia a Regilor: „Și a zis Domnul: pe Elisei, fiul lui Șafat din Abel-Mehola, să-l ungi prooroc în locul tău!”

L-a urmat ca ucenic toată viața pe profetul Ilie, iar când acesta s-a apropiat de sfârșitul vieții a avut loc o investire aparte a profetului Elisei. Ilie l-a întrebat: „Cere ce să-ţi fac, înainte de a fi luat de la tine”. Iar Elisei a zis: „Duhul care este în tine să fie îndoit în mine!”

Atunci când Ilie a fost înălțat la cer, i-a lăsat mantia sa lui Elisei și duhul lui Dumnezeu a fost cu acesta.

La fel ca profetul Ilie, Elisei a săvârșit foarte multe minuni. O văduvă a unui profet a venit la el plângând pentru că era datornică și nu putea să-și plătească datoria, iar debitorii voiau să ia robi pe fii săi. Elisei i-a spus să împrumute vase mari goale. Pe toate le-a umplut în mod minunat cu untdelemn, iar văduva vânzându-l s-a putut astfel răscumpăra.

O altă minune a sa a săvârșit-o cu o femeie sunamiteancă căreia i-a rânduit să aibă copil deși bărbatul era în vârstă, iar mai târziu copilul murind, l-a înviat ca să aline durerea mamei sale.

De multe ori prin binecuvântarea sa mâncăruri sau ape otrăvitoare deveneau potabile sau comestibile; l-a vindecat de lepră pe celebrul general sirian Neeman Sirianul.

A fost un mare taumaturg în timpul vieții și nu a încetat să facă minuni nici după ce a murit.

Citim în cartea a patra a Regilor următoarele: „Apoi a murit Elisei şi l-au îngropat, iar în anul următor au intrat în ţară cete de Moabiţi. Dar iată, odată, când îngropau un mort, s-a întâmplat ca cei ce-l îngropau să vadă una din aceste cete şi, speriindu-se, au aruncat mortul în mormântul lui Elisei. Căzând acela, s-a atins de oasele lui Elisei şi a înviat şi s-a sculat pe picioarele sale.”

De aici vedem cum prin sfintele moaște ale bineplăcuților lui Dumnezeu se lucrează minuni atât de însemnate precum învierea morților.

Mormântul său încă putea fi văzut în Samaria pe timpul fericitului Ieronim. Împăratul Iulian Apostatul a profanat mormântul, însă au fost salvate câteva părticele. Acestea au fost duse o parte la Alexandria, iar o parte la Constantinopol.

Sinaxar din 14 iunie

În această lună (iunie), în ziua a paisprezecea, pomenirea Sfântului prooroc Elisei.

Acesta a fost fiul lui Safat, din Aelmut, din pământul lui Ruben, şi pentru el s-a făcut semn, căci atunci când s-a născut el în Galgala, juninca cea de aur ce era în Silom a zbierat tare, încât s-a auzit şi în Ierusalim. Iar preotul a zis, din pricina arătării, că prooroc s-a născut astăzi în Ierusalim, care va strica cele cioplite, şi va zdrobi cele vărsate.

Şi a făcut Dumnezeu multe semne prin mâna proorocului Elisei.

Deci murind, a fost îngropat în Samaria, în Sevastopoli.

Acesta a proorocit pentru venirea Domnului, şi a vindecat apele din Ierihon, care erau sterpe şi sărate, zicând: "Acestea zice Domnul: vindeca-voi apele acestea", şi s-au vindecat.

A înviat şi morţi, şi a curăţit de lepră pe Neeman sirianul, şi a făcut de s-a umplut de lepră Ghiezi, sluga lui, pentru iubirea de argint a lui, şi pentru neascultare.

Şi mort fiind, a înviat pe un mort şi a despărţit curgerea Iordanului, lovindu-l cu cojocul lui Ilie (prăznuit pe 20 iulie); încă şi alte multe minuni a făcut.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinţi părintelui nostru Metodie, arhiepiscopul Constantinopolului.

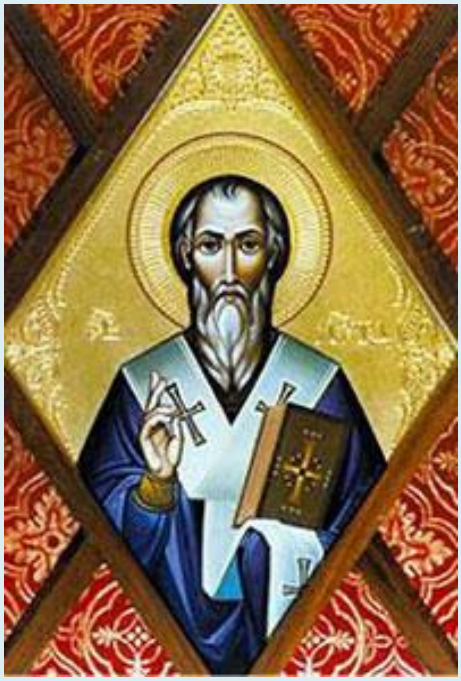

Sfântul Metodie, patriarhul Constantinopolului, s-a născut în Sicilia, într-o familie bogată. Având vocaţia de a-I sluji lui Dumnezeu, Metodie s-a retras de tânăr într-o mănăstire din insula Kios, pe care a renovat-o din resursele proprii.

În vremea iconoclastului Leon armenianul (813-820), Metodie ocupa înalta funcţie numită în greacă "apokrisiaros" (adică avocat pe probleme bisericeşti) sub Sfântul patriarh Nichifor (prăznuit în 2 iunie). Acesta l-a trimis într-o misiune papală la Roma şi a rămas acolo. Între timp Leo l-a îndepărtat de la patriarhie pe Nichifor înlocuindu-l cu iconoclastul Teodot din Melissinea, care era poreclit "Kassiter" (adică "omul de tablă") (815-822). După moartea lui Leo armeanul, Metodie s-a întors ca prezbiter şi a luptat fără încetare împotriva ereziei iconoclaste.

Împăratul Mihail cel bâlbâit (820-829) s-a dovedit la început părtinitor al celor întemniţaţi pentru venerarea icoanelor, eliberându-i din închisoare, dar s-a răzgândit după o vreme şi a reînceput persecuţia împotriva ortodoxiei. Sfântul Metodie a ajuns după gratii într-o temniţă din Akrita. După moartea lui Mihail, conducător a fost Teofil (829-842), care deşi iconoclast şi el, l-a eliberat totuşi pe Sfântul Meto-

die din temniţă, dovedindu-se un om de caracter şi literat, care l-a apreciat pe Metodie pentru erudiţia sa. Văzându-se liber, Sfântul Metodie a reluat lupta împotriva ereticilor, tolerat fiind o vreme de împărat.

Dar, după o înfrângere într-o luptă cu arabii, Teofil şi-a vărsat nervii pe Metodie, spunând că Dumnezeu l-a pedepsit pentru că a lăsat un închinător la icoane să stea în preajma lui. Metodie a încercat să-l facă să înţeleagă că Dumnezeu îl pedepseşte tocmai pentru insulta adusă sfintelor icoane. Dar sfântul n-a obţinut decât ordinul de a fi torturat. Fiind lovit mai mult în faţă, păgânii i-au rupt falca şi i-au lăsat cicatrice îngrozitoare pe faţă.

Metodie a fost transferat pe insula Antigonos şi închis într-o peşteră adâncă împreună cu doi tâlhari, unde a stat fără să vadă lumina zilei timp de şapte ani, până la moartea împăratului Teofil.

În tot acest timp, Sfinţii mărturisitori Teodor şi Teofan poetul (prăznuiţi în 27 decembrie), care erau de asemenea întemniţaţi, îi trimiteau lui Metodie versuri de încurajare iar Metodie le răspundea tot în versuri.

După moartea lui Teofil, fiul acestuia Mihail al III-lea (842-867) a ajuns împărat, dar nefiind destul de matur, Imperiul Bizantin a fost condus de fapt de mama acestuia, împărăteasa Teodora, închinătoare la icoane.

Împărăteasa a încercat să extirpe erezia iconoclastă şi a dat ordin să fie eliberaţi toţi cei închişi pentru că s-au închinat la icoane. Ereticul Annios, patriarhul de atunci a fost înlăturat şi Sfântul Metodie a fost făcut patriarh în locul lui.

Apoi s-a organizat un sinod local la Constantinopol, prezidat de Sfântul Metodie, în anul 842, în care s-a reintrodus închinarea la icoane şi s-a stabilit sărbătoarea anuală a triumfului Ortodoxiei. "Sinodikonul Ortodoxiei" compus de Sfântul Metodie se cântă în prima duminică din Postul mare.
În încercarea de a-i mânji reputaţia şi de a distruge iubirea enoriaşilor pentru el, păgânii au scos zvonuri cum că sfântul şi-ar fi încălcat castitatea. Însă blasfemiatorul a fost prins şi ruşinat în faţa tuturor.

Ultimii ani ai sfântului au trecut cu pace, cu multă trudă în slujba Bisericii, renovând biserici ruinate de eretici, recuperând sfinte moaşte împrăştiate de păgâni şi mutând sfintele moaşte ale patriarhului Nichifor de la locul întemniţării înapoi la Constantinopol.

Sfântul Metodie a murit în anul 846. El a fost apropiat duhovniceşte de Ioanichie (prăznuit în 4 noiembrie), care a proorocit că acesta va deveni patriarh şi că va muri în acel an.

Pe lângă "Sinodikonul Ortodoxiei," sfântul a mai întocmit un set de reguli pentru cei convertiţi la Ortodoxie, trei ritualuri de căsătorie, mai multe pastorale şi imnuri bisericeşti.

Tot în această zi, pomenirea prea cuvioasei Iulita, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Nifon, cel ce a sihăstrit în Muntele Athosului la anul 1330, şi care cu pace s-a săvârşit.

Sfântul Nifon athonitul a trăit în secolul al XIV-lea, şi a fost fiu de preot. Pentru Hristos a luat calea monastică, dar a fost repede hirotonit preot. Dar dragostea lui de osteneală şi liniştire (isihie) l-a adus la Muntele Athos. Aici el a purtat lupta cea bună mulţi ani, sub îndrumarea stareţului său, Sfântul Maxim Kavsokalivitul (Cavsocalivitul - "arzătorul de colibe", prăznuit la 13 ianuarie).

Sfântul Nifon a murit la vârsta de 96 de ani, fiind slăvit de Dumnezeu cu darul facerii de minuni şi al discernământului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Chiril episcopul Gortinei, din insula Ciprului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Metodiu, igumenul mănăstirii de la Peshnosha (Rusia).

Sfântul Metodie, egumen al Peshnosha a fost întemeietorul Mănăstirii Peshnosha. Tânăr fiind, a mers la Sfântul Sf. Serghie din Radonezh (Radonej) şi a petrecut mai mulţi ani sub îndrumarea lui, după care, cu binecuvântarea mentorului său, Metodie s-a retras în pustnicie, clădindu-şi o chilie în pădure, dincolo de râul Yakhroma. Nu după mult timp, au venit mai mulţi discipoli în acel loc mlăştinos unde se afla Sfântul Metodie, doritori să urmeze exemplul nevoinţei sale. Sfântul Serghie l-a vizitat, sugerându-i să construiască o biserică şi o mănăstire în acel loc. Sfântul Metodie a pus umărul la construirea chiliilor, târând după el buşteni de la râu. Din acel moment, mănăstirea s-a numit "Peshnosha."

În 1391 Sfântul Metodie a devenit igumen al acestei mănăstiri. Din când în când se retrăgea la câţiva kilometri de mănăstire nevoindu-se în rugăciune. Şi aici Sfântul

Serghie a venit la Metodie pentru convorbiri duhovniceşti, de aceea, locul a primit numele de "Beseda" ("loc de conversaţie").

Sfântul Metodie s-a săvârşit în anul 1392 şi a fost înmormântat la mănăstirea pe care a ridicat-o. Peste sfintele sale moaşte s-a construit o biserică închinată Sfinţilor Serghie din Radonezh şi Metodie din Peshnosha în 1732. De la sfârşitul sec. al XVII-lea şi începutul sec. al XVIII-lea oamenii au început să se închine la Sfântul Metodie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul proroc Elisei; Sfântul ierarh Metodie mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului

Prorocul Elisei a fost de neam evreu, fiind fiul lui Şafat, din cetatea Abel Mehola, dinspre Iordan, şi a trăit cu 800 de ani înainte de Naşterea Mântuitorului Iisus Hristos. A primit darul prorocirii şi a fost ucenicul marelui profet Ilie Tesviteanul. Viaţa sa se află descrisă în Vechiul Testament, în Cartea a 4-a Regilor, la capitolul al 2-lea. Copilăria şi tinereţea şi le-a petrecut alături de părinţi, ajutând la lucrarea câmpului.

Ca proroc, a mustrat pe cei nedrepţi, a certat pe asupritori, a îndreptat şi a vindecat mari suferinţe omeneşti. A îndulcit apele cele amare din Ierihon, a înviat morţi, a curăţat de lepră pe Neeman sirianul, iar după ce a murit, numai atingerea de moaştele lui a înviat pe un mort necunoscut (cf. 4 Regi 13, 21).

Prorocul Elisei a întors inimile oamenilor din neamul său la credinţa strămoşilor, a lui Avraam, Isaac şi Iacov.

***

Astăzi pomenim și pe Sfântul ierarh Metodie, care a fost patriarhul Constantinopolului în timpul împărătesei Teodora (842-855). Acest sfânt şi mare arhiereu al lui Hristos s-a născut în Sicilia şi a trăit pe vremea împăraţilor Leon armeanul (813-820) şi Teofil (829-842), luptători împotriva sfintelor icoane.

În timpul împărătesei Teodora, ajungând patriarh al Constantinopolului, a statornicit credinţa în icoane şi a proclamat, la anul 843, Duminica triumfului Ortodoxiei împotriva ereziilor, stabilită în prima duminică din Postul mare.

Sfântul ierarh Metodie, bine ocârmuind pe credincioşi, cu pace a trecut la Domnul în anul 846.

Sorin Ioniţe - Calendar ortodox - Sfântul proroc Elisei; Sfântul ierarh Metodie mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului

Sfântul prooroc Elisei a fost fiul lui Șafat, un bogat proprietar de pământ din Abel-Mehola, din nordul Israelului.

Tropar, glasul 4: Cel care a fost înger în trup, temeiul profeților, al doilea Înaintemergător al venirii lui Hristos, Ilie mărit, care a trimis de sus lui Elisei dar, bolile gonește și pe cei leproși curățește. Pentru aceasta și celor care-l cinstesc pe el le izvorăște tămăduiri.

Chemarea profetică a lui Elisei s-a făcut din poruncă divină: Dumnezeu i-a poruncit Sfântului Ilie să-l ungă pe acesta profet în locul său. Astfel, sfântul a mers la Elisei care se afla împreună cu tatăl său la câmp și a trecut pe lângă acesta aruncându-i mantia. Atunci a lăsat Elisei boii și a alergat după Sfântul Ilie cerându-i voie să meargă să își ia rămas bun de la părinți și apoi va veni după el, lucru care s-a și întâmplat (III Regi cap 17).

Sfântul prooroc Elisei a fost martor înălțării la cer într-un car de foc a profetului Ilie.

După despărțirea prin răpirea la cer a profetului Ilie, învățătorul său, Elisei a cercetat școlile proorocești din Ierihon și Betel spre a se încredința de râvna lor religioasă și a le lua în grija sa. Apoi, o perioadă a stat în muntele Carmel.

Reîntorcându-se în Samaria și-a desfășurat activitatea profetică timp de 50 de ani, săvârșind multe minuni, astfel a îndulcit apele la Ierihon (IV Regi. II, 19, 22), prin rugăciunile sale a înviat un copil (IV Regi IV,34), de asemenea un ofițer sirian, Neeman, este vindecat de lepră de către profetul Elisei, care îi cere să se scalde de șapte ori în Iordan (IV. Regi cap V).

Sfântul proroc Elise s-a mutat la Domnul 840 î.Hr. fiind îngropat în Sevastopoli, în Samaria.

***

Sfântul Metodie s-a născut în insula Sicilia din părinți bine credincioși, primind o educație aleasă.

Tropar, glasul 8: Îndreptătorule al Ortodoxiei, învăţătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu şi al curăţiei şi luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Sfinte ierarhe Metodie, înţelepte, cu învăţăturile tale pe toţi i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

La maturitate și-a vândut averea moștenită de la părinți, o parte a împărțit-o săracilor, iar cu restul de bani a ridicat o mănăstire în insula Chios (Marea Egee), aici dedicându-se slujirii lui Dumnezeu.

Pentru viața sa curată, patriarhul Nichifor l-a chemat la Constantinopol ca slujitor la Patriarhie și ajutor al său. Acesta l-a însoțit pe patriarhul Nichifor în două exiluri în timpul persecuției iconoclaste a împăratului Leon armeanul (813-820).

În anul 817 a fost trimis la Roma ca reprezentant oficial al patriarhului. În timpul domniei împăratului iconoclast Mihail bâlbul (820-829), după moartea patriarhului Nichifor, a fost întemnițat timp de 9 ani pentru că a apărat cultul sfintelor icoane, fiind eliberat în anul 830, apoi în timpul împăratului Teofil (829 - 842) a fost exilat reîntorcându-se după moarte acestuia, în anul 842.

A fost numit patriarh al Constantinopolului în timpul împărătesei Teodora care a pus și capăt ereziei iconoclaste. În timpul păstoriri sale ca patriarh a fost restabilit

cultul sfintelor icoane și s-a stabilit sărbătoarea Ortodoxiei în prima Duminică a Postului mare.

A trecut la cele veșnice în anul 846, 14 iunie.

Proloagele din 14 iunie

Luna iunie în 14 zile, pomenirea Sfântului prooroc Elisei († 840 î.Hr.)

Acesta a fost fiul lui Sfar, din orăşelul Abel-Mehola, dinspre Iordan şi a trăit cu opt sute de ani înainte de naşterea Domnului Hristos. A primit darul proorocirii şi a fost ucenic al marelui profet Ilie Tesviteanul. Istoria sa se află scrisă în Vechiul Testament, în Cartea Regilor (IV regi, cap. 2, 4, 6, 13, 20, 21).

Tradiţia spune că la naşterea profetului, în Galgala, idolul păgân al junicii de aur, ce era în Silon, a mugit atât de tare, că s-a auzit răgetul ei până la Ierusalim, ca semn că cel născut va strica idolii cei ciopliţi.

Copilăria şi tinereţea lui le-a petrecut lângă părinţii săi, ajutându-i la munca grea a câmpului.
Ca prooroc a binevestit voia lui Dumnezeu către popor. A mustrat pe cei nedrepţi, a certat pe asupritori, a îndreptat şi a vindecat mari suferinţe omeneşti, din timpul

său Dumnezeu lucrând multe semne prin mâna proorocului Său Elisei. A îndulcit apele cele amare din Ierihon, a înviat morţi, a curăţat de lepră pe Neeman Sirianul, iar după ce a murit, numai atingerea de moaştele lui a înviat pe un mort necunoscut(IV Regi 13, 21).

Şi aşa cu duhul marelui prooroc Ilie, dascălul său, proorocul Elisei a întors inimile oamenilor din neamul său la credinţa strămoşilor, a lui Avraam, Isaac şi Iacov, într-o vreme când idolatria lui Baal era adusă cu sila peste tot, de regele Ahab şi de regina Izabela.

Întru această zi pomenirea celui dintre Sfinţi părintelui nostru Metodie, arhiepiscopul Constantinopolului (†846)

Acest sfânt şi mare arhiereu al lui Hristos, Metodie, s-a născut în Sicilia şi a trăit pe vremea împăraţilor Leon armeanul şi Teofil, luptători împotriva icoanelor. Deci înfruntând şi mustrând rătăcirea hulitorilor de icoane, Metodie a petrecut în închisoare ani îndelungaţi, până la moartea lui Teofil († 842). După moartea acestuia a luat împărăţia împărăteasa Teodora, Mihail fiul său fiind prea tânăr.

Deci, împărăteasa şi Sfântul Metodie, care a fost ales patriarh al Constantinopolului s-au sârguit să piardă din împărăţia creştinească acea blestemată erezie a luptătorilor împotriva Sfintelor icoane. Drept aceea s-au întărit dogmele cele credincioase ale sfântului şi marelui, a toată lumea, Sinod al şaptelea şi aducând icoanele în bisericile Domnului, cu mare sărbătoare, au întemeiat Duminica Ortodoxiei, în anul 843, prima duminică, din marele Post al Paştilor.

Pentru ale lor rugăciuni, Doamne miluieşte-ne pe noi. Amin!

Întru această zi cuvânt din Limonar

Un frate oarecare mi-a spus: "Am venit la lavra lui Ava Gherasim, aproape de Iordan şi am mers la ava Alinie, care sta acolo în insulă. Şi am zis lui: "Ava cum stai în locul acesta, cu atâta arşiţă şi ţânţari?"

Iar bătrânul mi-a răspuns: "Pentru aceasta pătimesc fiule, ca de chinurile ce sunt dincolo să nu fiu chinuit. Încă rabd şi ţânţarii, ca să scap de viermele cel neadormit. Asemenea rabd şi zăduful cel simţit, ca să mă izbăvesc de focul cel veşnic. Că focul acesta vreme puţină este, iar celălalt sfârşit nu are. Dar acestea s-au scris spre folosul celor ce aud."

Întru această zi cuvânt despre un negustor, care în strâmtorare fiind, a păzit porunca lui Dumnezeu.

Ne-a spus nouă unul din Părinţi: "Ducându-mă eu la Ascalon, ca să cercetez pe nişte Părinţi, Părintele Eusebiu ne-a spus nouă aşa: "Un negustor din cetatea noastră, călătorind cu corabia sa în Africa şi înnecându-i-se corabia şi-a pierdut toată averea lui şi pe cea străină, scăpând numai el singur. Deci venind la casa sa l-au prins datornicii lui şi l-au închis în temniţă. Şi părăsindu-l cei din casa lui, nu i-au lăsat nimic afară de hainele pe care le purta, el şi femeia lui.

Însă ea din multă lipsă, umbla lucrând prin cetate, ca măcar pâinea să-şi câştige şi să aducă şi bărbatului ei.

Iar odată stând ei şi mâncând împreună cu bărbatul ei în temniţă, a intrat un oarecare dregător, ca să dea milostenie celor închişi. Şi a văzut-o pe ea, stând lângă bărbatul ei şi i s-a rănit inima, văzându-i frumuseţea, pentru că era cu adevărat frumoasă şi a chemat-o pe ea printr-un oarecare străin. Iar ea degrabă a alergat afară socotind că va lua milostenie.

Iar acela luând-o pe ea la o parte i-a zis: "Pentru care pricină stai în temniţa aceasta ?" Iar ea i-a spus lui toate. Iar el a zis către dânsa: "Dacă voi răscumpăra toată datoria voastră, oare tu vei păcătui cu mine în noaptea aceasta ?"

Însă ea frumoasă la suflet şi curată la minte i-a zis lui: "Oare nu ai auzit stăpâne al meu pe apostol zicând:"Femeia nu este stăpână pe trupul ei, ci bărbatul ? Voi merge dar şi voi întreba pe bărbatul meu." Şi intrând în temniţă a spus bărbatului său cuvintele necuratului dregător.

Deci el fiind plin de înţelepciune şi credincios către femeia sa n-a vrut ca prin averea cea din desfrânare să fie eliberat din temniţă, ci mult suspinând şi lăcrimând a zis către femeia sa: "Mergând soră să răspunzi către acel dregător aşa: "Noi, stăpâne, slobozire pentru desfrânare nu vrem nici măcar să auzim de ea, ci avem pe Dumnezeu, Care a zis prin proorocul David: "Nu vă nădăjduiţi spre cei puternici şi spre fiii oamenilor, întru care nu este mântuire."(Ps.145, 3) Ci de vreme ce Dumnezeu Care stă pe Heruvimi vede şi adâncurile, Acela priveşte şi spre cei ce stau în temniţa aceasta. Şi cu judecăţile pe care le ştie, ne va izbăvi pe noi, iar tu să mergi cu pace."

Şi sculându-se femeia a mers la dregător şi i-a zis lui ceea ce o învăţase bărbatul ei. Iar întru acele zile era închis în temniţă împreună cu ei şi un oarecare tâlhar. Acela

privea auzind toate cele ce se grăiau şi se făceau de dânşii şi suspinând în inima sa a zis: "Iată în cât de mare strâmtorare petrec oamenii aceştia însă curăţia lor n-au vrut să şi-o spurce, ca să se elibereze din închisoare. Ci mai mult decât bogăţia şi-au ales curăţia lor şi au defăimat toate cele din viaţa aceasta pentru ca numai lui Dumnezeu să fie plăcuţi. Iar eu ticălosul ce voi face că niciodată nici măcar nu m-am gândit în mintea mea că este Dumnezeu? Şi de aceea m-am făcut vinovat de ucideri. Deci, chemându-i pe ei la sine, printr-o ferăstruică, de la locul unde era închis, le-a zis lor: "Să ştiţi că eu tâlhar am fost şi multe răutăţi şi ucideri am făcut. Şi ştiu bine că în orice ceas poate veni judecătorul să mă scoată din temniţă şi să-mi taie capul. Deci de vreme ce am văzut curăţia voastră mi-a venit un gând şi mă rog vouă, ca după moartea mea să mergeţi în cutare loc, în zidul cetăţii şi săpând să luaţi aurul pe care îl veţi afla şi să vă fie acesta pentru plata datoriilor voastre şi spre orice altă trebuinţă. Şi să vă rugaţi lui Dumnezeu pentru mine ca să aflu milă de la El.

Deci după puţine zile a venit în cetatea aceea judecătorul şi a poruncit ca să scoată din temniţă pe tâlhar şi să-i taie capul. Apoi după o zi l-a liberat şi pe negustor.

Şi femeia lui a zis:"Să-mi porunceşti ca să mă duc unde ne-a spus nouă tâlharul că se află comoara, să văd dacă ne-a spus nouă adevărul."

Iar el a zis: "Du-te."

Apoi, ea după ce a înserat, luând o sapă şi mergând la locul ce-i spusese ei, a început a săpa şi a aflat o oală plină de galbeni. Şi cu pricepere luându-i şi-au plătit toată datoria lor, însă o făceau aceasta, ca şi când de la alţii împrumută. Şi în acest fel făcând s-au eliberat şi din datorii şi din temniţă. Şi aşa precum au păzit ei porunca lui Dumnezeu aşa şi Domnul a mărit mila Sa spre dânşii.

Întru această zi cuvânt de învăţătură al Sfântului Ioan Gură de Aur despre beţie

Iată, eu, iubiţilor, dau adeseori, învăţătură, nădăjduind că voi opri pe cineva de la deprinderea cea rea a beţiei, dar, şi aici, se întâmplă tocmai dimpotrivă. Şi mă doare că, învăţătura se dă în zadar. Că şi plugarul, dacă seamănă şi pământul nu dă roada, apoi, tare se mâhneşte, iar eu, încă şi mai mult, mă întristez, plugarul, adică, pentru trupeşti osteneli, iar eu, pentru cele sufleteşti. Că, cu cât este mai mare sufletul decât trupul, cu atât şi această suferinţă mai mare este, că trupurile noastre, ale tuturor sunt muritoare, iar sufletele sunt fără de moarte. Drept aceea, de suflete să avem mai mare grijă, că, cel ce trupul îşi iubeşte, mai mult decât sufletul, şi lumea aceasta mai mult decât pe Dumnezeu, ticălos este şi blestemat. Că idolii nu

pot să facă nici bine, nici rău, iar beţivul, toată răutatea o face. Şi, dacă unul ca acesta, nu se va lăsa de beţia cea rea, se va osândi, împreună cu slujitorii de idoli.

Că n-a oprit Dumnezeu a mânca şi a bea cu rânduială, după lege, ci beţia o opreşte, căci cel beat, de va face ceva rău, nici nu ştie ce a făcut. Iar cel treaz de va face un păcat, se căieşte de el. Pentru că zice Scriptura: "Beţivii şi desfrânaţii nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu". (Gal. 5, 21). Băutura cea multă, puţină minte lasă. La beţie, toată răutatea se săvârşeşte, că băutura cu măsură, dă sănătate, iar cea fără de măsură, pierzare sufletului îi face.

De aceasta dar, să ne izbăvească pe noi Domnul cu al Său dar şi cu iubirea Sa de oameni. A Căruia este slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului proroc Elisei

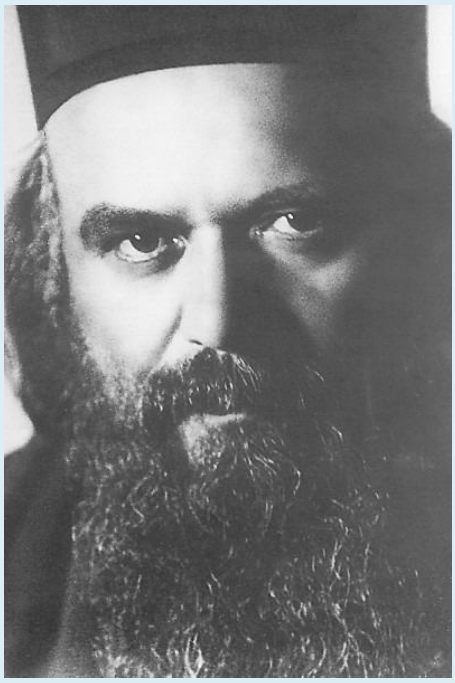

Prorocul Elisei a trăit cu nouă sute de ani mai înainte de Mântuitorul. Când Dumnezeu bine a voit a lua la El pe vârstnicul proroc Ilie, El i-a descoperit lui Ilie că l-a ales pe Elisei, fiul lui Şafat, din seminţia lui Ruben, din cetatea Abelmeholah, ca următor lui în slujirea proorocească.

Ilie i-a descoperit apoi lui Elisei ce îi descoperise lui Domnul şi l-a îmbrăcat în mantia lui, cerând cu lacrimi de la Dumnezeu ca îndoit să-i dea lui Elisei harul.

Elisei îndată şi-a părăsit casa şi familia şi a urmat lui Ilie. Când Domnul l-a răpit pe Ilie în carul cel de foc, Elisei a rămas să ducă mai departe slujirea preoţească cu o putere încă şi mai mare decât a lui Ilie.

Prin marea sa curăţenie şi marea sa râvnă, el a fost întocmai cu cei mai mari dintre proroci, iar prin puterea covârşitoare şi tainică pe care i-a dat-o lui Dumnezeu el i-a întrecut pe toţi.

El a despărţit apele Iordanului precum odinioară Moise despărţise apele Mării Roşii; el a făcut dulci apele amare de la Ierihon; el a umplut cu apă tranşeele de apărare excavate în războiul cu moabitenii; el a înmulţit untdelemnul din vasele văduvei celei sărace; el l-a înviat pe fiul femeii sunamite; el a hrănit o sută de oameni cu

douăzeci de pâini mici, el 1-a vindecat pe Neeman căpetenia de oşti de boala leprei; el a lovit cu lepră pe sluga lui Gehazi din pricină că acesta s-a mândrit; el a orbit toată oştirea siriană, iar altă oştire a pus-o pe fugă; el a prorocit multe care aveau să se întâmple poporului şi unor oameni îndeosebi. El s-a odihnit la adâncile sale bătrâneţi.

Cântare de laudă la prorocul Elisei şi la Neeman căpetenia de oştiri

(IV Regi, 5)

La ce bun bogăţiile şi frumuseţile lumii,
La ce bun puterea şi stăpânirea,
Când omul este lepros?

Neeman căpetenie de oştiri este,
dar boleşte de lepră.
El alb este de lepră, ca şi când ar fi
îmbrăcat în puroi.

Dar căpetenia către omul lui Dumnezeu grăbeşte,
Nădăjduind în scăpare de la el.
El către omul lui Dumnezeu cu caravana lui goneşte,
încărcată de veşminte scumpe şi aur.

Plată bogată vrea să ducă el
Omului lui Dumnezeu.

Elisei pe căpetenie la Iordan trimite,
De şapte ori să se scalde în ale Iordanului ape.

Neeman se mânie, văzând îndemnul
Ca pe un refuz al Omului lui Dumnezeu:
«Au nu avem noi în ţara noastră
râuri mai limpezi şi mai mari!?»

Şi-adânc rănit cale-ntoarsă vru să facă degrabă,
Dar sluga lui, om înţelept, îl opri.
«O stăpâne,» a zis el, «aşa uşor bătut să nu te dai.
Ci iată Iordanul, lângă noi este! du-te şi te scaldă,
Iute, precum a zis Omul lui Dumnezeu!»

Neeman pe sluga ascultă şi-n unda Iordanului intră,
El intră în apele sfinte de şapte ori.
Şi iată Neeman cu desăvârşire sănătos este,
Nici urmă de lepră pe trupul lui!
Trupul lui Neeman proaspăt şi nou este,
Ca trupul unui copil.
El strigă atunci cu putere: «Unul este Domnul!
Unul este Domnul Dumnezeul lui Israil!
Slăvite şi minunate sunt lucrările Lui!»

Sfântul Ioan Gură de Aur: Prin dragoste e salvată legătura păcii

„Vă rog pe voi eu legatul întru Domnul, cu vrednicie să umblaţi după chemarea cu care sunteţi chemaţi; cu toată smerenia şi blândeţile, cu îndelunga răbdare, îngăduind unul altuia cu dragoste, nevoindu-vă a păzi unirea Duhului întru legătura păcii" (Cap. 4, 1-3).

S-a dovedit puterea cea mare a lanţului lui Pavel şi totodată s-a probat cum a fost mai strălucit chiar decât minunile pe care el le-a săvârşit. Deci nu în zadar ni s-a pus înainte acest lanţ, după cum se crede, ci ca prin el mai mult să ne convingă.

„Cu vrednicie să umblaţi, zice, după chemarea cu care sunteţi chemaţi". Şi cum încă? „Cu toată smerenia, şi blândeţea, cu îndelungă răbdare, îngăduind unul altuia cu dragoste". Nu că doar e bine de a fi legat pentru orice fapt, ci numai pentru Hristos. Pentru aceia şi zice el: „în Domnul", adică legat pentru Hristos. Nimic cu adevărat nu este egal cu aceasta.

Dar lanţul lui Pavel iarăşi ne atrage de la subiectul discuţii, şi a ne împotrivi nu putem, ci de bună voia noastră suntem atraşi spre el. Şi fie, ca întotdeauna să conversăm despre lanţul lui Pavel! Decât, să fiţi cu atenţie, căci acum mi-a venit în minte o chestiune, pe care mulţi o discută.

«Dacă e bine de a fi în strâmtorări, zici, de ce chiar el (Pavel) pe când se justifica înaintea lui Agripa zicea: „Aş pofti de la Dumnezeu şi întru puţin şi întru mult, nu numai tu, ci şi toţi cei ce mă aud pe mine astăzi, să se facă într-acest fel, precum şi eu sunt, afară de legăturile acestea" (Fapt. 26, 29)? Dar nu a pronunţat aceste cuvinte că cum ar fi crezut că nu sunt de dorit legăturile, nu, să nu fie, căci de le-ar fi crezut de dispreţuit, nu s-ar fi lăudat el pentru legăturile lui, pentru întemniţările lui, cum şi pentru celelalte strâmtorări, după cum zicea şi corintenilor scriindu-le: „Deci cu dulceaţă voiţi laudă întru neputinţile mele" (II Cor. 12, 9.). Dar ce ? Chiar

acele vorbe erau dovada cea mai strălucită, că legăturile trebuie a fi considerate de importante. După cum şi corintenilor scriind le zicea: „Cu lapte pe voi v-am hrănit, nu cu bucate, că încă nu puteţi" (I Cor. 3, 2), tot aşa şi aici. Nu puteau ei să priceapă frumuseţea, nici podoaba, cum nici folosul legăturilor. De aceia şi zice: „afară de legăturile acestea". Evreilor însă nu le zicea aşa, ci-i îndemna să se creadă de legaţi împreună cu cei legaţi (Evr. 13, 3). De aceia şi el însuşi se bucura în legături, era legat, şi cu cei legaţi era aruncat în închisoare.

Mare a fost puterea lanţului lui Pavel. În loc de orice altă privelişte e de ajuns de a vedea pe Pavel legat şi scos din închisoare. A-l vedea legat şi şezând înăuntrul temniţei, nu e oare cea mai mare dintre plăceri ? De ce nu aş preţui faptul ? Nu vedeţi pe împăraţi şi pe consuli îmbrăcaţi cu haine aurite şi purtaţi în trăsuri trase de cal ? Nu vedeţi pe cei ce compun garda lor, cum portul ce poartă e de aur; de aur suliţele, de aur scuturile, de aur hainele, şi chiar caii lor împodobiţi cu aur? Şi cu toate acestea cu cât e mai încântătoare acea privelişte decât aceasta ? Cum că eu nu exagerez lucrurile, vă voi învedera din o istorie veche.

Profetul Elisei - poate că ştiţi pe acest bărbat - pe timpul când regele Siriei era în război cu regele lui Israel, şedea în peştera lui, însă cunoştea toate intrigile şi planurile pe care regele Siriei le urzea împreună cu partizanii lui contra lui Israel, decât că profetul toate le da pe faţă, şi făcea nerealizabile toate planurile lui, căci cele necunoscute el le prezicea şi nu-l lăsa pe regele lui Israil de a cădea în cursele pe care regele Siriei i le întindea. Acest fapt desigur că a mâhnit pe regele Siriei, şi s-a înfuriat cu atât mai mult, cu cât nu putea şti cine e acel ce-i contrarează planurile şi i-le dă pe faţă. Pe când deci se găsea în nedumerire şi căuta să găsească cauza, unul din aghiotanţii lui i-a spus că în Samaria este un oarecare profet, numit Elisei, şi că acesta nu lasă de a se executa planurile regelui, căci tot ce cugeta în cămara sa, el da la lumină. Auzind acestea regele Siriei şi-a închipuit că a descoperit totul. Nimic mai prostesc ca acest fapt. El trebuia tocmai să cinstească pe bărbat, să-l admire, să se minuneze de el, de vreme ce deşi departe de dânsul cu atâtea poşte şi totuşi ştia cele ce se făureau în cămara regelui, fără să-i spună cineva - el, zic, regele Siriei nu a făcut aceasta, ci înfuriat şi ieşindu-şi din minţi din cauza mâniei, a adunat călăreţi şi pedeştri şi i-a trimis să înconjoare şi să prindă pe profet.

Elisei avea un discipol, care era la începutul chemării lui profetice, şi deci era încă departe până se va învrednici de asemenea descoperiri. Soldaţii regelui în fine s-au apropiat de peşteră ca să prindă şi să lege pe Profet. Iarăşi ajungem pe nesimţite la legături; dar ce să fac.... dacă peste tot locul acest cuvânt ne iese înainte? Acel discipol, zic, văzând mulţimea soldaţilor s-a spăimântat, şi alergând

la dascălul său înfricoşat şi tremurând i-a vestit nenorocirea ce credea că-l aşteaptă, şi l-a pus în cunoştinţă de primejdia inevitabilă. La aceasta profetul a râs, că se spăimânta de acelea ce nu sunt demne de spaimă, şi-l mângâia încurajându-l. Dar discipolul nefiind încă desăvârşit nu se convingea, ci încă înspăimântat de acea privelişte; tremura de frică.

Deci atunci ce face Profetul? „Doamne, zice, deschide ochii acestui copilandru, ca să vadă că mai mulţi sunt cei cu noi, decât cei cu ei“ (IV, Împ. 6, 17), şi de îndată a văzut întregul munte, unde locuia atunci Elisei, înţesat de cai şi căruţe de foc. Nimic alt nu era, decât mulţimea îngerilor puşi în linie de bătaie. Dacă deci o ceată de îngeri atât de mare secunda pe profetul Elisei, dar pe Pavel? Aceasta o zice şi profetul David: „Tăbărâ-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de Dânsul" (Ps. 33,8), şi iarăşi: „Pe mâini te vor ridica, ca nu cumva să se împiedice de piatră piciorul tău." (Ps. 90. 12). Dar ce zic eu de îngeri, când însuşi Stăpânul era cu dânsul ? Căci doar şi lui Avraam nu numai că i s-a arătat, ci şi împreună cu dânsul era. Însuşi el a făgăduit zicând; „Şi iată Eu sunt cu voi până la sfârşitul veacului" (Mat. 28, 20). De asemenea şi lui Pavel arătându-se i-a zis: „Nu te teme, ci vorbeşte, căci Eu sunt cu tine, şi nimeni nu se va ispiti ca să-ţi facă rău" (Fapt, 18, 9. 10). Apoi şi prin vis i s-a arătat zicându-i: „Îndrăzneşte, Pavele, că precum ai mărturisit de mine în Ierusalim, aşa ţi se cade şi în Roma să mărturiseşti" (Ibid. 23, 11).

Sfinţii sunt întotdeauna miraculoşi şi plini de har, dar mai ales când se primejduiesc pentru Hristos, când sunt legaţi pentru Hristos. După cum un soldat brav e privit cu plăcere totdeauna, dar mai cu seamă când la defilarea trupelor stă şi se pune în rând cu însuşi regele, tot astfel închipuieţi şi pe Pavel când îl vezi învăţând în lanţurile lui.

Să vă spun şi ce mi-a trecut acum prin cuget? Fericitul martir Babila a fost legat şi el, şi tot din aceiaşi cauză ca şi Ioan, adică a înfruntat un rege călcător de lege. După încetarea lui din viaţă, regele acela a permis ca lanţurile martirului să fie îngropate împreună cu corpul, şi astfel corpul să se îngroape legat, aşa că acum cătuşele acele se găsesc la un loc cu ţărâna lui. Atât de mare era dorinţa lui pentru acele legături!

„Prin fier a trecut sufletul lui” (Ps. 104, 18), zice profetul despre Iosif. Deja şi femei au încercat dulceaţa unor asemenea legături. Dar noi nu mai suntem legaţi astăzi, şi nici că povăţuiesc la aceasta, fiindcă nu e timpul acum. Să nu-ţi legi mâinele, însă leagă-ţi cugetul. Sunt încă şi alte legături, şi cel ce nu le poartă pe acestea de aici, le vor purta pe acelea. Ascultă pe Hristos spunând: „Legându-i

mâinele şi picioarele luaţi-l şi-l aruncaţi întru întunericul cel mai dinafară" (Mat. 22, 13).

Dar, să nu fie de a încerca nişte astfel de legături, pe când de cele de aici fie a ne învrednici Dumnezeu. Pentru aceia zicea Pavel: ***„Eu legatul în Domnul vă rog pe voi, cu vrednicie să umblaţi, după chemarea cu care sunteţi chemaţi".***

Dar care e acea chemare? «Aţi fost numiţi, zice, corpul lui având de cap pe Hristos; v-a înviat împreună cu El, v-a pus ca să staţi împreună cu el, fiind duşmani şi încărcaţi cu mii de rele». Mare e chemarea, cu adevărat, şi la mari bunătăţi suntem chemaţi.

Dar cum trebuie a umbla cu vrednicie? „Cu toată umilinţa", zice. Cel ce face aşa, umblă cu vrednicie, pentru că umilinţa este baza oricărei virtuţi. Dacă eşti umilit şi pricepi cine ai fost şi cum te-ai mântuit, vei avea un motiv de virtute în acea amintire, şi atunci nici în legături fiind nu te vei mândri, şi nici în cele ce am spus nu te vei îngâmfa, ci ştiind că totul este din har, te vei umili pe sine-ţi. Cel umilit poate să fie şi recunoscător, în acelaşi timp însă şi serv plăcut. „Căci ce ai, zice, care n-ai luat" ? (I Corint. 4, 1). Ascută-l iarăşi pe dânsul zicând: „ Mai mult decât toţi aceia m-am ostenit, însă nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine" (Ibid. 15, 10).

„Cu toată smerenia", zice, nu numai în vorbe şi nici numai în fapte, ci şi în purtare şi în grai; nu către unul smerit, iar către celălalt insolent, ci către toţi fii smerit, fie mari sau mici, fie prieteni sau duşmani. Aceasta e adevărata smerenie. Fii umilit chiar în faptele cele bune pe care le săvârşeşti, căci ascultă ce zice Hristos: „Fericiţi cei săraci cu duhul" (Mat. 5, 3), adică chiar la început ne pune înainte umilinţa. De aceia şi Pavel zice: „Cu toată smerenia şi blândeţea, cu îndelungă răbdare," pentru că a fi smerit, însă în acelaşi timp iute şi aplecat la mânie, nu poate folosi la nimic. Cel cuprins de mânie, de multe ori pierde totul.

„Îngăduind, unul altuia cu dragoste". Dar cum e cu putinţă a îngădui, dacă eşti iritabil şi bârfitor? De aceia el ne spune şi modul de îngăduire: „Cu dragoste" zice. ***«Dacă tu nu vei îngădui pe aproapele tău, apoi cum te va îngădui şi pe tine Dumnezeu? Dacă tu nu poţi suferi pe cel împreună serv cu tine, apoi cum te va suferi oare şi pe tine Stăpânul a toate?*** Unde este iubire, acolo toate sunt suportabile».

„Nevoindu-vă, zice, a păzi unirea duhului întru legătura păcii". Deci leagă-ţi mâinele tale cu îngăduinţa. Iarăşi am dat peste numele acel frumos, peste legături,

zic. Am părăsit acest nume, dar el iarăşi s-a întors în discuţia noastră. Frumoase sunt acele legături, dar frumose sunt şi acestea, care nasc pe cele dintâi. Leagă-te pe sine-ţi împreună cu fratele tău; unii ca aceştia fiind conlegaţi cu dragostea, toate le rabdă cu uşurinţă. Leagă-te pe sine-ţi cu ei şi ei cu tine, căci în ambele cazuri tu eşti stăpân; pe care voiesc a-1 face prieten, desigur că voi putea cu uşurinţă.

„Nevoindu-vă zice, nu cum s-ar întâmpla, ci „a păzi unirea duhului întru legătura păcii.“ ***Dar ce este oare unirea duhului ?*** După cum în corp sufletul e acela care ţine toate membrele lui în bună rânduială, tot aşa şi aici. Pentru aceia s-a dat omului duh, pentru ca pe cei ce sunt contrari, fie cu genul, fie cu vârsta, fie şi în alte privinţe, pe toţi aceştia, zic, să-i unească într-un tot. Bătrânul şi tânărul, săracul şi bogatul, copilul şi cel vârstnic, femeia şi bărbatul, şi în fine tot spiritul devine un ce complect, ba încă chiar mai mult, decât cum ar fi un singur corp. Această conlegare e cu mult mai mare decât conlegătura şi afinitatea dintre membrele corpului, pentru că legătura spiritului este mai sigură şi mai precisă decât unirea membrelor corpului, oricât de simplu şi neamestecat este el.

Şi cum se păstrează oare unirea duhului? „Întru legătura păcii," adică, în duşmănie şi discordie nu e posibil a se păstra. „Căci când este întru voi, zice, râvnire, şi prigonire, şi împerecheri, au nu sunteţi trupeşti" (I Corint. 3, 3)? După cum focul când dă de lemne uscate pe toate le transformă în flăcări, iar când întâmpină lemne verzi nici nu se aprinde şi nici măcar nu se lipeşte de ele, tocmai aşa şi în cazul de faţă; nimic din cele lipsite de căldură nu se poate lipi de spiritul omului, ci în orice caz numai aceia ce conţine în sine căldură duhovnicească. De aici prin urmare se naşte căldura dragostei, fapt pentru care şi apostolul ne pune înainte legătura păcii şi cu aceasta voieşte el a ne lega pe toţi.

«După cum, zice, când voieşti să te legi cu altul, nu vei putea a o face decât sau să-ţi legi corpul tău de al lui, sau că de vei voi să faci îndoită acea legătură, apoi va trebui ca şi pe el să-l legi de tine, tot aşa şi în cazul de faţă». Cu alte cuvinte voieşte a ne conlega unii de alţii în mod serios, adică nu numai de a fi paşnici în mod simplu, şi nici numai de a ne iubi în mod superficial, ci toţi a fi unul, toţi a fi un suflet. O astfel de legătură este bună. Cu această legătură să ne legăm împreună, şi între noi şi cu Dumnezeu. O astfel de legătură nu strânge şi nici nu apasă mâinile legate, ci le lasă în libertate, şi cu dragă inimă ele vor face atunci mai mult chiar decât cele dezlegate. Cel puternic deşi legat cu cel slab, totuşi îl poartă pe acesta cu plăcere, şi nu-1 lasă a se pierde, ba încă chiar cu cel leneş de ar fi legat, are puterea de a-1deştepta şi pe acesta mai mult. „Frate ajutat de frate, zice, e ca o cetate tare" (Proverb. 18, 19).

Un astfel de lanţ nu-1 poate întrerupe sau împiedeca nici distanţa căilor, nici cerul, nici pământul, nici moartea şi nici altceva, ci este mai bun şi mai puternic decât toate acestea. Un asemenea lanţ urzit chiar numai de un singur spirit, poate încă pe mulţi a împresura. Ascultă-1 pe Pavel ce zice: „Nu va strâmtoraţi întru noi, ci vă strâmtoraţi în pântecele vostru.... lărgiţi-vă şi voi" (II Corint. 6, 12. 13). Şi ce oare anume poate vătăma această legătură? Dragostea de bani, de stăpânire, de slavă, şi în fine de altele de acest fel, care-i fac pe aceştia uşurei şi slabi, şi care întrerup lanţul. Deci când nu se întrerupe lanţul? Când toate acestea vor fi alungate, şi când nimic din cele care impedică dragostea nu ne vor nelinişti. Căci ascultă ce zice Hristos: „Şi pentru că se va înmulţi fărădelegea, va răci dragostea multora" (Mat. 24, 12).

Nimic nu este atâta contra iubirii, ca păcatul, şi nu zic numai de păcatul contra lui Dumnezeu, ci şi de acel care e contra aproapelui.

„Dar cum se împacă tâlharii" ? zici. Când oare, spune-mi? Nu atunci, desigur, când vor întrebuinţa un mod tâlhăresc de împărţeală a lucrurilor furate între dânşii. Căci dacă la împărţirea lucrurilor de furat nu vor păzi legile de drept comun, şi dacă nu se va da fiecăruia dreptul, îi vei găsi atunci şi pe dânşii în certe şi bătăi. Astfel deci, nici chiar între cei răi nu se poate găsi pacea în alt mod, ci pretutindenea o vei găsi numai acolo, unde oamenii vieţuiesc cu dreptate şi întovărăşiţi de virtute.

Dar ce? Oare rivalii în amoruri nu se împacă între dânşii ? Niciodată. Şi de cine voieşti să-ţi spun ? Lacomul niciodată nu se va împăca cu alt lacom. Dar nu ar mai fi printre dânşii drepţi, blânzi şi de acei nedreptăţiţi, poate că s-ar nimici această specie de oameni. Întocmai ca şi cu fiarele cele sălbatice; de nu ar fi ceva la mijloc între două fiare flămânde spre a mânca, desigur că s-ar mânca între dânsele. Tot aşa s-ar petrece şi cu ceî lacomi şi răi. Astfel dar, nu e cu putinţă de a exista pacea, dacă mai întâi nu se va practica virtutea.

Să ne închipuim, bună oară, o cetate plină de lacomi şi toţi la fel, şi nimeni să nu rabde a fi nedreptăţit, în acelaşi timp însă cu toţii să nedreptăţească pe alţii; ei bine, ar putea să stea acea cetate ? Câtuşi de puţin. Dar oare desfrânaţii au pace între ei? Deloc; nu vei găsi nici doi, care să fie de aceiaşi părere. Aşa că şi în cazul de faţă cauza nu e alta, decât că s-a răcit dragostea, iar cauza recele e că s-a înmulţit fărădelegea. Aceasta duce la sigur pe om în egoism; aceasta divizează şi rupe în părţi corpul, îl slăbeşte şi-l fărâmă.

Unde însă e virtutea, se petrece contrariul. Omul virtuos e mai presus de averi; el de s-ar găsi în cea mai mare sărăcie şi între mii de săraci ca dânsul, poate ca să fie

împăciuitor, pe când lacomii de bani, dacă ar fi chiar doi, nu se pot împăca. Aşadar, dacă noi am fi virtuoşi, dragostea nu s-ar pierde. Virtutea izvorăşte din dragoste, şi dragostea din virtute.

Cum este, vă spun eu. Cel virtuos nu preferă bani, înaintea prieteniei, nici că este răzbunător, nici nu nedreptăţeşte pe aproapele, nici nu-1 bârfeşte, ci toate le suferă cu curaj. Dragostea de acestea depinde; şi iarăşi, cel ce iubeşte, toate acestea le suferă. Astfel deci toate acestea la un loc sunt între dânsele legate, şi una pe alta se fortifică.
Cum că iubirea izvorăşte din virtute se dovedeşte şi de aici; căci a zice: „Când se vor înmulţi fărădelegile, va răci dragostea - tocmai aceasta a învederat; iar când zice: „Cel ce iubeşte pe aproapele, a îndeplinit legea" (Rom. 13, 8) arată că virtutea purcede din dragoste. Aşa că e absolut necesar a fi una din două: sau foarte iubitor, sau foarte virtuos. Pentru că cel ce are una din două, forsamente că va avea şi pe cealaltă, şi viceversa: cel ce nu ştie a iubi, săverşeşte şi multe vicleni, iar cel viclean nu ştie a iubi.

Partea morală - Prin dragostea dintre noi e salvată şi legătura păcii

Să practicăm deci dragostea, căci ea e ca o fortăreaţâ, care nu ne va lăsa de a păţi ceva rău. Cu ea să ne conlegăm pe noi înşine. Nimic din cele viclene să nu fie între noi, nimic din cele bănuite, căci unde este adevărata prietenie, nimic din acestea nu se găseşte.

Aceasta o a spus şi un bărbat înţelept: „împotriva prietenului chiar sabia de ai scoate-o, să nu te deznădăjduieşti căci este întoarcere; împotriva prietenului de vei deschide gura, să nu te sfieşti, căci este împăcăciune, fără batjocură, fără descoperirea tainei şi fără rana vicleniei; pe acestea prietenul le înlătură" (Sirach. 22, 21. 22).

„Fără descoperirea tainelor”, zice. O! dacă toţi am fi prieteni, nici că am avea nevoie de secrete, căci precum cineva nu poate avea secrete faţă de el însuşi, şi nici că ar putea să se ascundă pe sine, tot aşa nu s-ar ascunde nici de prieteni. Nefiind secrete, prietenia e imposibil de a fi întreruptă. Deci secretele pentru nimic nu le avem, decât că nu avem curaj şi sinceritate către toţi. Aşadar răceala dragostei a născut secretele.

Dar de ce ai secrete? Voieşti a nedreptăţi pe aproapele? Sau că poate îl impiedici de a fi părtaş vreunul bun, şi de aceia te ascunzi ? Sau poate îţi e ruşine? Aşadar aceasta e dovada lipsei de curaj. Dacă ar fi dragoste, nu ar fi descoperirea

secretelor şi nici ocara. Pentru că ce, spune-mi; cine s-ar ocărî pe sine ? Dar chiar de ar face-o, ar fi spre folos, căci şi pe copii îi ocărâm, voind prin aceasta ai ambiţiona. Chiar şi Hristos a început atunci a înfrunta cetăţile, zicând: „Vai ţie Horazim, vai ţie Betsaida," (Luc. 10, 13), pentru ca să le scape de înfruntare şi de ocară. Nimic nu poate a atinge atâta cugetul, şi mai mult încă să-l deştepte şi să-1 ridice din lenevire, ca înfruntarea. Dar să nu ne înfruntăm unii pe alţii fără folos. Căci ce? Vei înfrunta pe fratele tău din cauza banilor, când aceştia se capătă în comun? Îl vei înfrunta poate pentru greşalele lui? Dar aceasta va fi mai mult pentru corectarea lui.

„Şi fără rana vicleniei", zice. Dar cine s-ar răni pe sine? Desigur că nici unul. Deci să practicăm virtutea.

Apostolul nu zice în mod simplu să iubim, ci să urmăm dragostea (I Corinth. 14, 1), adică să o practicăm. Trebuie multă grijă, căci iute dispare şi este sprintenă de plecare. Dacă o urmăm, nu va ajunge niciodată la aceia ca să plece, ci iute o vom reţinea şi atrage spre noi.

- ✓ *Dragostea lui Dumnezeu a unit cerul cu pământul.*
- ✓ *Dragostea lui Dumnezeu a pus pe om pe tronul lui Dumnezeu.*
- ✓ *Dragostea lui Dumnezeu a arătat pe pământ pe Dumnezeu.*
- ✓ *Dragostea lui Dumnezeu pe Stăpânul a toate l-a făcut serv.*
- ✓ *Dragostea lui Dumnezeu a făcut ca să fie predat Fiul Său cel iubit pentru mântuirea duşmanilor. Şi nu s-a mărginit numai aici, ci încă ne-a chemat la bunătăţi mai mari. Nu numai că ne-a izbăvit de relele de dinainte, ci încă a făgăduit că ni va da şi alte bunuri cu mult mai mari.*

Pentru toate acestea mulţumind lui Dumnezeu, să practicăm toată fapta bună, şi cu deosebire să practicăm dragostea, ca să ne învrednicim de bunurile făgăduite, cu harul şi iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, căruia împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, i se cuvine slava, stăpânirea şi cinstea, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(Extras din cartea: Sfântul Ioan Gură de Aur - Tâlcuiri la Epistola către Efeseni - Omilia a IX-a - Prin dragoste e salvată legătura păcii)

Părintele Porfirie - Dumnezeu nu are trebuinţă de virtutea noastră, ci de smerenie

Elisha the Prophet

Amintiţi-vă de proorocul Elisei. A luat cojocul şi a lovit apele râului, dar nu le-a despărţit în două, precum făcuse proorocul Ilie, căci tot ceea ce făcea, făcea fără smerenie, din egoism. Apoi, când s-a smerit şi a văzut că singur nu poate face nimic, a cerut cu smerenie ajutorul bătrânului său, proorocul Ilie, şi a primit har. Apele s-au despărţit şi s-a făcut drum ca să treacă. (Cf. IV Regi 2, 8-15).

Trebuie, firește, şi puțină străduinţă, dar smerenia cea mai înaltă nu se dobândeşte numai prin străduinţe şi luptă. Este roada harului. O spun din experienţă: tot ce am, am de la har. De n-ar zidi Domnul casa, în zadar s-ar osteni cei ce o zidesc (Ps. 126, 1). Pe toate le dă Hristos.

Să fim în toate smeriţi: în cuget, în cuvinte, în purtare. Niciodată să nu ne înfăţişăm înaintea lui Dumnezeu zicând: „Am virtuţi”. Dumnezeu nu are trebuinţă de virtutea noastră. Întotdeauna să te înfăţişezi înaintea lui Dumnezeu ca păcătos, însă fără deznădejde, ci „îndrăznind la mila milostivirii Sale”. Ajunge să aflăm secretul.

(Ne vorbeşte părintele Porfirie - Viaţa şi cuvintele, Traducere din limba greacă de Ieromonah Evloghie Munteanu, Editura Egumeniţa, 2003, pp. 258-259)

Orthodoxwiki - Elisei

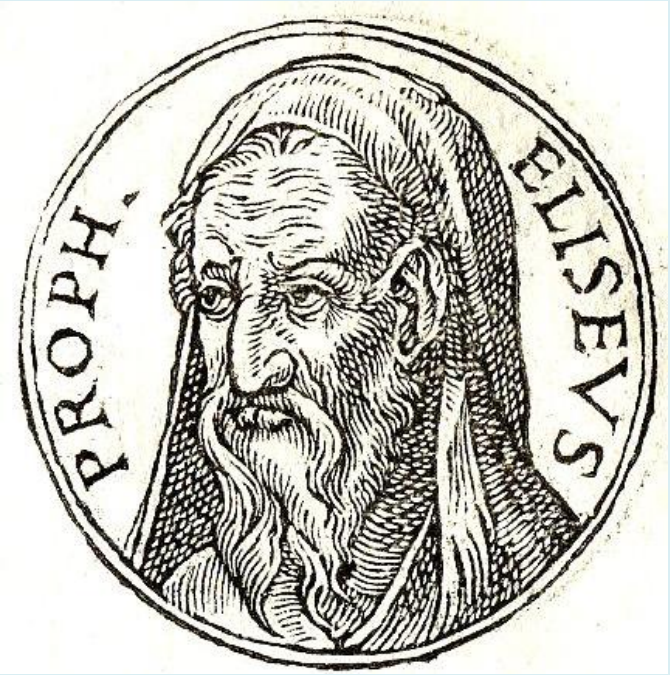

Proorocul Elisei, gravură din sec. XVI

Elisei a fost un mare prooroc din secolul al IX-lea î.Hr., succesor al proorocului Ilie, făcător de minuni și vindecător, potrivit relatării din Cartea a IV-a a Regilor. Biserica Ortodoxă îl prăznuiește pe 14 iunie.

Succesor al lui Ilie

Dumnezeu i se arată lui Ilie pe când stătea în peșteră și îi spune ce să facă: să-l ungă pe Hazael, împărat al Siriei, pe Iehu, împărat al lui Israel și pe Elisei în locul său și-l anunță că va lăsa în Israel 7000 de bărbați care nu s-au închinat lui Baal. (19,9-18)

Elisei, care era plugar, se ține după Ilie în Betel, Ierihon, până pe malurile Iordanului. Elisei este anunțat de fiii proorocilor din Betel și Ierihon că Ilie va fi „răpit deasupra capului său". Ilie își face mantaua sul, lovește cu ea apele care se despart într-o parte și în alta și trec amândoi pe uscat. Ilie îi spune lui Elisei să ceară ce vrea de la el. Elisei cere o măsură îndoită din duhul său. Ilie spune că a cerut un lucru greu și că numai dacă îl va vedea când va fi răpit la cer se va întâmpla acest lucru. Un car de foc și niște cai de foc apar și Ilie se înalță la cer într-un vârtej de vânt iar Elisei vede totul. Acesta își sfâșie hainele în două bucăți, ia mantaua lui Ilie, lovește apele Iordanului, acestea se despart și pleacă. (2,1-14)

Proorociile

Proorocie împotriva împăratului Moabului

Ioram, împăratul lui Israel, se aliază cu Iosafat, împăratul lui Iuda şi cu împăratul Edomului pentru a lupta împotriva lui Meşa, împăratul Moabului. Acesta îi plătise până atunci bir împăratului Israelului, Ahab o sută de mii de miei şi o sută de mii de berbeci cu lâna lor, dar acum, când la conducere rămâne fiul său, Ioram, se răscoală împotriva acestuia.

Rămaşi fără apă pentru oştire şi pentru animale, Iosafat face apel la un prooroc al Domnului şi este chemat Elisei. Acesta solicită un cântăreţ, acesta îi cântă din harfă şi mâna Domnului vine peste Elisei. Acesta le spune să sape nişte gropi căci ele vor fi umplute de apă şi le prezice victoria. Proorocia se împlineşte, împăratul Moabului este înfrânt.

Acesta încearcă să-l omoare pe împăratul Edomului, nu reuşeşte şi atunci îl omoară pe fiul acestuia, aducându-l ca ardere de tot. Atunci Israel s-a îndepărtat de împăratul Moabului şi s-a întors în ţară. (cap.3)

Proorociile împotriva lui Ben-Hadad

Împăratul Siriei, Ben-Hadad, aflat în luptă cu împăratul lui Israel este tulburat din pricina faptului că acesta cunoştea locul unde se ascundeau sirienii, fiind informat de proorocul Elisei. Avertizat că proorocul îi dezvăluie mişcările, Ben-Hadad pleacă să-l omoare. Înconjurat din toate părţile, Elisei se roagă lui Dumnezeu şi Acesta îi loveşte cu orbire, iar proorocul le spune că îi va conduce la omul pe care-l caută şi îi predă împăratului lui Israel, căruia îi spune să-i cruţe şi să-i dea stăpânului lor. Acesta îi ospătează şi le dă drumul. Şi oştile asirienilor nu s-au mai întors pe ţinutul lui Israel.(6,8-23)

Proorocia unei inflaţii

Elisei prooroceşte că în ziua următoare, în Samaria, se va vinde o măsură de floare de făină cu un siclu şi două măsuri de orz pe un siclu. Proorocul îi spune călăreţului care se îndoise că proorocia se va împlini că el va vedea acest lucru, dar nu va mânca din ele. Sirienii fug la auzul unui vuiet trimis de Domnul crezând că sunt hitiţii şi egiptenii tocmiţi de împăratul lui Israel şi poporul, înştiinţat de 4 leproşi, pradă tabăra abandonată a sirienilor. Iar lucrurile prădate încep să se vândă la preţuri mari fiindcă era foamete în cetate, împlinind profeţia lui Elisei. În plus,

călărețului respectiv îi este încredințată paza porții de către împărat și este călcat în picioare de popor la poartă și moare, împlinind profeția aceluiași prooroc (cap. 7)

Proorocia unei foamete de 7 ani

Elisei îi spune Sunamitei că Dumnezeu va trimite o foamete în țară șapte ani și îi spune să plece din țară împreună cu familia ei. Aceasta face întocmai după cuvântul omului lui Dumnezeu și pleacă în țara filistenilor șapte ani. Sunamita se întoarce și își recuperează casa și ogorul ei de la împărat, căruia Ghehazi îi povestise episodul învierii fiului ei (cap. 8, 1-6).

Proorocia nelegiuirilor lui Hazael

Elisei îi prooroceşte lui Hazael că va ajunge împăratul Siriei și plânge pentru că vede dinainte răul pe care-l va face copiilor lui Israel: că va pune foc cetăților întărite ale lor, că va ucide cu sabia pe tinerii lor, că va zdrobi pe pruncii lor și că va spinteca pântecele femeilor însărcinate (8,7-15). Elisei îi prooroceşte lui Ioas că va avea trei victorii asupra sirienilor (13,14-19).

Minunile

Elisei vindecă apele de la Ierihon de moarte și sterpăciune aruncând sare dintr-un blid nou la izvorul apelor (2,19-22).

Elisei o ajută pe o nevastă a unui fiu de prooroc foarte credincios să nu-și vândă copiii ca robi - pentru a plăti o datorie - înmulțind untdelemnul pe care aceasta îl vindea (4,1-7).

Elisei înmulțește pâinile: din 20 de pâini de orz și spice noi mănâncă 100 de oameni și mai și rămâne (4,42-44).

Profetul îi dăruiește un fiu unei femei bogate din cetatea Șunem, care stăruia ca Elisei să mănânce și la ea și apoi chiar i-a făcut o cameră sus, în pod - căci ea nu avea fiu, iar bărbatul ei era bătrân.

Când acesta are o durere de cap și moare, Elisei îi spune lui Ghehazi să pună toiagul pe capul copilului dar copilul nu se trezește. Atunci vine la fața locului, se roagă lui Dumnezeu se pune cu trupul peste trupul copilului mort, cu gura pe gura lui, cu ochii pe ochii lui, cu mâinile pe mâinile lui, trupul copilului se încălzește,

apoi se mai pune o dată și copilul strănută de șapte ori, deschide ochii și își revine (4,8-37).

Elisei lovește cu lepră pe Ghehazi (slujitorul său) și sămânța lui pentru totdeauna, pentru că acesta ceruse de la Naaman un talant de argint și două haine de schimb chipurile pentru doi fii de prooroci. (cap. 5).

Un om care urma să fie îngropat a fost aruncat, la vederea unei cete de moabiți în mormântul lui Elisei, care era mort de mai bine de un an. Omul s-a atins de oasele lui Elisei, a înviat și s-a sculat pe picioare (13,20-21).

Acesta este unul din temeiurile biblice ale cultului sfintelor moaște, întemeiat pe credința că relicvele unor oameni ai lui Dumnezeu își păstrează puterea de a face minuni.

Vindecarea lui Naaman

Naaman, căpetenia oștirii împăratului Siriei, tare și viteaz, care avea trecere la stăpânul său și era ținut la mare vază (căci prin el izbăvise Domnul pe sirieni), suferea de lepră.

O fetiță din Israel luată roabă și fiind în slujba nevestei lui Naaman spune stăpânei sale că proorocul din Samaria l-ar tămădui de lepra lui. Naaman a spus împăratului său acest lucru iar împăratul îl trimite pe Naaman cu o scrisoare la împăratul Israelului cu rugămintea de a-l scăpa de lepra sa.

Când aude împăratul lui Israel își rupe hainele spunând că nu e Dumnezeu să omoare și să învie și că nu poate să-l vindece pe Naaman, crezând că împăratul Siriei caută un prilej de ceartă cu el. Elisei îi spune împăratului să-l lase să vină la el și astfel va ști că este un prooroc în Israel.

Niște soli din partea lui Elisei îi spun lui Naaman aflat la poarta casei proorocului să se scalde de șapte ori în Iordan și va fi sănătos. Naaman se umple de mânie spunând că se aștepta ca să se înfățișeze Elisei însuși, să cheme Numele Dumnezeului lui, să ducă mâna la locul rănii și astfel să se vindece de lepră, adăugând că râurile din țara lui sunt mai bune decât toate apele lui Israel și că el s-ar fi putut curăți acolo.

Slujitorii lui Elisei îi spun că dacă ar fi făcut un lucru greu dacă i s-ar fi cerut, de ce să nu facă și un lucru simplu. Atunci Naaman s-a cufundat de șapte ori în Iordan și s-a curățit.

Naaman se înfățișează înaintea lui Elisei și îi spune că acuma cunoaște că nu este Dumnezeu pe tot pământul decât în Israel. Apoi vrea să-l răsplătească pe Elisei, dar acesta refuză.

Naaman îi spune că îl roagă să-i dea pământ cât pot duce doi catâri ca de atunci înainte să nu mai aducă arderi de tot și jertfe decât Domnului; și îl mai roagă să-l ierte când se va închina zeității siriene alături de stăpânul său. (IV Regi, cap 5)

Imnografie

Tropar, glasul al 2-lea: Cel ce a fost înger în trup, temeiul proorocilor, al doilea înaintemergător al venirii lui Hristos, Ilie măritul, care a trimis lui Elisei dar, bolile gonește și pe cei leproși curățește. Pentru aceasta și celor ce-l cinstesc pe el le izvorăște tămăduiri.

Condac, glasul al 2-lea: Îndoit har luând de la Duhul, prooroc minunat te-ai arătat tuturor marginilor, pe cei ce te laudă pe tine izbăvindu-i din primejdii și dăruind harul minunilor tale celor ce aleargă la tine cu credință și strigă: Bucură-te, proorocule minunate!

Bibliografie

Biblia sau Sfânta Scriptură a Vechiului și Noului Testament cu trimiteri, ISBN 0 564 01708 6

Vladimir Prelipcean, Nicolae Neagă, Gheorghe Bârnă, Mircea Chialda, Studiul Vechiului Testament, manual pentru Facultățile Teologice, Editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2006, ISBN 973-8248-74-4

Nicolae Ciudin, Studiul Vechiului Testament, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, ISBN 973-9332-59-5, București, 2002

Biblia sau Sfânta Scriptură, versiune diortosită după Septuaginta, redactată și adnotată de Valeriu Anania, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2001, ISBN 973-9332-86-2

Sfântul prooroc Elisei, azi pomenit (14 iunie): De ce se foloseşte sarea în slujba de sfinţire a fântânilor?

Locuitorii cetăţii Ierihon (Palestina) au zis către Elisei: „Iată aşezarea cetăţii acesteia este bună, după cum poate vedea şi stăpânul nostru, dar apa nu este bună şi pământul este neroditor”. Şi el a zis: „Aduceţi-mi o oală nouă şi puneţi sare în ea!” Şi i-au adus şi a ieşit el la fântâna de apă şi, aruncând sarea în ea, a zis: „Aşa zice Domnul: Iată am făcut apa aceasta sănătoasă şi nu va mai pricinui nici vătămare,

nici moarte, nici nerodire”. Şi s-a făcut apa curată până astăzi, după cuvântul pe care l-a spus Elisei.” (4 Regi, 2, 19-22).

Izvorul lui Elisei este astăzi canalizat şi asigură apa potabilă a oraşului Ierihon, aşa încât pelerinii care sunt cazaţi la Aşezământul românesc din Ierihon beau din această apă, binecuvântată de Domnul prin cuvântul proorocului Elisei, după cum este înscris în Biblie. Pornind de la acest pasaj evanghelic, în slujba de sfinţire a apelor din fântâni se foloseşte sarea.

În catapeteasma Bisericii Dudul lui Zaheu din Ierihon - biserica cu hramul Sfântului prooroc Elisei - se află icoana Sfântului prooroc Elisei, mare făcătoare de minuni

ΗΛΙΑΣ
ΜΡ
ΘΥ
ΙC
ΧC

Silviu Cluci - Ierihon - cea mai veche cetate din lume

Ierihonul a fost primul oraş cucerit de israeliţi, după rătăcirea de 40 de ani prin pustie (Iosua 6). În epoca celor două regate, Ierihonul aparţinea Regatului de nord sau Regatului lui Israel, iar în timpul domniei lui Ahab, un oarecare Hiel din Betel a reconstruit zidurile Ierihonului (III Regi 16, 34).

Lângă Ierihon, darul profetic al lui Ilie a trecut asupra lui Elisei, iar după răpirea lui Ilie la cer, Elisei a trecut prin Ierihon unde a îndulcit apa cetăţii (II Regi 2, 19-21). De atunci, izvorul poartă numele de „Izvorul lui Elisei”.

Înainte de a cuceri Ierusalimul, Nabucodonosor l-a capturat pe regele Sedecia în câmpiile Ierihonului (IV Regi 25, 5). Cetatea a fost reconstruită după întoarcerea israeliţilor din exil, iar în secolul al II-lea î.Hr., generalul sirian Bacchides a întărit Ierihonul, construind fortăreaţa de pe Muntele Carantania.

Frumuseţea şi rodnicia Ierihonului erau cunoscute în tot Imperiul Roman. Aici se cultiva mai ales arborele de balsam - myrobolanum - din care se extrăgea renumitul parfum de Ierihon.

Vechiul Ierihon, întocmai ca şi oraşul actual, era situat de-a lungul drumului central care străbate întreaga Vale a Iordanului, de la Lacul Tiberiadei, la nord, şi până la Marea Moartă, la sud. Ierihonul era o etapă obligatorie pentru toţi cei care

veneau din Galileea la Ierusalim pe valea Iordanului. Celălalt drum central trece peste Valea Ierihonului, unind malul de est al Iordanului cu Ierusalimul şi cu zona litorală.

La întoarcerea din Galileea natală în Ierusalim, Iisus l-a vindecat pe orbul Bartimeu la poarta Ierihonului (Marcu 10, 46). Într-o altă împrejurare, tot la Ierihon s-a petrecut savuroasa întâmplare cu Zaheu vameşul (Luca 9, 1-10).

În secolul al IV-lea, Ierihonul a devenit un puternic centru creştin, fiind reşedinţă episcopală. Încă din acea perioadă toate locurile legate de evenimente religioase şi de activitatea prorocilor au devenit locuri creştine de pelerinaj şi aşezăminte mănăstireşti. În epoca bizantină, în împrejurimile Ierihonului şi în cuprinsul oraşului existau mai mult de 20 de mănăstiri şi biserici, hanuri pentru primirea pelerinilor şi a diferitelor societăţi filantropice creştine pentru cei săraci şi bolnavi.

În secolul al VIII-lea, califul Hisham al Malek (724-743) din dinastia Omaiyazilor a construit un splendid palat de iarnă care a fost distrus probabil de un cutremur de pământ cu puţin timp înainte de a fi dat în funcţiune.

Odată cu venirea cruciaţilor, regiunea era acoperită cu plantaţii de trestie de zahăr. Şi astăzi se mai văd urmele instalaţiilor de fabricare a zahărului utilizate atunci. Odată cu plecarea cruciaţilor, Ierihonul a fost părăsit aproape complet.

După primul război mondial, Ierihonul a putut să-şi regăsească puţin din splendoarea de odinioară, devenind un mare centru agricol, cu 7000 de locuitori.

Astăzi, în Ierihon pelerinii pot vizita „Izvorul Proorocului Elisei”, peştera Proorocului Ilie, Mănăstirea „Sfântul Elisei” şi sicomorul lui Zaheu. Pelerinii români poposesc la Aşezământul românesc de la Ierihon.

Silviu Cluci - Mănăstirea „Sfântul proroc Elisei” din Ierihon

Profetul Elisei era de origine din orașul Abel-Mehola din Valea Iordanului, şi a fost chemat din tinerețe de Sfântul Ilie la ucenicie. L-a urmat pe Ilie după ce a sacrificat o pereche de boi, din cele 12 perechi pe care le avea, pentru a hrăni oamenii (III Regi 19, 16,19-21).

Istorisirea lucrării lui Elisei este relatată în III Regi 19 şi IV Regi 2-9; 13 şi conţine o serie de 18 întâmplări. Deşi ni se spune că Elisei a avut o casă în Samaria (IV Regi 6, 32), el a călătorit mult prin ţară, la fel ca şi Samuel, şi s-a bucurat de acces la curţile regale şi în locuinţele ţăranilor.

Lucrarea lui Elisei prefigurează minunile din lucrarea Mântuitorului Hristos. Elisei este menţionat o singură dată în Noul Testament (Luca 4, 27).

Încă din cele mai vechi timpuri, profetul Elisei este considerat patronul Ierihonului şi de aceea, astăzi, în apropierea sicomorului lui Zaheu se înalţă Mănăstirea „Sfântul proroc Elisei”.

Ca locuri de pelerinaj, în Ierihon se mai găsesc Izvorul proorocului Elisei şi Peştera proorocului Ilie.

(Foto) Sicomorul lui Zaheu şi Mănăstirea Sfântul proroc Elisei din Ierihon: **https://doxologia.ro/locuri-sfinte/sicomorul-lui-zaheu-manastirea-sfantul-prooroc-elisei-din-ierihon-galerie-foto**

ΕΥΚΑΙΣΙΩΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥΝΤΟΣ ΜΗΤΡΟΣ ΣΙΔΗΤΙΔΟΣ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΤΟΥ Γ'
ΔΕΗΣΕΙ ΔΕ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ
ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΙΟΡΔΑΝΙΤΟΥ
ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΖΑΚΧΑΙΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΑΝΗΓΕΡΘΗ
ΕΝ ΕΤΕΙ ΣΩΤΗΡΙΩ 2007 ΜΗΝΙ ΙΟΥΝΙΩ 14
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Ο ΖΑΚΧΑΙΟΣ ΕΠΙ ΣΥΚΟΜΟΡΕΑΣ
© doxologia.ro

Ὁ ΠΗΓΗΤΗΣ ΕΔΕΣΣΗΝΟΣ
© doxologia.ro

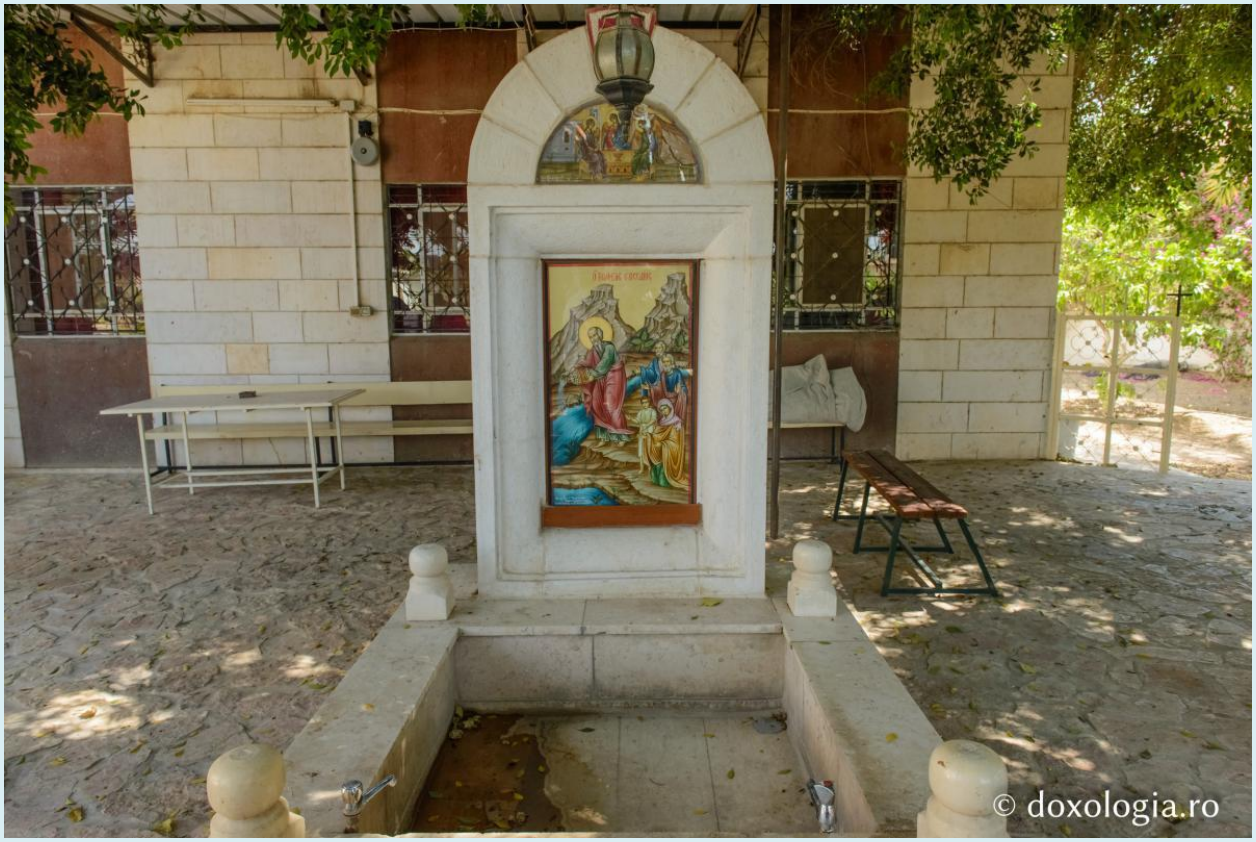
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ
© doxologia.ro

© doxalogia.ro

Silviu Cluci - Izvorul proorocului Elisei din Ierihon

Atunci când Sfântul prooroc Ilie a fost ridicat la cer în carul de foc, pe un deal din apropierea Ierihonului, pe celălalt mal al Iordanului (în actuala Iordania) mantia sa a căzut pentru ucenicul său, iar acesta a folosit-o ca să treacă apa Iordanului înapoi spre Ierihon, exact în acelaşi mod în care o folosise şi Sfântul Ilie: a lovit apa cu mantia şi apa s-a despărţit şi a trecut Elisei.

După ridicarea la cer a Sfântului Ilie, „locuitorii cetăţii aceleia [Ierihon] au zis către Elisei: «Iată aşezarea cetăţii acesteia este bună, după cum poate vedea şi stăpânul nostru, dar apa nu este bună şi pământul este neroditor». Şi el a zis: «Aduceţi-mi o oală nouă şi puneţi sare în ea!». Şi i-au adus şi a ieşit el la fântâna de apă şi, aruncând sarea în ea, a zis: «Aşa zice Domnul: Iată am făcut apa aceasta sănătoasă şi nu va mai pricinui nici vătămare, nici moarte, nici nerodire». Şi s-a făcut apa curată până astăzi, după cuvântul pe care l-a spus Elisei” (IV Regi 2, 19-22).

Izvorul lui Elisei dăinuie şi astăzi; este captat şi asigură apa potabilă a oraşului Ierihon. Pentru pelerinii dornici să bea din această apă binecuvântată a fost amenajată o fântână chiar la Izvorul lui Elisei.

Icoane

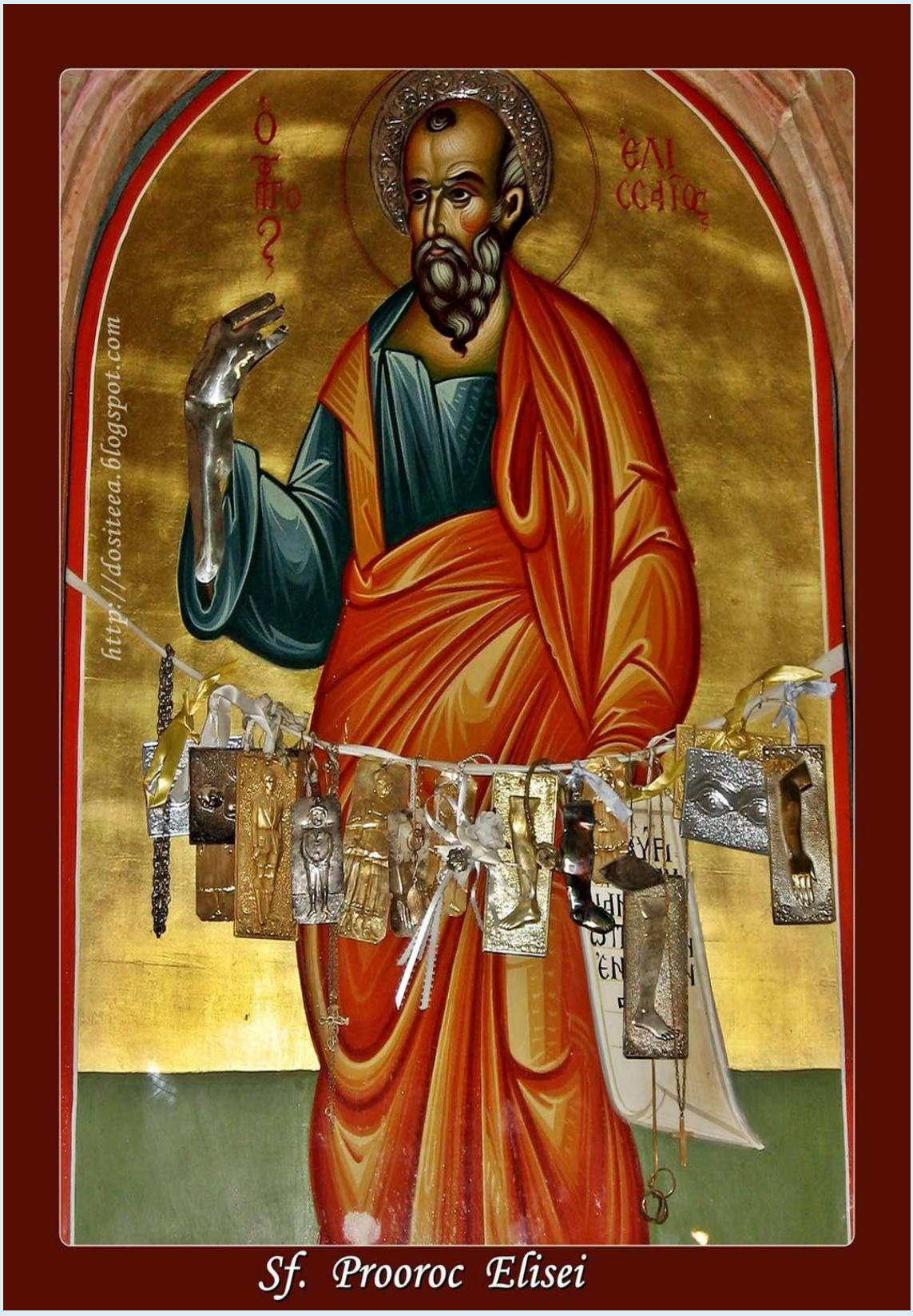

Icoană din Biserica Sfântului prooroc Elisei, Ierihon

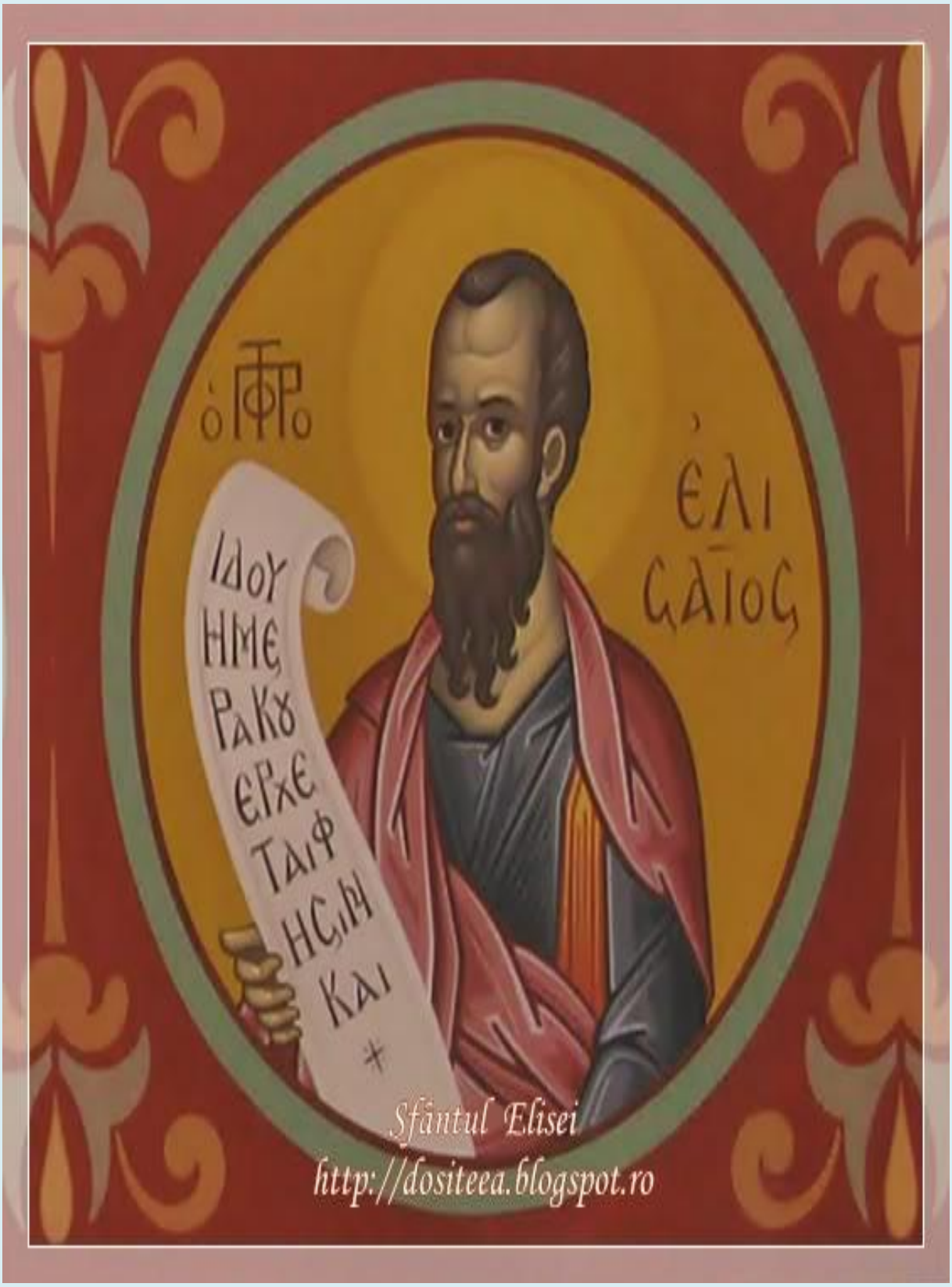

Frescă din Biserica Sfintei muceniţe Paraskevi, Tembi-Grecia

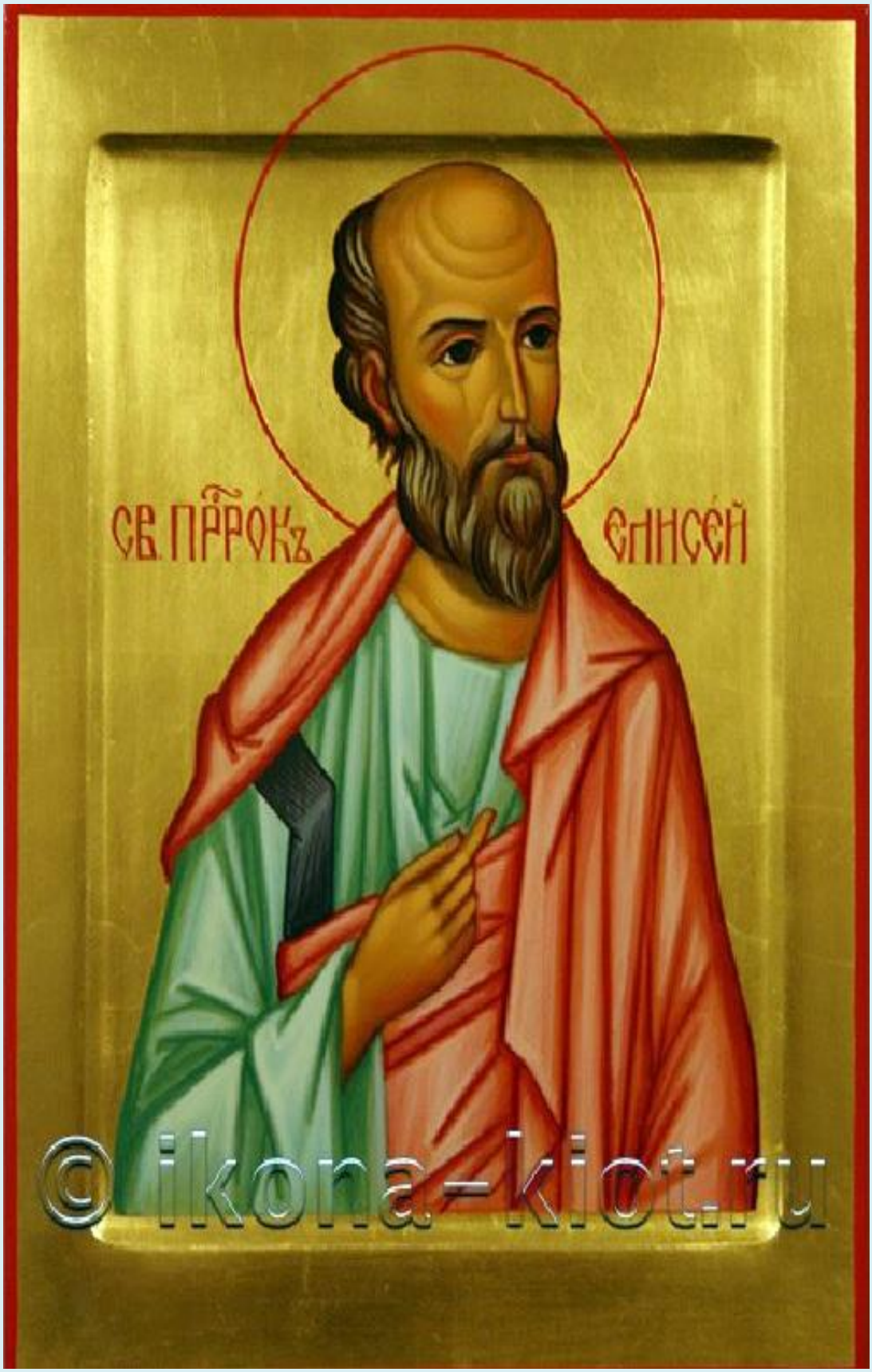
СВ. ПРРОКЪ
ЄЛИСЄЙ
© ikona-kiot.ru

Тако жив
вио Господ
и тако жива
била душа
твоя нету те
оставити

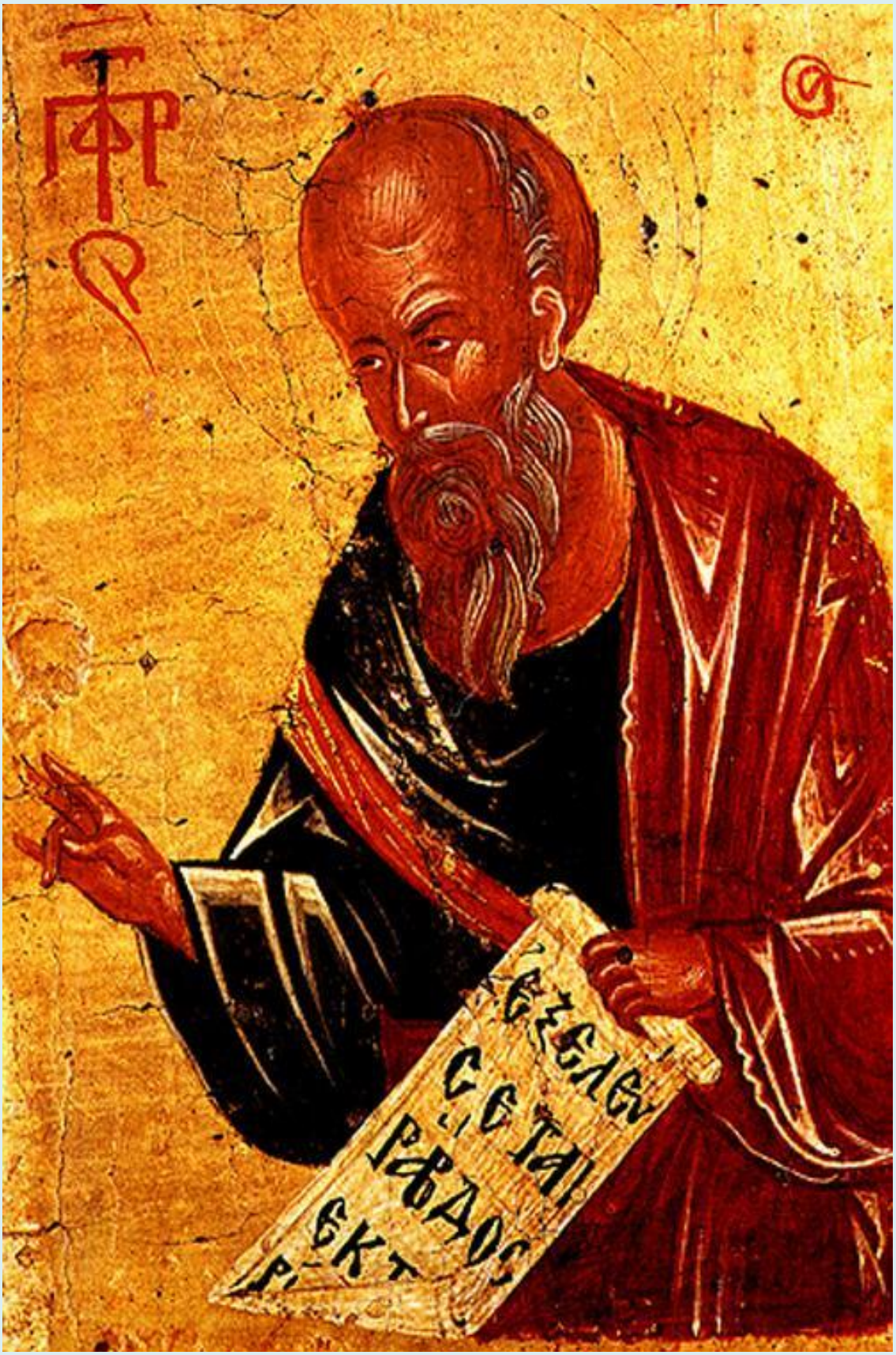

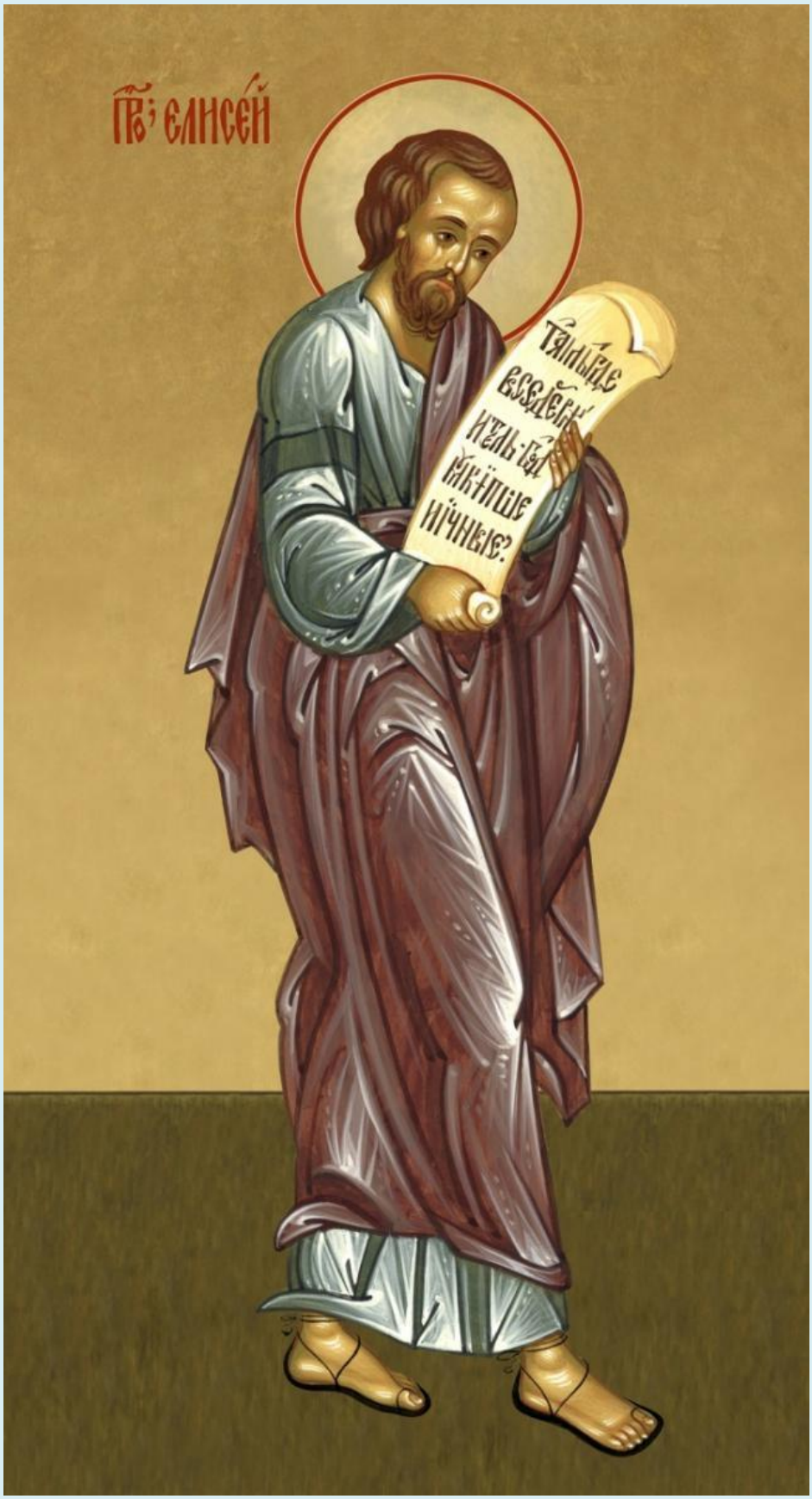
ПРѢ ЕЛИСЕЙ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ
ΖΗ ΚΥΡΙΟΣ ΤΩΝ ΔΥ ΝΑΜΕΩΝ Ο ΠΑΡΕ ΣΤΗΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΑΥΤΟΥ

Ο ΠΡΟ
ΕΛΙΣΣΑΙΟΣ
Η ΚΥΡΟΣ
ΤΩΝ ΔΥΝΑ
ΜΕΩΝ ΩΠΑ
ΡΕΣΗΝ ΕΝΩ
ΠΙΟΝ ΑΥΤΟ

Sfântul prooroc Elisei şi Sfântul Metodie, patriarhul Constantinopolului

οι αγιοι προφ. ελισσαιος και μεθοδιος κωνλεως 14 ιουνιου

Sf. Prooroc Elisei
Sf. Ierarh Metodie
Mărturisitorul
14 iunie

14 iunie

SF. PROOROC
ELISEI

Sf. Ierarh
Metodie

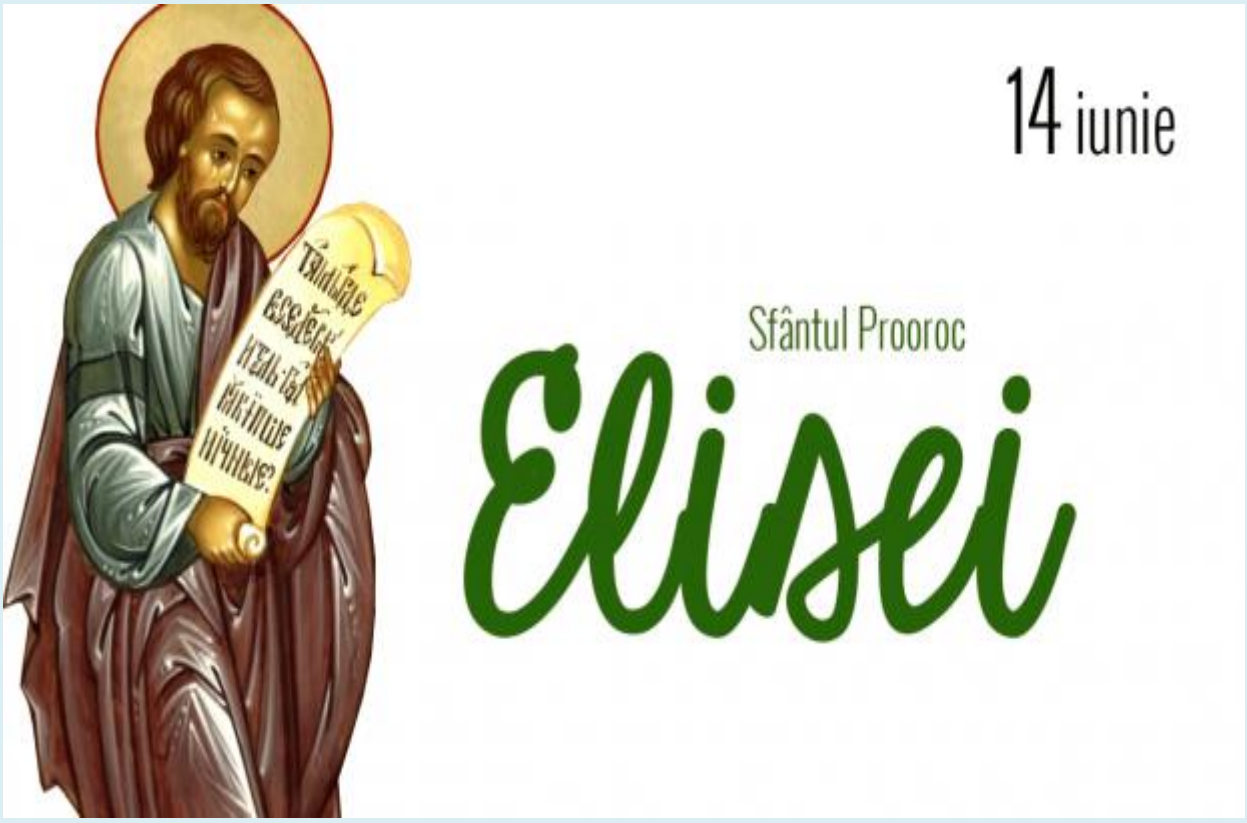
14 iunie
Sfântul Prooroc
Elisei

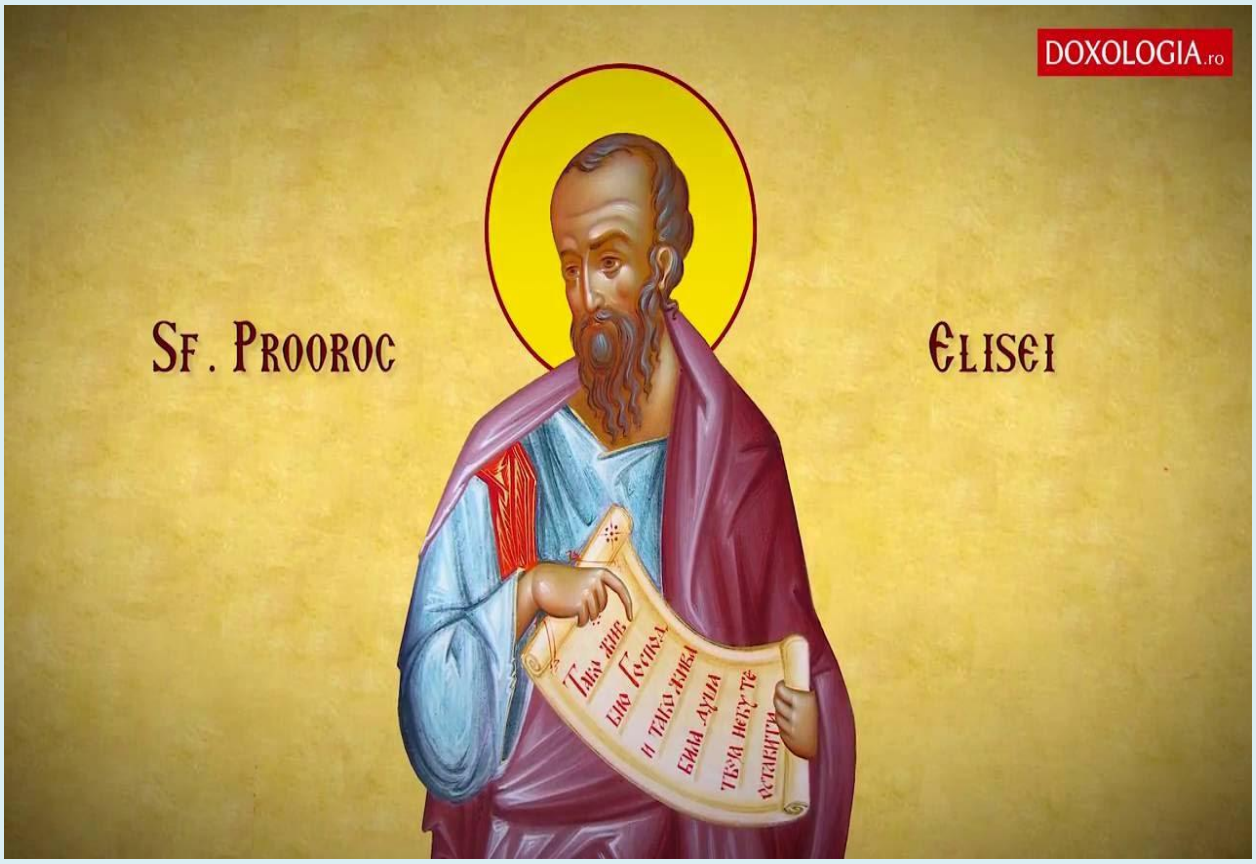
DOXOLOGIA.ro
Sf. Prooroc
Elisei

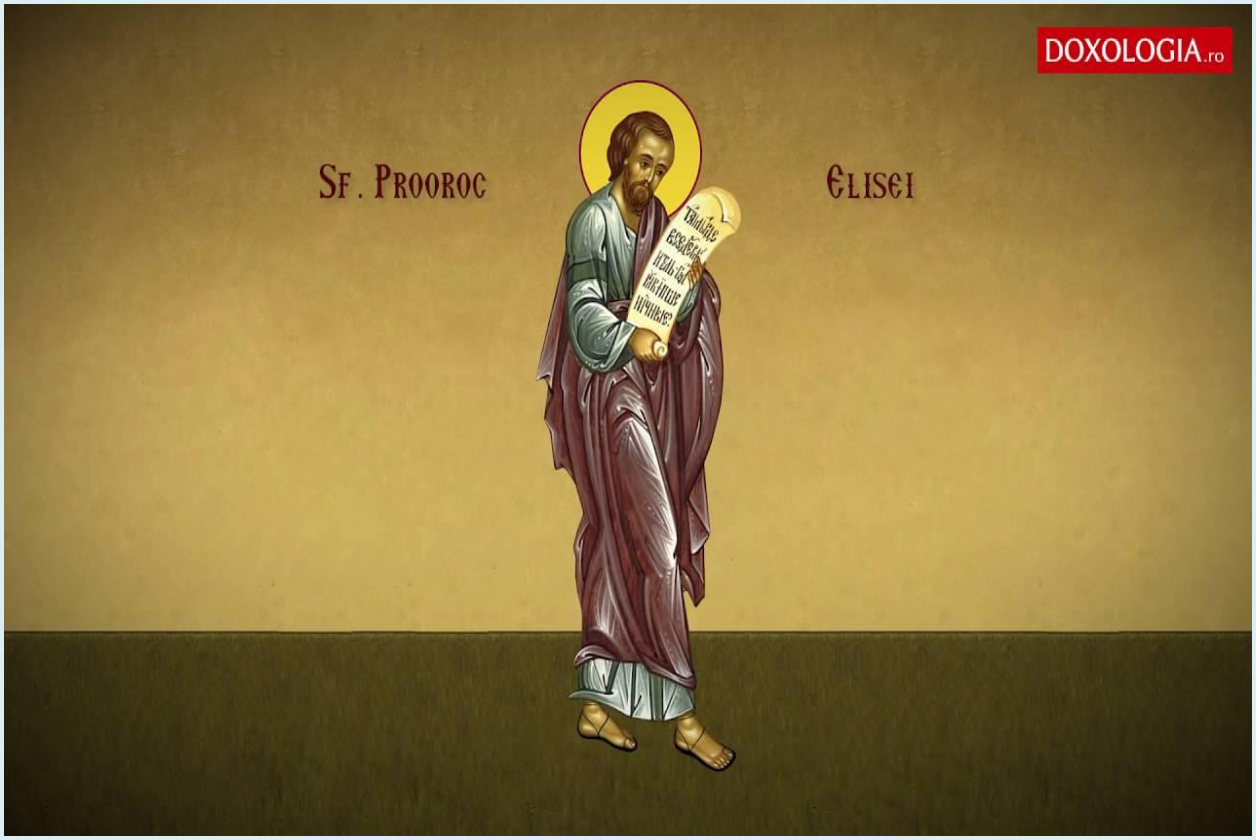
DOXOLOGIA.ro
Sf. Prooroc
Elisei

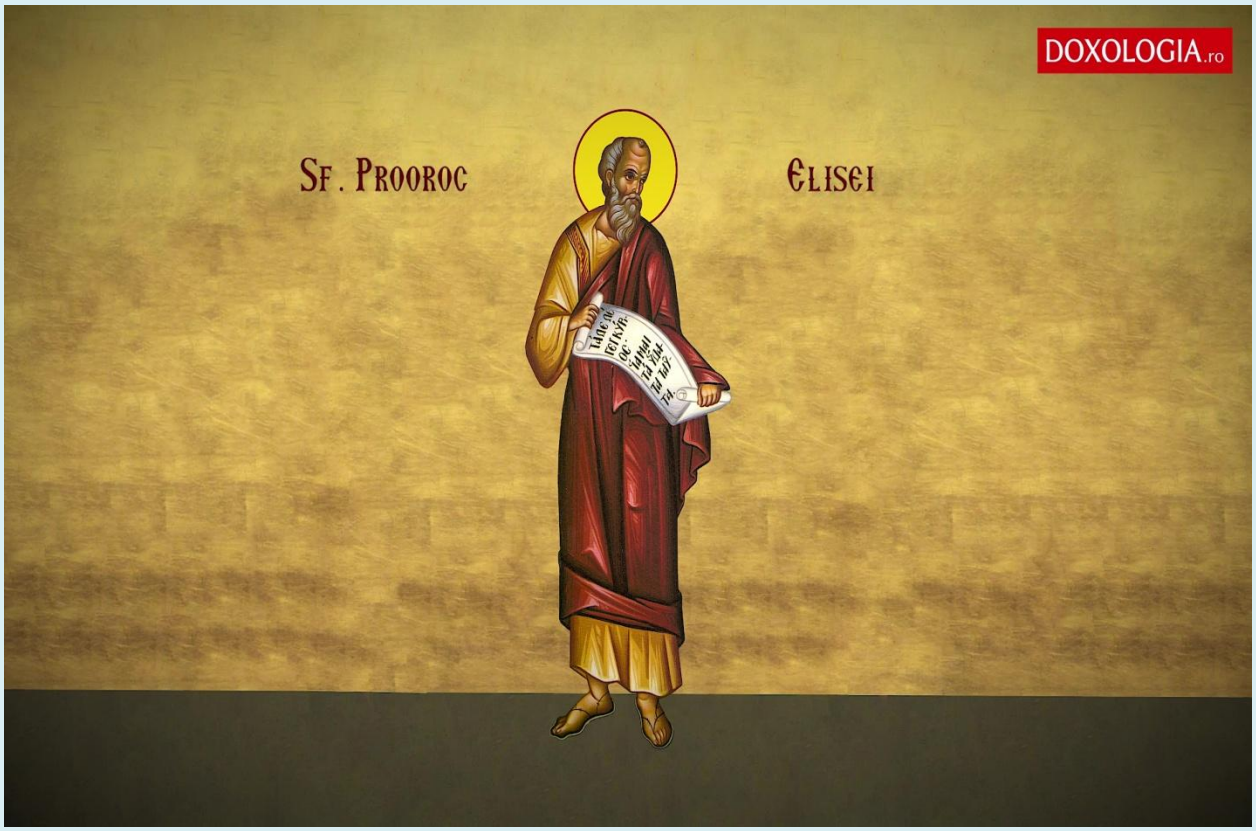
DOXOLOGIA.ro
Sf. Prooroc
Elisei

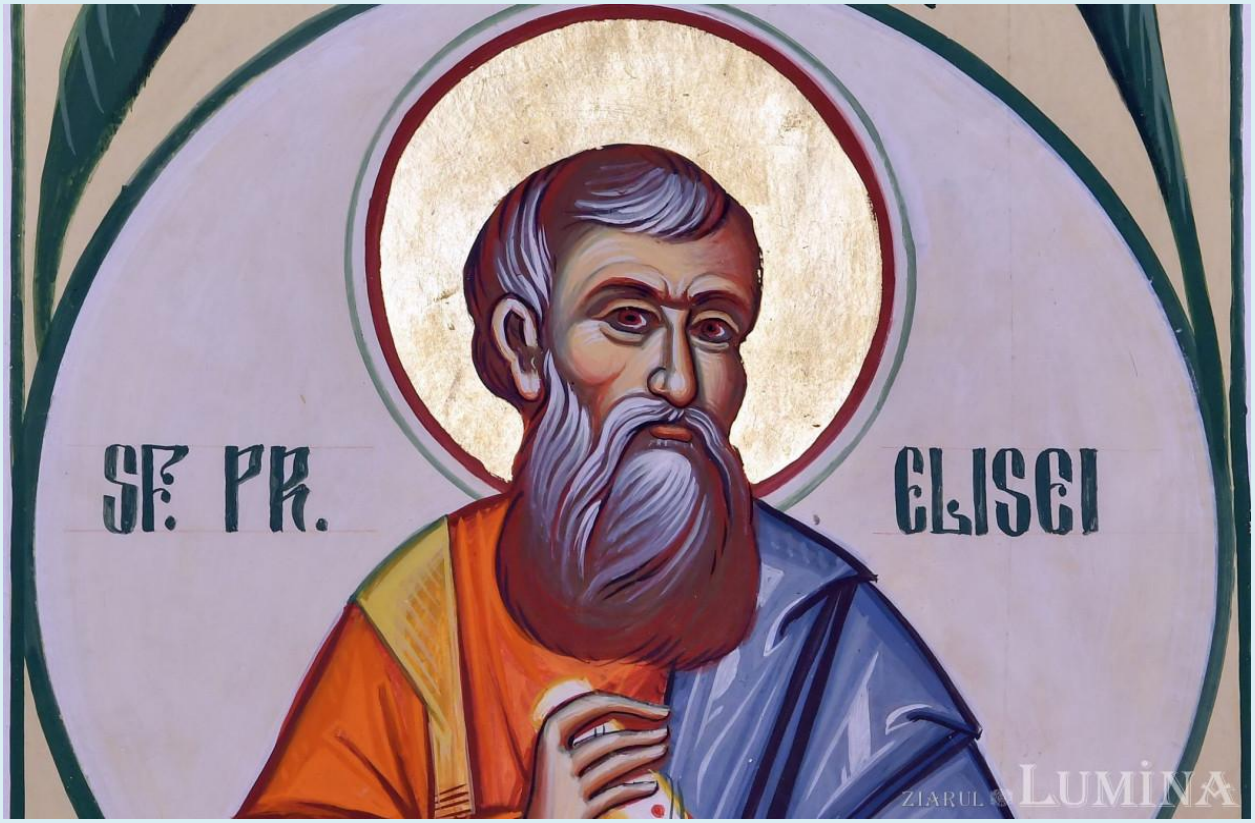
SF. PR.
ELISEI
ZIARUL LUMINA

SF. PROROC
ELISEI
SF. IER.
METODIE

Troparul Sfântului Prooroc Elisei

14 Iunie - Glasul 4

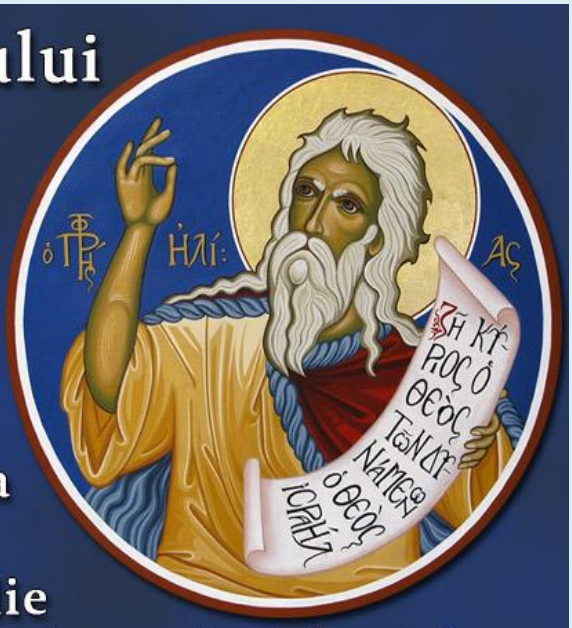

Cel ce a fost înger în trup, temeiul proorocilor, al doilea Înaintemergător al venirii lui Hristos, Ilie mărit**ul**, care a trimis de sus lui Elisei dar, bolile goneşte şi pe cei leproşi curăţeşte. Pentru aceasta şi celor ce-l cinstesc pe el, le izvorăşte tămăduiri.

Sfântul Proroc

ELISEI

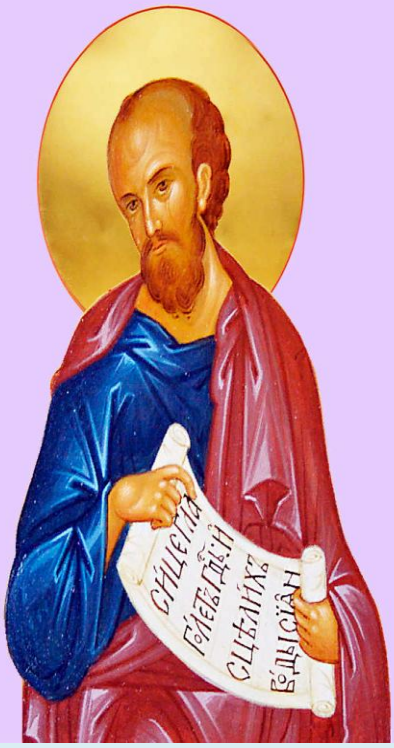

PRAVILA.ro

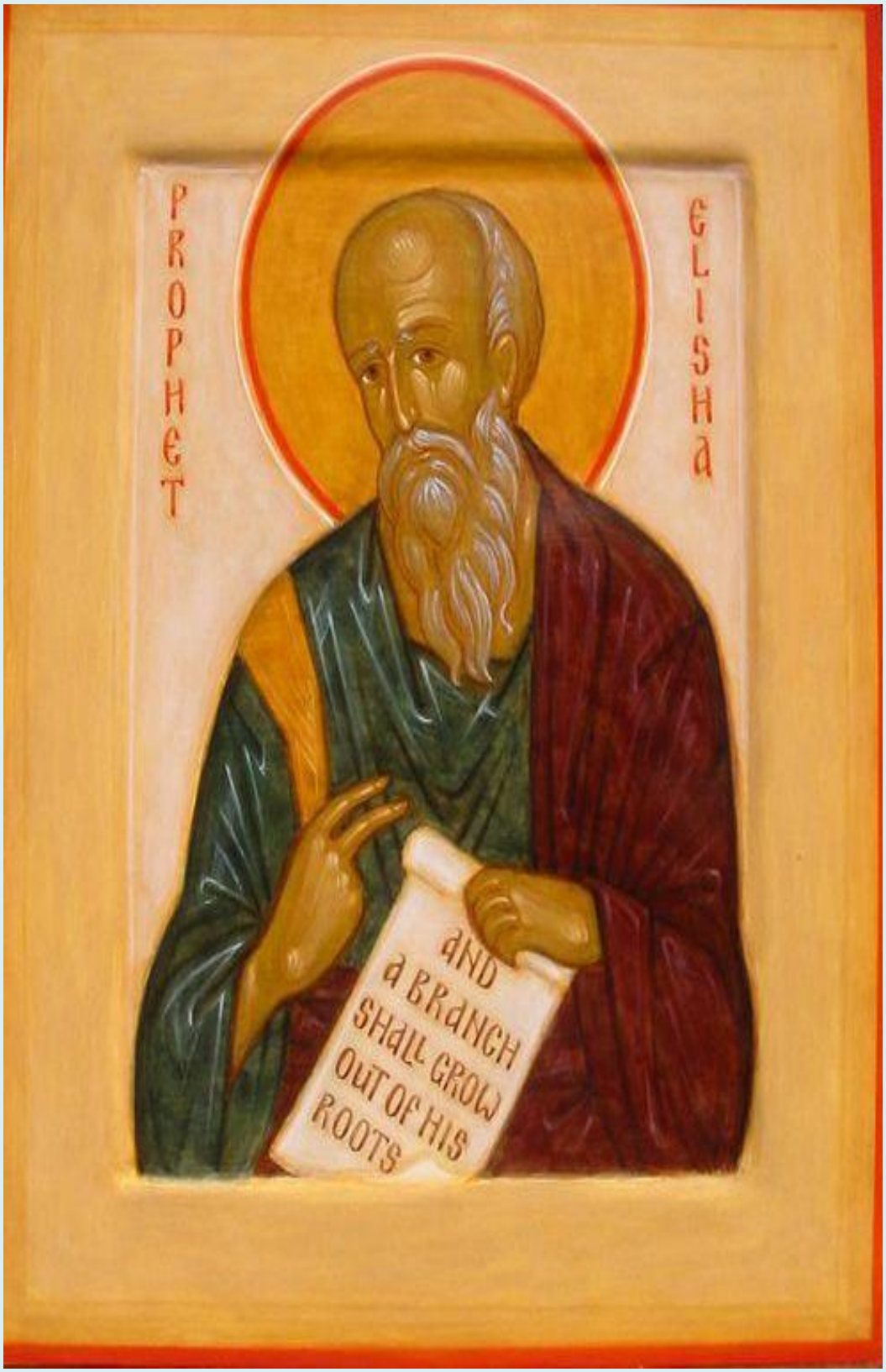

Bucură-te, Sfinte proroc Elisei!